Maris Soule

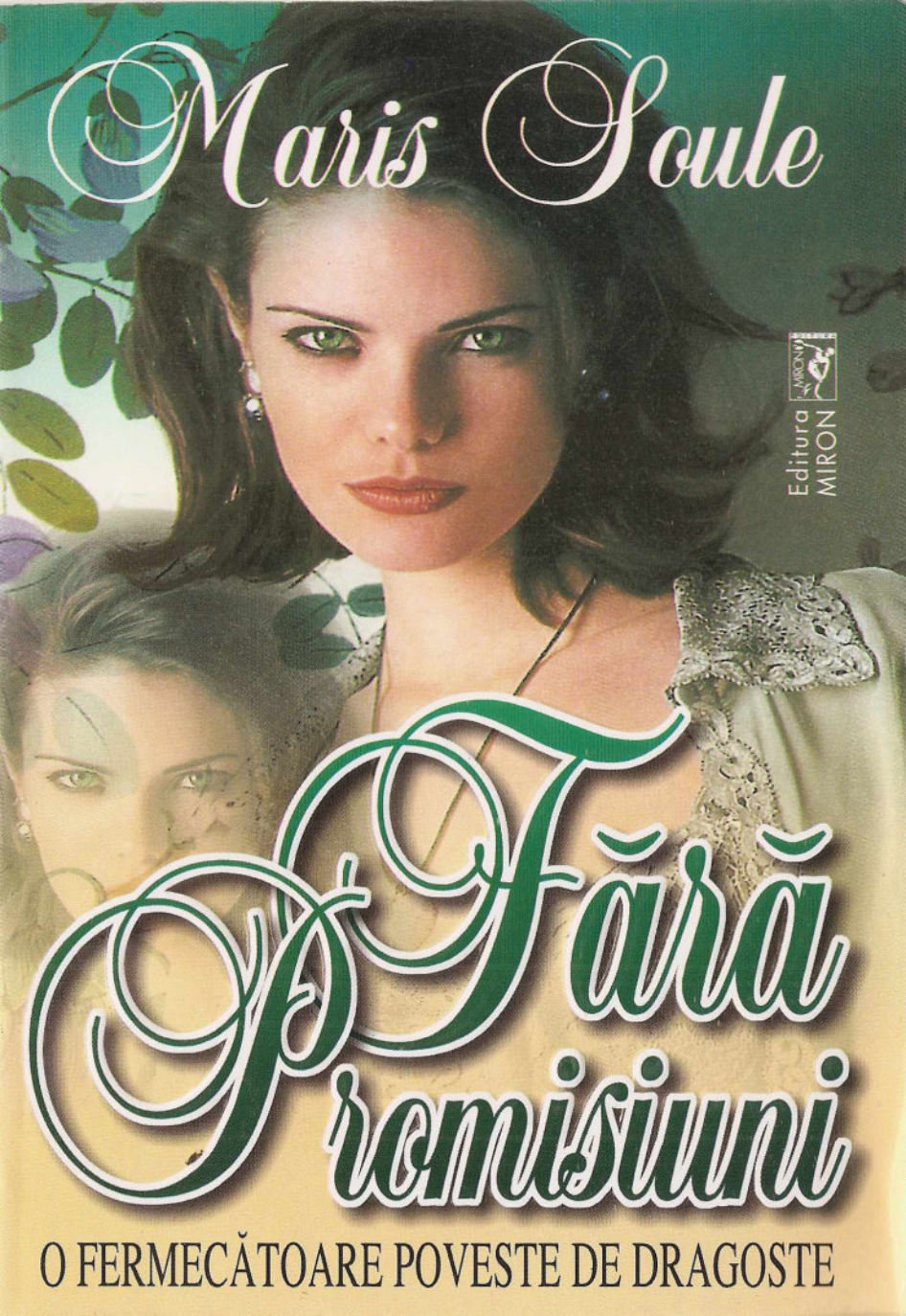

Editura MIRON

Fără promisiuni

O FERMECĂTOARE POVESTE DE DRAGOSTE

Maris Soule

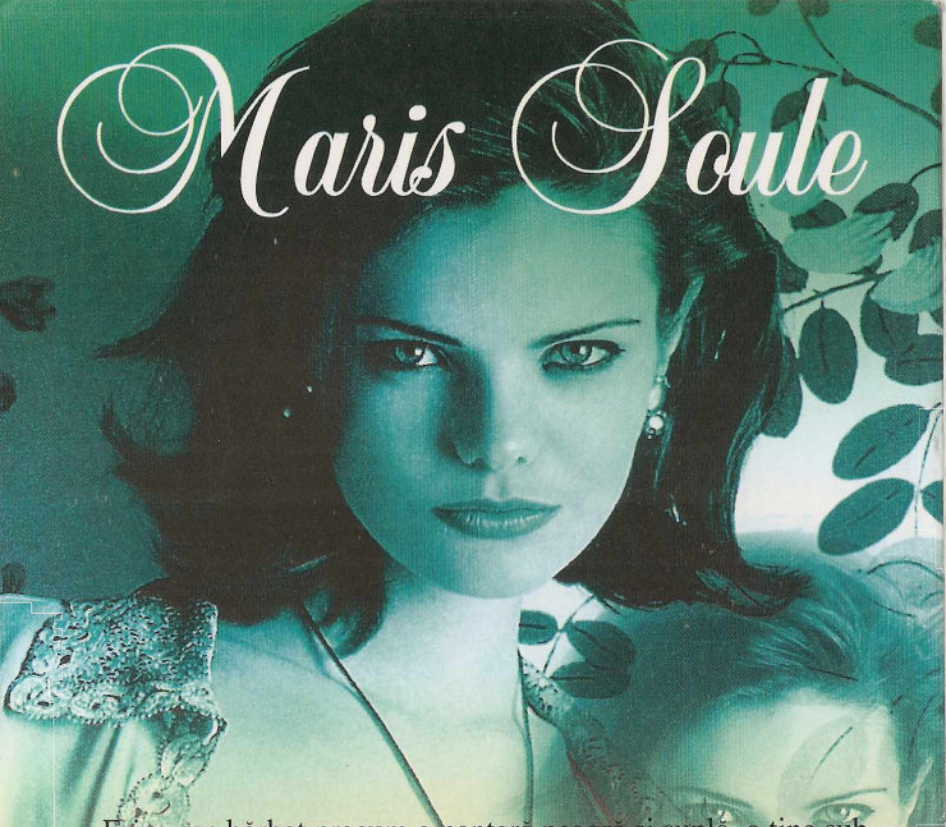

Eric – un bărbat precum o panteră neagră şi suplă, o ţine sub vraja lui, fascinînd-o cu o privire care o dezbracă şi care îi mîngîie simţurile... Eric Newman o putea face să-şi piardă controlul, să-şi uite visurile pe care le avea... dar Ashley Kehler ştie că trebuie să-i reziste acestui seducător care aprindea în ea un foc necunoscut pînă atunci. Nu e un bărbat pe care să-l săruţi şi apoi să-l dai uitării...

Eric o face să se simtă plină de viaţă şi foarte vulnerabilă.

Atras de această zeiţă cu păr de aur, Eric se simte fermecat, în ciuda voinţei sale... Este distrus la gîndul că ea va pleca în curînd. Eric ştie că singurul mod de a-şi păstra iubita este s-o lase să plece, dar oare este ea pregătită să aleagă acel drum în viaţă, care o va face fericită?

Lei 29900

No Promises Made

by Maris Soule

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

Maris Soule

A.M

Fără promisiuni

Traducere de Sorana Dorobanțu

Editura MIRON
București

1

Ashley Kehler nu-şi găsea lenjeria de corp. Ceva ce, de altfel, nu era deloc neobişnuit pentru ea.

Întotdeauna îşi pierdea lucrurile, cel puţin temporar. Fratele ei, Jack, obişnuia să-i spună că asta se întîmpla din cauză că era blondă. Cu mult timp în urmă, cînd ea era copil, îl crezuse. Acum, ştia că asta se întîmpla din cauză că încerca să facă prea multe lucruri dintr-o dată.

În seara aceasta însă o enerva faptul că îşi luase lenjeria de la uscătorie, cu doar cinci minute în urmă. Ar fi trebuit să se afle în coşul ei, însă nu era.

Cu mîinile în şolduri, se răsuci uşor, examinînd cu atenţie fiecare raft al subsolului. Trebuia să-şi fi lăsat lucrurile pe unul dintre ele.

Scoase un oftat înfundat.

– Probleme? întrebă Charlie Iler, în timp ce cobora scările, văduvul pensionar care se ocupa de administraţia blocului.

– Le-am pierdut, spuse Ashley. Îşi ridică mîinile în semn de înfrîngere. Am nevoie de un paznic.

– Eu ţi-am mai spus, ai nevoie de un soţ, îi zise Charlie, zîmbind. Surîsul lui binevoitor şi capul rotund, aproape chel, îi amintea întotdeauna lui Ashley de Charlie Brown[1] Charlie Iler era totuşi mult mai haios decît acel personaj. Puţine lucruri îl scoteau din sărite.

Ashley îşi reîncepu căutarea. Gîndindu-se că, fără să-şi dea seama, poate amestecase lenjeria intimă cu lenjeria de pat, începu să caute printre cearceafurile şi prosoapele pe care tocmai le împăturise şi le aşezase ordonat în coş.

Mîinile ei, cu inele de aur pe degete şi unghii lungi, îngrijite, se mişcau cu repeziciune, pipăind fiecare lucru.

– Ceea ce am nevoie, Charlie, e să mă organizez. Atunci poate nu-mi voi mai spăla rufele la ora zece noaptea, cînd a doua zi trebuie să mă scol la cinci dimineaţa.

– Ceea ce trebuie să faci, tînără doamnă, e să o laşi mai moale, o certă el. De cîte ori te văd, eşti pe fugă. Întotdeauna alergi încoace şi încolo.

Ea rîse, auzind sfatul lui.

– În relaţiile cu publicul nu ajungi în vîrf dacă eşti încet. Avînd a doua zi dimineaţă, la ora opt, o întîlnire importantă, şi de vreme ce acum era îmbrăcată cu ultima pereche din fiecare articol de lenjerie, era neapărat necesar să-şi găsească restul lenjeriei intime.

Nu era nici în coş.

– L-ai cunoscut pe noul tău vecin? o întrebă Char-

---

1. Personaj comic, avînd capul în formă de alună.

lie, mergînd spre biroul lui, aflat aproape de centrala termică a blocului.

– Nu, dar aud muzică prin peretele dintre apartamentele noastre.

Privi în direcția lui Charlie. Ea şi ceilalți chiriaşi se plîngeau întotdeauna de pereții subțiri dintre apartamente.

Charlie n-avea oricum ce face.

El fiind doar un simplu administrator al clădirii. Proprietarul era un avocat din Detroit, care venea rar la Ann Arbor.

– O muzică ciudată, nu-i aşa? Charlie clătină din cap şi începu să caute într-un sertar al biroului.

– Mie mi se pare orientală. Nu-i plăceau în mod deosebit acele sunete nazale şi tînguitoare.

– Probabil. E ceea ce se numeşte un amerasiatic. Spune că tatăl lui e american, iar mama japoneză. Charlie scoase cîteva scule. Numele lui e Eric Newman.

Eric Newman.

Îşi aminti că Jack avusese odată un prieten pe care-l chema Eric. Un prieten foarte bun. Părea că trecuse atît de mult timp.

Ashley îndepărtă această amintire.

– A primit ieri un pachet din Japonia, continuă Charlie. Era plecat, aşa că mi l-au lăsat mie. Era plin de literele alea nostime. În engleză era scris doar cui îi era adresat: Newman-*sensei*. Ai idee ce înseamnă asta?

– Nu prea. Însă cele spuse de Charlie îi dădură o idee. Poate îl voi putea convinge să mă învețe japoneza. Cu atîtea companii japoneze care vin în Michigan, nu mi-ar strica.

– Ar fi bine, spuse Charlie, zîmbind, apoi îi în-

toarse spatele şi începu să caute o trusă de scule. Apropo, e un războinic ninja.

– Un ce? Ashley nu era sigură că auzise bine.

– Ninja. Se întoarse şi o privi, ţinînd în mînă un cleşte lung. Aşa mi-a spus un tip care a venit să-l vadă. E un războinic ninja, în carne şi oase.

– Oh, nemaipomenit. Era exact ceea ce aveau nevoie. Pînă acum, chiriaşii acestui bloc se compuneau dintr-un psiholog care analiza fiecare cuvînt spus de ceilalţi, un poet care-şi recita poeziile pe casa scărilor, o pereche ciudată, tipici pentru Ann Arbor, şi un bărbat care făcea strip-tease şi care o invita mereu să vină să-l vadă, pe gratis, în timp ce exersează. De ce nu şi un războinic ninja?

– Nu e unul dintre acele ţestoase, nu-i aşa?

– Nu. Charlie rîse. Cel puţin, eu n-am văzut nici o carapace pe spatele lui. Cu mîinile pline de unelte, el se îndreptă din nou spre scări. Petrecerea aceea pe care-o dai vineri seara, începe la ora nouă, nu-i aşa?

– În jur de nouă. Vii, nu-i aşa?

– Dacă pot împiedica această clădire nenorocită să se prăbuşească peste noi, voi veni. Se opri la baza scărilor şi bătu uşor cu cleştele într-o cutie de carton de lîngă ultima treaptă. Dacă ai pierdut ceva cu multe volănaşe şi dantele, aici le găseşti.

Bineînţeles. În clipa în care Charlie îi spuse acest lucru, Ashley îşi aminti.

Răsfoise una dintre revistele pe care un alt chiriaş le uitase, cînd sunase ceasul de la uscătorie.

– Mulţumesc, Charlie, îi strigă ea în timp ce urca scara.

– Pentru puţin. El se opri, privi în jos către ea şi zîmbi. Nu e căsătorit.

Charlie făcea pe peţitorul.

Ea rîse încet şi clătină din cap.
– Nu sînt interesată.
– Mda, sigur.

Nu era interesată, dar asta nu însemna că nu putea fi ospitalieră. Sprijinindu-şi coşul cu rufe pe un şold, Ashley se opri în faţa uşii apartamentului lui Eric Newman. Dinăuntru se auzea muzică şi nişte bătăi ciudate. Ezită, apoi bătu la uşă.

Bătăile încetară imediat. Zîmbind prietenos, repetă în minte urarea de bun-venit pe care voia s-o adreseze noului ei vecin. În clipa în care uşa se deschise, ea rămase însă fără grai.

Nişte ochi în formă de migdală, negri ca noaptea, se încrucişară cu ai ei. Intensitatea privirii îi luă răsuflarea.

Simţi de parcă el vedea direct în sufletul ei, luîndu-i şi ultima rămăşiţă de încredere în sine şi echilibrul pe care le acumulase cu grijă în cei douăzeci şi şapte de ani de viaţă.

De-abia cînd privirea lui coborî de-a lungul corpului ei, mintea începu să-i funcţioneze din nou. Dar, chiar şi atunci, nu logica era ceea ce-i caracteriza judecata, ci impresii fierbinţi, senzaţii, sentimente.

Nu era un bărbat înalt. Un metru şaptezeci şi cinci, poate unu optzeci.

Constituţia lui, deşi nu era aceea a unui animal numai muşchi, era plină de graţia unei feline. Îţi sugera ceva durabil. O forţă interioară.

Şi pericol.

Pericol emoţional.

Ceva se zvîrcoli în stomacul ei şi îşi simţi picioarele înmuindu-se. Numai privindu-l, îşi dădu seama că acest bărbat era altfel decît toţi cei pe care-i cunos-

cuse pînă atunci. Era ceva mai mult decît amestecul neobişnuit şi izbitor de trăsături americane şi japoneze. Mai mult decît felul plin de sine în care-o privea. Părea înconjurat de o aură, părea să degaje un magnetism care-o vrăjise.

Era îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare: o jachetă largă, din pînză, legată la mijloc cu o centură lungă, pantaloni largi şi tenişi negri. Chiar şi părul era negru, iar ochii erau cei mai închişi pe care-i văzuse ea vreodată.

Ninja! Cuvîntul îi răsună în minte.

Iată un bărbat care deţinea secrete ştiute doar de foarte puţini. Un bărbat potenţial violent, sălbatic?

Oare un bărbat care ar putea s-o intereseze?

Alungă repede acest gînd. Nu era momentul s-o intereseze cineva.

Avea un ţel pe care voia să-l realizeze, promisiuni ce trebuiau îndeplinite, iar asta însemna că trebuia să uite de bărbaţi şi de dragoste. Cel puţin, pentru moment.

Cu toate acestea, nu se putea opri din tremurat şi nici nu-şi putea încetini pulsul care i se accelerase.

– Te simţi bine? întrebă el, cu o voce mai gravă decît se aşteptase ea, mai răguşită. Eşti îmbujorată.

– Sînt bine. Numai că de-abia mai respira. Cred că am urcat scările prea repede.

Era posibil, se gîndi ea. Gura îi era foarte uscată, iar inima îi bătea mult prea repede. Da, trebuie să fie din cauza scărilor.

Numai că nu-şi amintea să se fi simţit în felul acesta înainte ca el să deschidă uşa.

– Ai fost la spălătorie.

Era o constatare, nu o întrebare, şi amîndoi priviră spre coşul cu rufe pe care ea îl ţinea sprijinit de şold.

Spre disperarea ei, deasupra se aflau articolele de lenjerie intimă, un maldăr de volănaşe şi danteluţe, chiloţei şi sutiene, care dădeau informaţii exacte despre ce anume purta ea dedesubtul hainelor, în fiecare zi.

Privirea lui se opri din nou pe faţa ei.

– N-am fost încă la subsol. Detest să merg la spălătorie.

– Şi eu, recunoscu ea şi reuşi să zîmbească. Avea senzaţia că el voia s-o facă să se simtă în largul ei, încercînd să-i liniştească nervii încordaţi cu ajutorul cuvintelor. Se certă în sinea ei pentru că nu-şi lăsase mai întîi coşul cu rufe în apartament. Pe de altă parte, în felul acesta, vizita ei părea mult mai spontană. Sînt vecina ta de alături, Ashley Kehler, spuse ea.

Îi întinse mîna dreaptă şi el i-o cuprinse cu amîndouă mîinile, făcînd o uşoară plecăciune.

– Încîntat să te cunosc, Ashley Kehler. Eu sînt Eric Newman.

– Ştiu.

Fără să se gîndească, îşi plecă şi ea capul, simţindu-se ciudat de intimidată şi nesigură. Nu era o senzaţie plăcută.

Una dintre remarcile preferate ale tatălui ei era că întotdeauna, persoana care deţine controlul unei situaţii e cea care are de profitat. În felul în care se simţea acum, nu vedea cum ar avea de profitat.

Eliberîndu-şi mîna, îl privi pe Eric direct în faţă.

– Charlie Iler a fost jos acum cîteva minute. Mi-a spus cîte ceva despre tine.

– Ah, administratorul blocului. Eric dădu din cap, iar urma unui zîmbet îi apăru pe buze. Şi mie mi-a spus cîte ceva despre tine.

Cunoscîndu-l pe Charlie, Ashley îşi putea imagina

ce-i spusese... că munceşte prea mult şi că are nevoie de un bărbat. De fapt, aşa cum încerca de fiecare dată s-o cupleze cu cineva, Charlie probabil îi sugerase deja lui Eric să-şi încerce şansa.

Acest gînd o făcu să se crispeze, sperînd în acelaşi timp că nu era adevărat.

– Nu trebuie să crezi întotdeauna ce spune Charlie.

Eric înălţă uşor din sprîncene.

– Nu trebuie să cred că lucrezi în sfera relaţiilor cu publicul?

– Ba da. Lucrez la *Stedfeld*.

Se opri, aşteptînd să vadă dacă el dă vreun semn că ar cunoaşte numele companiei. Nu dădu, aşa că ea continuă: E o firmă mare pentru relaţii cu publicul, cu sediul la Chicago, care are nenumărate ramificaţii în tot Vestul Mijlociu, inclusiv la Ann Arbor. Eu sînt directorul sucursalei de-aici.

– Înţeleg.

Ashley se întrebă ce anume înţelegea. Privirea lui se îndreptă spre părul ei, apoi spre cerceii de aur, spre gură, făcînd-o să se simtă extrem de stînjenită. Fără să-şi dea seama, îşi ridică mîinile pentru a vedea dacă părul strîns în coc nu se desfăcuse, îşi linse buzele, apoi regretă acest fapt. El observă acest lucru.

Zîmbi, şi-i spuse:

– Charlie mi-a mai spus că lucrezi foarte mult. Aşa trebuie să fie. E tîrziu pentru spălatul rufelor.

– Am uitat total de rufele murdare. Se întrebă dacă el încera să-i transmită un alt mesaj. Sper că nu-i prea tîrziu pentru această vizită. Nu aş fi îndrăznit, dar am auzit muzica şi zgomotele din apartament, aşa că mi-am închipuit că nu te-ai culcat încă.

– Nu, nu e prea tîrziu. Îmi făceam *kata* şi *koto*.

Ea privi pe lîngă el în apartament şi reuşi să vadă marginea unei canapele din piele neagră şi o măsuţă roşie de cafea.

– Ce-i *kata* şi *koto?*

– *Kata* e un ansamblu de mişcări. Un fel de mişcări coregrafice care stau la baza artelor marţiale. *Koto* e harpa japoneză.

– Asta-i o harpă? Ştia că strîmbase din nas, dar instrumentul pe care-l auzise nu semăna deloc cu o harpă.

– Nu ţi-a plăcut?

Tonul şi expresia ei îi sugeraseră acest lucru, iar cum noaptea trecută muzica lui o adusese în pragul unei crize de nervi, sinceritatea învinse politeţea.

– Nu prea.

– Nu prea, repetă el şi rîse.

– Vreau să spun, e ceva diferit. Sunetul mi s-a părut foarte tînguitor.

– Ah, tînguitor. Rîse din nou. Înţeleg că preferi ţipetele şi strigătele muzicii de operă.

Era evident că el auzise muzica din apartamentul ei, în acea dimineaţă.

– Îmi pare rău. Am dat-o prea tare, nu-i aşa? Încerc să-mi cultiv gustul pentru muzica de operă. Fără prea mare succes, cugetă în sinea ei. Nu m-am gîndit că te-ar putea deranja. Pereţii ăştia sînt îngrozitor de subţiri. Toată lumea se plînge de asta. Cu domnul Bernstein, bărbatul care a locuit înainte în apartamentul tău, nu-mi făceam niciodată probleme că dau muzica prea tare. Era pe jumătate surd.

– În Japonia, toate apartamentele au pereţi subţiri. Am învăţat să nu aud sunetele care mă înconjură.

– De obicei, ascult rock.

Nu avea prea mare importanţă, îşi dădu ea seama.

Ei discutau despre volumul muzicii, nu despre gusturi personale.

– Voi avea grijă să dau muzica încet, spuse ea.

– Şi eu la fel.

– Cu excepţia nopţii din vinerea aceasta, continuă ea. Mă tem că în acea noapte muzica şi zgomotul vor fi destul de puternice. Ai auzit de petrecere, nu-i aşa? Nu-i aşteptă răspunsul. Am invitat colegii de la serviciu, prieteni şi pe toţi cei ce locuiesc în acest bloc. Dacă n-ai aflat pînă acum, eşti şi tu invitat. Începe la ora nouă. Te poţi îmbrăca obişnuit.

– Charlie a spus ieri ceva de o petrecere. Privindu-i faţa... gura... Eric păru să cîntărească invitaţia. Apoi, clătină din cap. Nu, n-ar fi înţelept.

– N-ar fi înţelept? Răspunsul lui o surprinse şi o dezamăgi. Şi de ce, mă rog, „n-ar fi înţelept"?

– Pentru că...

Ezită şi-şi trecu mîna prin păr. Ea îi privi degetele lungi şi subţiri, în timp ce răsfirau părul des şi, pentru o clipă, imaginîndu-şi senzaţia pe care i-ar produce-o atingerea părului lui, îi simţi căldura şi fiorul. Cuvintele lui o aduseră din nou la realitate.

– Nu pot veni pentru că am de lucru, spuse el. Deschid un dojo... o şcoală de antrenament pentru artele marţiale... şi am descoperit că legislaţia statului Michigan cere foarte multe hîrţoage. Metri întregi.

Ea ştia ce înseamnă asta. Îşi avusese partea ei de muncă de birou şi adesea îşi aducea de lucru acasă.

Înţelegea că o asemenea muncă necesită multă linişte. Fie Eric inventase această scuză pentru a-i refuza invitaţia, fie nu cunoştea amploarea unei astfel de petreceri.

– Vor veni foarte mulţi oameni, zise ea. Poate o sută, dacă toată lumea răspunde invitaţiei. Începînd

cu ora nouă, va fi un adevărat balamuc aici. Nu cred că vei reuşi să lucrezi prea mult.

– Balamuc. Rîse din nou, un rîs grav şi melodios.

– Vino, insistă ea. Fă o pauză de lucru. Sînt sigură că te vei simți bine.

El încercă să spună ceva, apoi se opri şi clătină din cap.

Reticența lui o enervă. Îi oferea doar mîncare şi băutură pe gratis, la numai cîțiva paşi de uşa lui. Apoi, se gîndi că trebuie să existe un alt motiv pentru care el ezita.

– Uite ce-i, indiferent ce ți-a spus Charlie, nu sînt o femeie care aleargă după bărbați, încercînd să pună mîna pe un soț.

– N-a spus că ai fi.

– Ei bine, mă miră că n-a spus. Întotdeauna îmi spune că ar trebui să mă mărit, că am nevoie de un bărbat. Am vrut doar să te liniştesc, în caz c-ai auzit aşa ceva despre mine. Asta e ideea lui Charlie, nu a mea.

– Nu te interesează bărbații? întrebă Eric, ridicînd din sprîncene.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Numai că mai întîi trebuie să ajung la Chicago.

– Ah.

Nu-l întrebă ce vrusese să spună prin asta. Şi-aşa, merseseră prea departe cu această discuție. Şi nici nu înțelegea de ce îi păsa atîta, dacă el vine sau nu la petrecerea ei.

Era obosită. Asta era. A doua zi dimineață, Eric Newman va fi un bărbat ca oricare altul. În lumina unei noi zile.

Puțin îi va păsa dacă el vine sau nu la petrecerea ei şi ce anume îi spusese Charlie, sau că Eric New-

man avea cei mai fermecători ochi pe care-i văzuse vreodată.

Incapabilă să-şi ia privirea de la aceşti ochi, ea se dădu încet înapoi.

– Mi-a părut bine să te cunosc.

– Şi mie. El dădu politicos din cap, aproape formal, dar nu-şi luă nici o clipă privirea de la faţa ei.

Ea nu merse prea departe. Ştia că somnul o va ajuta să vadă totul dintr-o perspectivă mai bună, dar în nici un caz nu-l va face pe Eric Newman un bărbat oarecare.

Totul în legătură cu el era deosebit. Felul în care arăta, modul aproape oriental de a vorbi... deşi n-avea nici cea mai mică urmă de accent... preocupările lui.

– Eşti într-adevăr un ninja?

– Voi preda ninjutsu la dojo-ul meu, dacă la asta te-ai referit. Alături de karate, judo şi alte tipuri de arte marţiale. Te interesează?

– Oh, nu. Nu-mi place violenţa... şi, în afară de asta, nu am timp pentru nimic altceva. Mai ales, nu acum, adăugă ea în gînd. Numai că, din clipa în care el deschisese uşa, ea se simţise ca hipnotizată... de parcă se afla sub puterea lui. Trebuia să existe un motiv. Am citit undeva că ninja pot hipnotiza oameni. E adevărat? întrebă ea.

Un zîmbet slab îi arcui colţurile gurii.

– Un ninja învaţă cum să folosească puterea sugestiei.

Ce îi sugera el oare? De ce nu putea pur şi simplu să-i întoarcă spatele şi să meargă la ea în apartament?

– Aş putea învăţa cum să folosesc această putere a sugestiei astfel ca anumiţi oameni... mai exact, un comitet de conducere... să creadă că sînt cea mai

bună persoană pentru o anumită poziție?

El o studie fără să vorbească, iar ea aşteptă. Păru o eternitate pînă ce el dădu uşor din cap şi spuse:

– Cred că ai deja această putere.

Dacă era aşa, era o surpriză pentru ea.

– Aş vrea s-o am.

Reuşi să facă încă un pas înapoi, cînd el o opri cu o nouă întrebare:

– Şi, eşti cea mai bună?

– Da, spuse ea fără să ezite. Era cea mai calificată pentru poziția pe care-o dorea. Însă, în lupta cu atracția pe care-o simțea acum, eşua lamentabil.

– Atunci vei reuşi.

Cuvintele lui o încălziră. Sau poate zîmbetul lui. Nu mai era sigură de nimic.

– Nu uita, după ce-ți termini lucrul vineri seara, treci pe la mine. Va fi o petrecere grozavă.

– Sînt sigur că va fi.

Reuşi în sfîrşit să se întoarcă şi să se îndrepte spre apartamentul ei, dar cînd ajunse la uşă, se uită înapoi. El încă o mai privea. Atunci, ea adăugă, pe un ton serios:

– Ştii ce se spune despre cei ce muncesc mult, fără să se distreze...

Se opri pentru a mări efectul, dar nu-i dădu ocazia să răspundă. Rîzînd, încheie tot ea propoziția:

– Se spune că nu e prea amuzant. Ne vedem vineri seară.

Eric nu se mişcă pînă ce Ashley nu închise uşa. Apoi respiră adînc şi intră încet în apartamentul lui.

Amuzant.

Trecuse destul de mult de cînd el nu mai făcuse ceva doar pentru a se distra.

Hotărîrea lui de a se muta la Ann Arbor îi ocupase o mare parte din timp în ultimele luni şi i se părea o veşnicie de cînd nu se mai distrase în compania unei femei.

Poate trecuse prea mult pentru un corp sănătos al unui bărbat de treizeci şi patru de ani. Hormonii lui reacţionaseră evident în prezenţa lui Ashley Kehler.

Ceea ce-l surprinsese era că şi mintea lui reacţionase.

Din descrierea pe care i-o făcuse Charlie, nu se gîndise că ea l-ar putea interesa. Poate că se înşelase, dar în clipa cînd Charlie o descrisese ca pe o blondă mignonă, cu ochi albaştri, el văzuse imaginea stereotipă.

Iar cînd văzuse acele unghii lungi şi cele trei inele de aur pe care ea le purta, îşi imaginase că era o aeriană care pierdea ore întregi în faţa oglinzii. O femeie aflată în căutarea unui bărbat care s-o ţină în felul în care se obişnuise ea să trăiască.

Dar cu cît ea vorbise mai mult, cu atît îşi dăduse seama că Ashley Kehler era mai presus decît nişte unghii lungi, vopsite în roz, inele de aur, gene lungi şi mirosul unui parfum scump. Era mai mult decît un păr blond, răsucit la spate într-un coc sofisticat.

După cîteva minute, singurul lucru pe care-l ştia sigur despre ea era că într-adevăr, *era* mignonă, ajungîndu-i cu vîrful capului sub bărbie şi că avea cea mai încîntătoare şi mai frumoasă gură pe care-o văzuse vreodată.

Mai mult decît o dată se surprinsese întrebîndu-se cum ar fi dacă ar săruta-o, ce senzaţie ar avea simţindu-i gura lipită de a lui, ce gust ar avea ea.

Gînduri nebuneşti, desigur, pentru un bărbat care în următoarele luni va fi adîncit în muncă pînă peste

cap. Un bărbat al cărui întreg capital consta dintr-o proprietate şi un echipament. Un bărbat al cărui stil de viaţă displăcea majorităţii femeilor... ca să nu mai vorbim de o femeie care lucra în domeniul relaţiilor publice. Munca ei însemna să se afle mereu în centrul atenţiei, să se facă observată. El fusese învăţat să lucreze în secret, în întuneric.

Închise ochii şi-şi imagină faţa lui Ashley. Trăsăturile ei fine îi dădeau un aspect delicat, aproape fragil. Ochii foarte albaştri străluceau ca o apă adîncă.

Era drăguţă şi, deşi hainele largi îi mascaseră oarecum formele corpului, nu se îndoia că, după cum spusese Charlie, avea un corp nemaipomenit.

Drăguţă, inteligentă şi exact opusul lui.

După cîte îşi putea da Eric seama, tot ce avea de făcut era să stea cît mai departe de Ashley Kehler. Să nu ţină seama de nevoile lui fizice.

Să-i uite gura ademenitoare.

Adică, să-şi vadă de lucrul lui în seara de vineri. Altfel, ar putea fi tentat să meargă la petrecere.

Doamna era prea atrăgătoare. Al naibii de atrăgătoare.

2

Vineri, era trecut de miezul nopții cînd Eric se întoarse la el în apartament. Se gîndise că petrecerea lui Ashley trebuia să se fi terminat, dar chiar înainte de a urca scările spre etajul al doilea, auzi muzica şi mai multe voci.

Uşa apartamentului ei era deschisă, iar oamenii stăteau pe hol. Două femei erau aşezate pe carpeta de lîngă uşa lui, sorbind din pahare şi fiind adîncite în conversație, aşa încît de-abia dacă îl observară.

La capătul culoarului se aflau un bărbat şi o femeie cărora nu le păsa de nimic, ale căror corpuri erau atît de lipite, încît ai fi putut crede că sînt gemeni siamezi.

Eric se strecură la el în apartament şi încercă să ignore zgomotul. Ochii îi erau obosiți de prea multe ore în care şi-i concentrase asupra formularelor pline cu cifre, iar corpul îi era epuizat după o zi în care ajutase la construirea clădirii. Făcu repede un duş, apoi îşi începu obişnuitul exercițiu de meditație.

Numai că în această noapte nu reuşi. Un rîs melodios, care se auzi de după cealaltă parte a peretelui îl aduse complet la realitate.

Ştia că era rîsul lui Ashley. În ultimele cîteva zile îl auzise de mai multe ori. Era o femeie care rîdea uşor. Natural.

Cu ochii închişi, încercă să-şi imagineze de ce rîdea acum. Cum era îmbrăcată.

Cele trei femei de pe hol erau îmbrăcate în blugi şi tricouri moderne. Lui Ashley i-ar sta bine în blugi. În nişte blugi foarte strîmţi. Şi cu un tricou la fel de strîmt.

Simţi cum corpul i se crispează şi se forţă să se gîndească la altceva.

Ultima dată cînd o văzuse, adică de dimineaţă, era îmbrăcată într-un taior.

Un taior de culoarea cărbunelui, care mai degrabă îi ascundea formele, decît să i le scoată în evidenţă. O privise pe fereastra dormitorului şi o zărise traversînd strada, spre maşina ei.

O eşarfă roşie legată la gît era singura pată de culoare. Şi părul ei cu reflexe aurii. Şi-l strînsese din nou în coc.

Eric se întrebase atunci şi se întreba şi acum dacă îl purta vreodată liber şi cît era de lung. Fără să ştie exact de ce, ar fi dorit s-o vadă cu părul lăsat pe spate. Să-l simtă. Să-şi plimbe degetele prin el.

Din nou corpul lui începu să răspundă.

Nu-i plăceau ideile care-i tot treceau prin cap. Concentrîndu-se, respiră adînc şi rar, încercînd să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra persoanei lui.

Tocmai credea că a reuşit, cînd cineva dădu mai tare volumul muzicii.

După cîteva minute, volumul coborî din nou la un nivel suportabil, iar el o luă de la început.

Cînd, în cele din urmă, se duse în pat, nu era deloc relaxat şi, simţindu-şi corpul obosit, nu reuşi să adoarmă. Apoi, la ora două, muzica începu din nou să urle.

De această dată nimeni nu o dădu mai încet şi pînă la urmă, Eric renunţă.

Îşi trase pe el o pereche de blugi negri şi un tricou pe gît, tot de culoare neagră, apoi îşi netezi părul cu mîna, încercînd să-i dea un aspect cît de cît ordonat. La uşă se încălţă cu tenişii negri.

Nu avu nevoie să bată la uşa lui Ashley. Era încă deschisă, dar numărul de invitaţi scăzuse considerabil. Se opri în prag şi privi în jur.

Mai erau doar cîteva persoane în micuţul apartament... unii erau aşezaţi, alţii stăteau în picioare, în grupuri mici. Vorbeau, beau vin sau bere şi ciuguleau din mîncare.

În stînga lui, masa era aranjată stil bufet, cu numeroase tăvi şi boluri de diferite mărimi, pline cu cartofi prăjiţi şi sărăţele. Iar în partea dreaptă se afla combina muzicală.

N-o văzu pe Ashley şi tocmai se pregătea să se îndrepte spre combină, cînd îi auzi rîsul. O clipă mai tîrziu, ea ieşi din bucătărie, încă rîzînd şi ţinînd în mînă o sticlă cu vin.

Fără să vrea, el îşi ţinu respiraţia.

Părul ei era strîns ca de obicei, însă îmbrăcămintea nu era deloc ceea ce-şi imaginase el.

Mătasea strălucitoare şi pantalonii din piele îi venea totuşi foarte bine.

Nu, ceea ce el îşi imaginase nu semăna deloc cu îmbrăcămintea ei din această seară, dar corpul lui reacţionă la fel ca mai devreme.

Ea îl văzu, iar rîsul i se transformă într-un zîmbet

de bun-venit. Îşi schimbă direcţia şi merse spre el.

El o privi mai atent, observînd cum pantalonii din piele subţire şi neagră se mulau pe şoldurile înguste şi pe forma picioarelor, ca o a doua piele.

Culorile irizante ale bluzei de mătase se modificau la fiecare pas pe care ea îl făcea. O clipă, materialul se mula pe corpul ei, pentru ca în clipa următoare să se depărteze, sugerînd doar ceea ce se văzuse clar puţin mai înainte.

El nu se considerase niciodată un bărbat ce putea fi uşor cucerit de femei, însă acum văzu că îi este necesar un efort considerabil pentru a-şi lua privirea de la ea.

– Ai venit, spuse ea, iar în clipa următoare îl surprinse cînd îşi trecu un braţ în jurul gîtului lui, zornăindu-i la ureche brăţările de aur.

Înainte ca el să poată răspunde, ea se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe obraz, depărtîndu-şi în acelaşi timp paharul, pentru a nu vărsa vinul pe el.

Ashley se clătină puţin, iar el automat îşi puse mîinile pe talia ei, susţinînd-o. Ea rîse, iar el bănui că ea băuse prea mult vin. Asta putea fi explicaţia sărutului neaşteptat. Dar nu explica în nici un fel dorinţa lui fierbinte de a-şi răsuci capul şi a o săruta pe gură.

De a o gusta.

De a face dragoste cu ea.

Erau gînduri nebuneşti. Venise în apartamentul ei pentru a o ruga să dea muzica mai încet. Asta era tot. Trebuia să-şi amintească motivul pentru care venise.

– Poţi să dai muzica mai încet? întrebă el.

Ashley îşi dori să dispară instantaneu din faţa lui. Se făcuse de rîs. Crezuse că Eric venise la petrecerea ei, pentru că terminase lucrul şi dorise s-o vadă. Dar nu, venise pentru că muzica era prea tare.

Iar ea ce făcuse?

Îl întîmpinase ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult. Îl sărutase. Se comportase ca o femeie proastă, amețită de prea multă băutură.

Şi totul numai din cauză că Eric îi păruse teribil de atrăgător şi misterios.

Ei bine, nu era beată şi, indiferent care era motivul pentru care el venise, acum se afla la petrecerea ei. Îi zîmbi. Dacă reuşea ceea ce-şi pusese în cap, el va sta, puțin mai mult chiar.

– Voi da bucuroasă muzica mai încet, îi promise ea. Dar mai întîi, vreau să faci cunoştință cu toți vecinii noştri.

Înainte ca el să poată protesta, ea strigă spre toți cei care se aflau în cameră.

– Hei, atenție, toată lumea! El este Eric Newman. Noul nostru vecin. A trecut să ne spună „bună"

Îl pusese într-o situație din care nu putea pleca fără să pară grosolan.

Aşa cum se aşteptase, el dădu din cap şi zîmbi bărbaților şi femeilor care se opriseră din conversație pentru a se întoarce şi a-l privi.

– Vino, spuse ea, luîndu-l de braț şi conducîndu-l spre canapea. Trebuie să faci cunoştință cu fiecare personal. La urma urmei, ai fost subiectul principal despre care s-a vorbit în seara asta.

– Am fost?

– Oh, da. Iar ea ascultase tot ce se spusese despre el. Eşti un bărbat misterios, adăugă ea. Nimeni nu pare să ştie ceva despre tine.

– Nu-s prea multe de ştiut.

Ea se îndoia de acest lucru.

Ashley îl prezentă lui Liz Behmer, care se considera psihologul blocului.

Lui Andrew McGee şi grupului care-i asculta poeziile. Perechii necăsătorite care locuia pe acelaşi hol. Celor doi bărbaţi care locuiau în apartamentul de deasupra ei.

Şi celorlalţi bărbaţi şi femei care lucrau pentru ea sau în celelalte sectoare ale firmei *Stedfeld.*

– Secretara mea, Virginia, şi Rod, unul dintre directori, ceilalţi sînt la bucătărie, adăugă ea, arătînd în acea direcţie. Charlie tocmai a coborît să aducă un vin pe care vrea să-l încercăm, iar Dave Pacheco e în dormitorul meu cu...

Nu reuşi să termine. Charlie intră în apartament exact în acel moment, ducînd o sticlă cu vin nedesfăcută.

– Pe ăsta trebuie să-l încercaţi, spuse el, îndreptîndu-se direct spre ei şi zîmbindu-i lui Eric. Deci, ai venit pînă la urmă.

– Am vrut să întreb dacă nu se poate da muzica puţin mai încet. Eric privi spre combina muzicală, iar Ashley ştiu că jocul ei pentru a trage de timp nu reuşise să-l convingă să mai stea. Totuşi, spera să-l mai poată reţine, să afle mai multe despre el... să descopere de ce se gîndise la el neîncetat de cînd îl văzuse ultima oară.

– Dave nu şi-a terminat dansul, explică ea. De îndată ce termină, voi da muzica mai încet.

Sprîncenele lui Eric se ridicară întrebător, dar înainte de a putea articula ceva, Charlie spuse:

– Am auzit azi ceva interesant... despre un ninja care lucrează pentru poliţie.

Eric îl privi imediat.

– De unde ai auzit asta?

– Am un prieten la poliţie, un vechi amic care trebuie să se pensioneze de la o zi la alta. I-am spus că

am cunoscut un adevărat războinic ninja şi el mi-a zis că a auzit zvonuri că în urmă cu cîţiva ani, un ninja a lucrat pentru ei, iar tipul era implicat într-un proiect foarte secret. Spunea că, din ce auzise, tipul se îmbrăca mereu în negru.

Privirea lui Charlie coborî de la tricoul negru pe gît, la blugii negri şi tenişii de aceeaşi culoare cu care era îmbrăcat Eric. Apoi zîmbi.

– Ce părere ai?

Ashley ştia ce părere are. Charlie îl suspecta pe Eric ca fiind acel ninja.

Expresia lui Eric nu se schimbă. Îl studie serios pe Charlie, apoi răspunse:

– Cei care practică arta ninjutsu se îmbracă adesea în negru. Dar prietenul tău n-a fost înţelept povestindu-ţi acest lucru. Fiind cetăţean de rînd, aş fi foarte îngrijorat să aflu că un ninja a lucrat pentru poliţie. M-aş întreba la ce proiect anume lucra acel bărbat, care să fie atît de secret? Dacă aşa ceva nu este împotriva legii?

– Şi mie mi-au trecut prin cap aceste gînduri, recunoscu Charlie. Mi-a mai trecut prin cap că ai putea fi chiar tu. S-ar putea?

– Eu sînt profesor de arte marţiale. Ocazional, am lucrat cu ofiţeri de poliţie pe care i-am învăţat metode de autoapărare. A crede mai mult de atît, înseamnă a da crezare zvonurilor.

Ashley îl privise pe Eric tot timpul cît îi vorbise lui Charlie şi se minună de controlul avut asupra emoţiilor şi gîndurilor sale... de agerimea minţii. Admira felul inteligent şi rapid în care îi răspunsese lui Charlie, fără ca, de fapt, să-i dea vreo informaţie exactă. Îşi dori ca unii dintre clienţii ei să poată fi atît de evazivi cînd se adresau presei.

– De cît timp locuieşti în Ann Arbor? întrebă Charlie, nerenunţînd încă la idee.

– Păi, cînd a fost? spuse Eric, zîmbind slab. În urmă cu zece zile?

Charlie se încruntă.

– N-ai locuit în Ann Arbor, înainte de a te muta aici?

– Niciodată. Eric îşi îndreptă privirea spre Ashley. Nu spusese nimic, dar ştia că urmărise fiecare cuvînt al conversaţiei lor, trăgînd propriile concluzii. În ochii ei albaştri văzu aceeaşi expresie derutată care se reflecta şi în privirea lui Charlie. Nici unul nu ştia ce să înţeleagă din răspunsurile lui, ceea ce era foarte bine.

Privi din nou spre Charlie.

– Am locuit în Tokio, Kyoto, New York City şi Detroit. În perioada copilăriei petreceam şase luni pe an în Japonia, şase în Statele Unite. Pînă acum, m-am considerat un fel de nomad.

– Dar acum vrei să te stabileşti? întrebă Ashley.

Din nou el îşi îndreptă privirea spre ea.

– Dacă reuşesc să am suficienţi elevi care să vină la dojo-ul meu, poate. Ar trebui să te angajez să-mi faci puţină publicitate.

Ea zîmbi.

– Poate.

Îi plăcea zîmbetul ei. Şi gura, cu buze pline şi ademenitoare. Ar fi trebuit s-o sărute mai devreme. Nu, de fapt, n-ar fi trebuit să vină. A fi în preajma ei era ca şi cînd ar fi băut sake. Trebuia să fie prudent... să se stăpînească... altfel va uita de tot şi-şi va pierde controlul.

– Văd că ai adus vinul, spuse o voce nouă, iar Eric privi spre acea direcţie. Un bărbat de vîrstă mijlocie se îndreptă către ei.

– Acesta e Rod... Rod Bowman, spuse Ashley. E unul dintre directorii de la *Stedfeld*. Mi-a fost ca un tată, ajutîndu-mă cînd eram doar un editor amărît; m-a învățat tot ceea ce știu despre relațiile cu publicul.

Eric îi strînse mîna.

– Newman, repetă Rod, studiindu-i fața. Fiica mea tot vorbea despre Eric Newman, pe vremea cînd mergea la Universitatea din Michigan. Este cumva posibil să fii dumneata acela?

– Dacă a fost acolo, în urmă cu doi ani, şi a luat parte la cursurile de cultură japoneză, atunci e posibil, spuse Eric. Am fost invitat să țin nişte ore acolo.

– A fost acolo şi şi-a luat diploma în limbi străine, rîse Rod. Ce mică-i lumea. Fiica mea vorbea tot timpul despre dumneata. Spunea că eşti cel mai bun profesor pe care l-a avut vreodată, că ascultîndu-te putea în sfîrşit să înțeleagă cele spuse de ceilalți.

Eric făcu o plecăciune.

– Sînt încîntat că i-am putut fi de ajutor.

El putea fi încîntat, îşi spuse Ashley, dar ea devenise curioasă. Cînd Charlie vorbi, văzu că amîndoi se întrebau acelaşi lucru.

– Credeam că n-ai locuit niciodată pînă acum în Ann Arbor.

Eric îl privi pe Charlie, apoi spuse:

– Am spus adevărul. Cînd țineam acele cursuri, făceam naveta de la Detroit.

O problemă suspectă, se gîndi Ashley. Navetă sau nu, mai fusese în această zonă şi astfel, întrebarea dacă el fusese acel ninja care lucrase pentru poliție, rămînea fără răspuns.

Bărbatul acesta devenea din ce în ce mai misterios.

– Dacă are vreo importanță, continuă Rod, cred că

fiica mea era îndrăgostită de dumneata. Am auzit-o odată spunîndu-i unei prietene că erai cel mai chipeş profesor pe care l-a văzut vreodată.

Ashley n-ar fi negat acest lucru, deşi nu l-ar fi numit pe Eric chipeş, nu în sensul clasic al cuvîntului.

Părul lui negru avea un aspect dezordonat, căzîndu-i mult pe frunte, acoperindu-i vîrfurile urechilor şi ajungîndu-i pînă la guler. Iar cu ochii lui în formă de migdală şi cu nasul ascuţit, i se potrivea mai bine cuvîntul „unic". Deosebit.

De fapt, ceea ce-o atrăgea la el mai mult decît fizicul, era puterea pe care-o degaja, senzaţia de energie controlată. Chiar şi acum, cînd stătea lîngă ea, părînd relaxat, simţea că era atent la tot ce se petrecea în jurul lui. Atent şi pregătit pentru orice.

– Charlie...? strigă o voce timidă din bucătărie.

– Asta-i Virginia, secretara mea, îi zise Ashley lui Eric. E nouă.

– Da, e supărată pe June, spuse Charlie, clătinînd din cap. Are nevoie de puţin mai multă încredere în sine. Privi spre sticla pe care-o ţinea în mînă. Poate că puţin de-aici o va ajuta, adăugă el.

În timp ce Charlie se îndepărtă, Rod rîse.

– Dacă tot veni vorba despre încredere în sine, ai observat că bătrînul Jimbo n-a apărut în seara asta?

– Chiar credeai că va apărea? rîse Ashley, apoi se întoarse spre Eric pentru a-i explica: Jim Stanton e celălalt director. E supărat, pentru că vreau să mă mut la Chicago.

– Şi el vrea acelaşi lucru, spuse Rod.

Ashley nu credea că Eric înţelesese, aşa că se gîndi să continue:

– Biroul principal al firmei *Stedfeld* este la Chicago, dar există sucursale în mai mult de douăzeci de oraşe

din cinci state. De cîte ori este un post liber la vreuna dintre sucursale sau la biroul principal, sîntem anunțați și avem ocazia să dăm concurs. Rareori sînt loțuri libere pentru biroul din Chicago... odată ce oamenii ajung acolo, se pare că rămîn... dar tocmai lunea trecută am fost anunțați că s-a scos la concurs un post de director.

– Pe care îl vrea Jim, spuse Rod.

– Și eu. De fapt, întotdeauna am vrut să lucrez la Chicago. Dar cînd am absolvit colegiul, singura slujbă care mi s-a oferit la compania *Stedfeld* a fost cea de aici. Care n-a fost chiar atît de rea. Am fost avansată corect și regulat, și...

Rod o întrerupse, rîzînd.

– Regulat, nu-i așa? Femeia asta este un dinam. N-am văzut pe nimeni învățînd mai repede decît ea. De obicei, un nou angajat începe prin a face publicitate în presă și abia după cinci ani capătă suficientă experiență pentru a putea avea propriii clienți. Fetița asta a învățat totul într-un an. După trei ani și-a avut propriii clienți. Și, în timp ce altora le trebuie zece sau mai mulți ani pentru a deveni directori, ei i-au trebuit doar cinci.

– De ce să pierd timpul? spuse Ashley. Îi zîmbi lui Eric și se întrebă ce părere are el despre femeile care vor să reușească în profesie și care au multă personalitate. Majoritatea bărbaților, descoperise ea în timp, erau intimidați de ea.

Eric nu părea intimidat. De fapt, îi plăcea felul în care el o privea, adînc, în ochi, pătrunzîndu-i parcă în suflet. Spera să nu-și dea seama cît de fascinată era de el.

– Acum e șansa ta, spuse Rod, reducînd-o la subiectul discuției lor. Poți deveni o persoană importantă

în firmă, poți dobîndi prestigiu, poți avea venituri mari şi poți locui într-un apartament de lux, cu vedere spre lacul Michigan.

– *Dacă*, zise ea, pot convinge, pînă în ianuarie, comitetul că sînt cea mai bună pentru acest post.

– Ah, comitetul de care pomeneai, zise Eric, dînd din cap şi zîmbind. Cel pe care voiai să-l hipnotizezi.

– Exact. Eu...

– Hei, Rod, poți veni aici pentru o clipă? strigă Charlie din bucătărie.

– Se pare că are o problemă, spuse Rod. Vă rog să mă scuzați. Este rîndul meu să dau o mînă de ajutor, cred. Făcu un pas, apoi se opri şi privi din nou spre Eric. Dacă te întîlneşti vreodată cu fiica mea, nu-i spune ce ți-am spus acum. M-ar ucide dacă ar afla.

– Am uitat deja, îl asigură Eric.

Deodată, dinspre dormitor se auzi un strigăt puternic de femeie.

– Scoate-le pe toate!

Rod îi zîmbi lui Eric.

– Se pare că petrecerea s-a înfierbîntat acolo.

– Nu vreau să mă gîndesc ce se întîmplă în dormitorul meu, spuse Ashley, privind spre direcția aceea. Uşa era întredeschisă şi prin ea se zărea piciorul gol, acoperit de păr, al unui bărbat. Acela-i Dave Pacheco, îi spuse ea lui Eric. Locuieşte deasupra şi face striptease. June Halder e una dintre asistentele lui Jim şi am sperat să nu vină în seara asta. Nu cred că femeia asta a fost angajată pentru ce are în cap. De fapt, ca să-ți poți face o idee, porecla ei la birou este „bomba blondă"

– Şi acest Dave face strip-tease pentru ea? întrebă Eric, privind spre uşa dormitorului.

– Presupun că-i oferă, ei şi altor femei, o demon-

stație a show-ului lui. I-am spus că nu vreau să-şi scoată *toate* hainele. Privi spre Eric. Dar n-am de gînd să verific dacă mi-a ascultat ordinele.

– Nu eşti curioasă?

– Hei, am un frate mai mare. Ştiu cum arată bărbații.

– Numai de la fratele mai mare?

Ashley ştia că îi aruncase o momeală, dar nu avea de gînd să-i dea satisfacție.

– Am tras cu ochiul şi în cîteva *Playgirls*.

Uşa dormitorului ei se deschise. Un bărbat înalt şi blond, în jur de vreo douăzeci de ani, ieşi în goană, îmbrăcat doar cu o pereche de chiloți marinăreşti şi ducînd cu el cămaşa, blugii şi pantofii. Două femei îl urmară, rîzînd.

Ashley îşi dădu seama că Dave era supărat. Uitîndu-se nervos peste umăr, se opri în fața ei.

– Femeia asta e nebună, zise el gîfîind. N-am întîlnit nici o femeie aşa de agresivă.

– Te-am prevenit, spuse ea, rîzînd.

Începu să-şi îmbrace blugii, uitîndu-se mereu spre uşa dormitorului.

O altă femeie ieşi din dormitor, îndreptîndu-şi tricoul şi trecîndu-şi mîna prin părul blond ce-i cădea pînă la umeri.

Dave se încordă, nereuşind să-şi mai îmbrace un crac al pantalonului şi țopăia într-un picior. Femeia se opri, privind întîi spre Dave, apoi spre Ashley şi Eric.

Dave reuşi să-şi îmbrace blugii şi trase în sus fermoarul.

Nu se mai obosi să-şi încheie şi nasturii.

– Plec, îi spuse el lui Ashley. Să nu cumva să îndrăzneşti să-i spui acelei femei la ce apartament stau.

– Nu eşti tu acela care spui întotdeauna că în meseria ta ai nevoie de publicitate? Ashley rîse, în timp ce Dave se furişă afară din apartament, apoi se întoarse spre Eric. De luni de zile nu-mi dă pace. Îi trebuia o mică porţie din ceea ce-mi oferea el mie.

Eric aprobă din cap.

– Cel mai bine înveţi din propria experienţă.

Ce fel de experienţe avusese el? se întrebă ea. Şi cum ar fi să fii iubită de un bărbat ca el?

Gîndul acesta o făcu să ameţească. Vru să ia o înghiţitură de vin, apoi îşi dădu seama că paharul era gol. Cu atît mai bine, îşi spuse ea.

Dacă ajunsese să se gîndească la a face dragoste cu un bărbat, înseamnă că băuse prea mult.

Charlie ieşi chiar atunci din bucătărie.

Zîmbetul obişnuit de pe faţa lui dispăruse.

– Poţi veni? întrebă el, arătînd spre bucătărie. E vorba de secretara ta. Plînge de cinci minute. N-o pot opri şi nici Rod n-a reuşit. Trebuie să stai de vorbă cu ea.

– Care-i problema?

– Este foarte convinsă că te-ai supărat, pentru că a adus-o pe June cu ea în seara asta. Crede c-o vei concedia.

– S-o concediez? Ashley privi spre Eric. Mă scuzi un minut?

– Eu ar trebui să plec.

Avea probabil dreptate, dar ea nu voia să plece. Nu încă.

– Te roğ, mai stai puţin. Îi aruncă ceea ce spera ea să fie o privire rugătoare. N-am avut încă ocazia să stăm de vorbă.

El ezită, apoi dădu din cap.

– Îţi aduc ceva de băut cînd mă întorc din bucă-

tărie, spuse ea. Ce ai prefera? Un pahar din vinul lui Charlie? O bere? O băutură răcoritoare?

– Cred c-aş prefera o bere.

– Îţi aduc imediat o bere. Se îndreptă spre bucătărie, apoi se opri. Vei fi aici cînd mă voi întoarce, nu-i aşa?

– Voi fi aici, îi promise Eric, dar în timp ce o privea pe Ashley dispărînd pe uşa bucătăriei, se întrebă dacă era un lucru înţelept. Cu cît petrecea mai mult timp împreună cu ea, cu atît o plăcea mai mult. Ştia că dacă rămînea acum, însemna că va sta pînă plecau şi ceilalţi invitaţi.

Şi cine ştie ce se putea întîmpla atunci.

Nu, trebuia să fi dat muzica mai încet şi apoi să fi plecat direct în patul lui. Poate că n-ar fi reuşit să doarmă prea mult, dar dimineaţa ar fi fost mult mai mulţumit de sine.

Tocmai dăduse muzica mai încet, cînd blonda care ieşise din dormitor veni în spatele lui. Foarte aproape.

– Bună, spuse ea, numele meu e June. Pe tine cum te cheamă?

Încet, el se ridică şi o privi.

– Numele meu este Eric.

Ea veni şi mai aproape. Avînd combina muzicală într-o parte, pereţi în spate şi în cealaltă parte, nu avea pe unde să scape.

– Ei bine, Eric, îmi pare bine de cunoştinţă. Femeia se apropie şi mai mult. Eşti un prieten de-al lui Ashley?

– Vecin.

Ar fi putut scăpa, dar nu voia să facă o scenă. Era o situaţie care se putea rezolva cu o mică discuţie. O mică şi scurtă discuţie.

Dar nu apucă să vorbească.

Înainte de a se gîndi la ce-ar putea spune, o pereche de sîni enormi se lipiră de pieptul lui.

– Vrei să fii vecin şi cu mine? murmură June.

Îi simţi mîna coborînd între picioarele lui şi o opri imediat. Ea păru surprinsă.

– Ce-i cu voi, bărbaţii? Nu mai ştiţi să vă distraţi la o petrecere?

– Petrecerea s-a terminat, anunţă Ashley cu voce tare, venind în spatele lui June. Eric zîmbi în semn de uşurare. Niciodată pînă acum, nu mai fusese salvat de o femeie. Însă acum salvarea venise la timp.

Aproape imediat, din toate colţurile camerei, musafirii începură să se îndrepte spre uşă. June totuşi nici nu se clinti. Îi zîmbi seducător lui Eric.

– Hai să continuăm petrecerea la tine acasă.

– E al meu, June, spuse Ashley încet, într-atît încît să fie auzită doar de femeie. Te aşteaptă Virginia. E gata să plece acasă.

– E încă devreme, insistă June, privind înapoi spre Eric. Îşi ţuguie buzele, iar el se lipi de perete.

– Petrecerea *asta* s-a terminat, repetă Ashley.

Nemulţumită, June o privi.

– Chiar e al tău?

– Da.

Oftînd frustrată, ea se depărtă, iar Eric răsuflă adînc. În jurul lui mirosea puternic a alcool şi fum de ţigară.

Îl putea înţelege pe bărbatul care fugise înspăimîntat din dormitor şi de ce îi ceruse lui Ashley să nu-i dezvăluie femeii numărul apartamentului său. Eric nu dorea nici el ca June să afle că locuieşte la uşa de alături.

Era mai bine s-o lase să creadă ceea ce spusese Ashley.

Veni mai aproape de Ashley şi-şi puse un braţ în jurul umerilor ei. O simţi încordîndu-se, apoi ridică privirea spre el şi-i zîmbi, petrecîndu-şi braţul în jurul mijlocului lui şi aprobîndu-i astfel gestul.

– Vrei să mai rămîn pe-aici? întrebă Charlie, venind lîngă Ashley. Să te ajut la curăţenie, sau la altceva?

– Avem noi grijă de tot, spuse Eric.

Charlie îl privi, apoi se uită la Ashley, dădu din cap, zîmbi şi plecă împreună cu Rod.

Curînd, singurele care mai rămăseseră erau numai June şi Virginia. Însă, nu era uşor s-o faci pe June să plece. Mai întîi, nu-şi găsi poşeta.

Virginia îşi aminti în cele din urmă că June nu avusese nici o poşetă cînd venise. Apoi vru să bea un pahar de apă.

După care spuse că trebuie să meargă la baie. După ce epuiză toate motivele, se opri lîngă uşă, fără să ţină seama de rugăminţile Virginiei de a pleca mai repede.

Îi repeta de nenumărate ori lui Ashley cît de bine se simţea. Eric observă însă că se uita în permanenţă la el.

În sfîrşit, Virginia reuşi s-o scoată pe hol.

Încet, Ashley închise uşa.

3

Eric privi prin camera acum goală.

– Prietenii tăi au lăsat o mizerie cumplită. Dar o vom curăța repede.

Ashley clătină din cap.

– Lasă totul aşa. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac înainte de a mă băga în pat este să pun mîncarea în frigider.

Speriată deodată ca el să nu fi înțeles că-i sugerase să se culce împreună cu ea, mai ales după cele spuse lui June, se grăbi să explice:

– Vreau să spun, voi strînge mîncarea şi mă voi culca după ce vei pleca. Nu înseamnă că trebuie să pleci imediat. Am vrut doar...

Se opri, speriată că deja vorbise prea mult.

El zîmbi.

– Cred c-ar fi bine să mai rămîn cîteva minute. Nu trebuie să neglijez posibilitatea că acea femeie mă poate aştepta afară.

– N-ar fi ceva neobişnuit pentru ea, recunoscu Ashley şi se depărtă de uşă. El mai stătea. Aici, în apartamentul ei. Pentru cîteva clipe, vor fi numai ei doi. Singuri. Împreună.

Acum, tot ce avea de făcut era să se liniştească din tremurat şi să-şi calmeze inima care-i bătea nebuneşte.

Ideea pe care o avusese mai devreme că, petrecînd mai mult timp în compania lui Eric, nu se va mai simţi atît de atrasă de el nu dădu nici un rezultat.

– June asta a ta e întotdeauna aşa?

Ashley îl privi.

– Din cîte am auzit, da. Dar nu este a mea. June lucrează pentru Jim. Eu n-am văzut-o pînă acum. Virginia este secretara mea. Am angajat-o săptămîna asta.

Simţind că are nevoie să pună o mai mare distanţă între ei, Ashley merse spre combina muzicală.

Muzica era mult prea romantică. Opri caseta şi o scoase, căutînd printre celelalte casete.

– Virginia e drăguţă, spuse Eric, cuvintele lui răsunînd neaşteptat de aproape în spatele ei.

Atît de aproape, încît Ashley se sperie şi scăpă jos caseta pe care-o avea în mînă. Venise lîngă ea, iar ea nu-l auzise. Cu nervii deja încordaţi, îşi ţinu respiraţia şi aştepta, nesigură la ce se va întîmpla.

Îngenunchiind lîngă ea, el ridică de jos caseta şi i-o întinse. Apoi privi spre casetele pe care le avea.

– A trecut ceva timp de cînd n-am mai ascultat genul ăsta de muzică. *KISS*[1]?

---

1. Sărut; aici este vorba de o formaţie purtînd acest nume.

Ea înghiți în sec, iar privirea se opri pe gura lui. Abia respirînd, îşi linse buzele.

– Îți plac? întrebă el, privind-o.

– Sărutările?

– Nu, formația. Arătă spre singura casetă pe care o avea ea cu grupul *KISS*.

– Sînt O.K., murmură ea, simțindu-se ca o proastă.

Ştia că se roşise şi că vocea îi tremura. El nu spuse nimic, chiar dacă remarcase. Continuînd să-i privească pe rînd casetele, scoase încă una.

– Ce zici de asta?

– *U2?* Da, sînt nemaipomeniți. O voi pune pe asta. Luă caseta şi o puse repede, dînd volumul încet.

Amîndoi rămaseră în picioare.

– Mulțumesc că m-ai salvat mai devreme, spuse el. Îmi pare rău că din cauza mea a trebuit să pui capăt petrecerii.

– Era timpul să se termine. În ceea ce-o priveşte pe June... Ashley ezită. N-am fost sigură la început ce trebuie să fac.

Îşi mai amintea încă ce simțise cînd ieşise din bucătărie şi o văzuse pe June lipindu-se de Eric. Ar fi vrut s-o înhațe de păr şi s-o ia de lîngă el.

Nu-i stătea în fire asemenea comportament. Era o persoană care evita scandalurile. Mai ales cele pentru un bărbat.

Regula ei era să nu se implice sentimental cu absolut nimeni. Nu înainte de a-şi atinge țelul şi a-şi îndeplini promisiunea.

Totuşi, în seara asta fusese gata să se ia la bătaie pentru Eric şi încă nu-i venea să creadă că-i spusese lui June acele cuvinte.

– Sper că nu te-ai supărat că am spus că eşti al meu. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

Încet, privirea lui coborî de pe fața ei la bluza de mătase şi mai jos, la pantalonii de piele.

Cînd îi întîlni din nou ochii, umbra unui zîmbet îi apăru pe buze.

– Nu-mi pot imagina pe nimeni altcineva cui i-aş putea aparține.

Ea îşi simți trupul cuprins de panică.

– Oh, haide, spuse ea aproape rugător. Sînt convinsă că ai vreo prietenă pe undeva. Poate în Japonia?

El clătină din cap.

– Nu am nici o prietenă, nici aici, nici acolo. Dar tu? Ai pe undeva vreun prieten?

Din nou, ea se simți hipnotizată de intensitatea privirii lui. N-ar fi putut minți nici dacă ar fi vrut.

– Nu am pe nimeni, şopti ea.

Speriată deodată de valul de emoții ce-o năpădiseră, se grăbi să adauge:

– Ceea ce vreau să spun este că n-am timp pentru dragoste. Trebuie să plec la Chicago. Eu...

Tăcu, iar el nu spuse nimic. Singurele zgomote din cameră erau ritmurile muzicii de la combină şi respirațiile lor. A lui era la fel de grea ca şi a ei.

Privirea lui era hipnotică.

Încet, ezitînd, el întinse mîna şi-i atinse fața. În cele din urmă vorbi:

– Eşti foarte drăguță, Ashley-san.

Iar el era sexy şi excitant, şi ea nu se putea stăpîni. Îi imită gestul, mîngîindu-i cu vîrfurile degetelor marginea bărbiei.

Aproape că nu simțea urma de barbă. Simțea doar pielea rece, muşchiul încordat al obrazului, intensitatea privirii lui.

Rămase cu răsuflarea întretăiată.

– Iar tu mă faci foarte curioasă.

El zîmbi şi-i luă mîna într-a lui.

– Tu eşti cea care mă faci curios. Eşti ca o scînteie. Ca o adiere de vînt. Eşti femeia în esenţa ei.

– Adevărat? Ea căuta cuvinte care l-ar putea descrie. Un vîrtej. O tornadă. Virilitate.

– Ce cauţi, Ashley-san? o întrebă el încet.

Ceea ce ea voia era să înţeleagă motivul acestei fascinaţii, dorinţa de a-l atinge şi de a se afla aproape de el.

Voia să găsească o cale de a-l alunga din gîndurile şi visele ei, de a-şi opri inima să mai bată atît de sălbatic de fiecare dată cînd el îi zîmbea.

Voia să treacă peste această nebunie, să-şi redobîndească controlul asupra gîndurilor şi emoţiilor. Era mult prea înspăimîntător.

Brusc, îşi trase mîna din mîna lui şi se dădu înapoi.

– Caut ceea ce caută toată lumea. Fericire. Bani. Şi... ştia că trebuia să schimbe subiectul; devenise mult prea serios... poate puţin din vinul lui Charlie.

Se depărtă şi mai mult.

– Vrei şi tu puţin?

El clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

– Cum doreşti.

Se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie, iar privirea lui Eric fu atrasă de legănatul şoldurilor ei, de pantalonii de piele care se mula pe picioarele ei, accentuînd fiecare formă.

Părea că totul la Ashley îl dădea peste cap... felul în care vorbea şi zîmbea, mersul, formele atît de... sexy.

Ea se opri la bufet şi privi înapoi.

– Am uitat. Voiai o bere, nu-i aşa?

– Nu te deranja. Nu avea nevoie de o bere. Avea nevoie de un duş rece. Atracţia fizică dintre ei devenise foarte puternică, trezind în el dorinţe care fuseseră înăbuşite luni de zile şi care acum îl făceau să simtă blugii mult prea strîmţi.

Cînd se atinseseră, el observase şi la ea semne de excitare vizibilă cu sfîrcurile întărite care proeminau prin bluza de mătase.

Era evident că Ashley încerca să-şi stăpînească sentimentele, la fel ca şi el. Erau total opuşi. Veneau din lumi complet diferite.

Auzi din bucătărie clinchetul unui pahar şi al brăţărilor ei, şi respiră adînc. Da, ea era cea care îţi stîrnea curiozitatea, nu el.

N-o înţelegea... şi nu-i înţelegea reacţiile. Trebuia să plece. Trebuia să şi-o gonească din minte.

– Trebuie să plec, strigă el, îndreptîndu-se spre uşă.

– Ţi-am turnat o bere, spuse ea, întorcîndu-se în living, cu un pahar de vin într-o mînă şi unul înalt, de plastic, în cealaltă.

– E direct din butoiaş, spuse ea. O poţi lua cu tine, dacă vrei.

– Trebuie să plec, repetă el, dar cînd o privi simţi cum hotărîrea îl părăseşte. E tîrziu.

– Foarte tîrziu, fu ea de acord, venind spre el.

El nu se mişcă. Nu era genul care să fugă din faţa pericolului, nici chiar atunci cînd era vorba de... un pericol emoţional.

Fuga nu rezolva nimic. Trebuia să stea, să se lupte cu sentimentele acestea care îl derutau şi să încerce să le înţeleagă.

Luă imediat o hotărîre.

Ceea ce avea de făcut era să-şi stăpînească atracţia pe care-o simţea pentru Ashley. S-o stăpînească şi s-o ignore.

Merse spre ea.

– Poate că voi bea totuşi o bere. Dai des asemenea petreceri?

– Oh, nu. Asta este a doua în trei ani de cînd locuiesc aici. Petrecerile se dau pentru realizări importante.

El luă paharul din mîna ei, degetele lor se atinseră, iar el simţi fiori străbătîndu-i corpul.

Din felul în care ochii ei se măriră, el ştiu că şi ea simţise la fel.

Se dădu înapoi, punînd distanţă între ei, rîzînd în gînd de el însuşi. Şi mai vorbea de control!

Ea părea să se descurce mai bine.

– Cînd am avut primul client, spuse ea privind prin cameră, am cumpărat un butoiaş cu bere şi am petrecut toată noaptea. Acum, că sînt director la Departamentul Relaţii cu publicul, s-a băut bere şi vin. Ridică paharul. Dacă... Nu, cînd voi obţine transferul la Chicago, voi da de băut şampanie.

– Atunci, pentru şampanie! spuse el, ridicînd paharul cu bere.

– Pentru şampanie.

O privi luînd o înghiţitură lungă din vinul ei, apoi bău şi el din pahar. Berea era rece şi acidulată. Lăsînd paharul, ea îşi trecu vîrful limbii peste buze, iar el îşi înăbuşi un geamăt.

Ar fi vrut să-şi treacă el vîrful limbii peste acele buze, să o guste, să descopere dacă gura ei era rece sau moale şi caldă.

Îl surprinse privind-o, iar el îşi mută brusc privirea. Mintea lui nu se comporta aşa cum ar fi trebuit, aşa

cum fusese antrenată. Nici corpul său. Se forță să se concentreze asupra cuvintelor ei.

– Lupta pentru acest transfer se duce între tine și celălalt bărbat?

– Jim? Da. Și probabil cu încă o jumătate de duzină de la celelalte sucursale. Următoarele luni sînt cele decisive. Trebuie să produc o impresie foarte puternică asupra comitetului care ia decizia. Să dau tot ce pot mai bun din mine.

– Asta chiar că sună interesant. Nu se putu abține să nu-i privească picioarele îmbrăcate în pantaloni. Da, avea picioare foarte frumoase.

Ashley îi observă privirea și se încruntă.

– Probabil nu crezi că vorbesc serios, dar este adevărat. Nu am timp pentru bărbați și legături amoroase. Nu am timp pentru nimic altceva, în afara muncii mele.

– Ah, dar înțeleg perfect. Și el făcuse ani de zile sacrificii pentru munca lui. Și va mai face probabil în anii ce vor urma. Cînd îți dorești ceva foarte mult, trebuie să alegi. Iar uneori alegi să lași plăcerile deoparte.

Dacă ar fi reușit să-și convingă și corpul de acest lucru.

– Exact, spuse ea entuziasmată. Nu vreau să spun că nu sînt atrasă din cînd în cînd de bărbați... Se opri, iar privirea îi căzu pe fața lui. Dar nu acum. Acum, pur și simplu nu-mi pot permite ca așa ceva să se întîmple.

– Spui „Nu", și îți urmărești mai departe țelul, nu-i așa?

– Da. Se întoarse și se îndreptă spre masă. De exemplu, zise ea, începînd să strîngă mîncarea care se mai afla pe masă, dacă aș începe o relație cu un

bărbat în momentul de față, el ar vrea să stea cu mine, ar fi gelos pe timpul pe care-l petrec la birou şi s-ar supăra că îmi aduc de lucru acasă. Curînd am ajunge să ne certăm. Ar fi un dezastru.

– Un dezastru total, fu el de acord. Exact cum s-ar întîmpla dacă aş începe o relație cu o femeie care n-ar înțelege ce caut eu în viață. Ar fi prea multe complicații. Aşa că, cel mai bine e să evit o astfel de situație.

Ashley îl privi țintă. El o înțelesese. Atunci de ce se simțea atît de derutată şi nervoasă? Atît de dezamăgită de răspunsul lui.

Muşcă dintr-o bucată de morcov, apoi bägă în gură cîțiva cartofi prăjiți şi luă încă o înghițitură de vin.

Charlie avea dreptate. Era un vin bun. Parfumat. Puternic.

Simți că e cuprinsă de amețeală. Ştia că privirea lui Eric e ațintită asupra ei şi mai luă un cartof prăjit. Habar n-avea de ce mînca sau de ce bea.

Stomacul îi era în tensiune, aşa că tot ce dorea era mîncarea. Iar în ceea ce priveşte alcoolul... dulce, amețitor... era ultimul lucru de care avea nevoie.

Nu, Eric Newman era ultimul lucru de care avea nevoie.

Totuşi, voia să-l cunoască mai bine. Voia să aibă ocazia să descopere ce îl făcea să fie atît de aträgător. Încet, porni spre el.

– Şi ce anume cauți în viață, domnule Eric Newman?

– Iluminarea.

– Iluminarea?

Nevoia de dragoste ar fi putut-o înțelege, probabil mai mult decît majoritatea oamenilor. Sau dorința de succes financiar.

Sau de faimă. Iluminarea însă, era un țel filozofic. Nu avea substanță, nu avea formă.

Pas cu pas, veni mai aproape de el.

– Şi de unde ştii cînd găseşti iluminarea?

Cu cît ea se apropia mai mult, cu atît privirea lui devenea mai prudentă.

– Presupun că atunci cînd eşti iluminat, o ştii.

– Cred că da.

Ea rîse zgomotos, ştiind că era beată. Trebuia să fie beată. Altfel, n-ar fi flirtat atît de periculos. Se opri direct în fața lui.

– Cum e să fii războinic ninja?

– Nu are nici o legătură cu ceea ce vezi la televizor sau în filme.

– Tu eşti acel ninja care a lucrat pentru poliție? Se apropie şi mai mult de el. Încerci să faci o lume mai bună pentru biete fete nevinovate ca mine?

El tuşi pentru a-şi drege vocea şi respiră adînc.

– Tu eşti o biată fată nevinovată?

– Desigur. Ştia că îl sîcîie, dar i se părea că aşa e drept. În ultimele cîteva nopți gîndurile legate de el n-o lăsaseră să doarmă. Mă vei salva?

– De ce?

– De tine. Îşi lipi palma de pieptul lui şi-i simți căldura corpului şi bătăile puternice ale inimii. Dorise să-l enerveze puțin, dar ea era cea care tremura.

Retrăgîndu-şi brusc mîna, se întoarse şi făcu un pas înapoi.

– De ce ai venit în Ann Arbor?

– E un oraş bun, nici prea mare, nici prea mic. Datorită legăturilor avute mai înainte cu colegiul, cunosc oamenii de aici, şi ştiu deja cîțiva tineri care vor veni la dojo-ul meu. De ce e atît de important pentru tine să mergi la Chicago?

Era bucuroasă că o întrebase. Avea nevoie să-şi amintească.

– Pentru că, de cînd aveam zece ani, ăsta a fost visul meu. Am făcut o promisiune.

– Şi dacă nu vei reuşi?

Nu-şi permitea să ia în calcul o astfel de posibilitate.

– Voi reuşi, insistă ea.

– Atunci, ai face bine să te bucuri cît mai poţi de pantalonii ăştia.

Rînjind, el privi spre şoldurile ei.

Ashley se uită la rîndul ei în jos, trecîndu-şi mîna peste pielea moale ce-i acoperea coapsele.

– Nu înţeleg, spuse ea, privindu-l încruntată.

– Ei bine, dacă ai de gînd să munceşti pe brînci, pantalonii ăştia nu-ţi vor mai veni atît de bine cum îţi vin acum. Privirea lui se mută de la şolduri la faţa ei şi pentru o clipă, ea îi văzu dorinţa fierbinte din ochi. Apoi, respiră adînc şi puse paharul, aproape gol, pe masă. Acum trebuie să plec.

Da, pleacă, îşi spuse ea în gînd. *Pleacă din viaţa mea, din visele mele.*

Problema era că, şi dacă el pleca, nu însemna că asta va pune capăt sentimentelor ei, că-i va potoli curiozitatea.

Dacă ai o problemă, înfrunt-o. Asta obişnuia tatăl ei să-i spună întotdeauna fratelui ei cînd avea vreun necaz.

Ei bine, sosise timpul şi pentru ea să-şi înfrunte această problemă, să o rezolve.

– Ştii, spuse ea încet, nu m-ai felicitat pentru că am fost promovată în postul de director.

– Îmi pare rău, spuse el, făcînd o plecăciune. Mă bucur pentru tine, Ashley-san.

Zîmbind seducător, ea puse paharul jos pe masă, lîngă al lui.

– Majoritatea bărbaților care au fost aici în seara asta m-au sărutat.

El se încordă.

– Şi crezi c-ar fi o idee înțeleaptă?

– Ți-e teamă?

Ei îi era, dar ştia din experiențele anterioare că anticiparea sărutului era întotdeauna mult mai excitantă decît faptul în sine.

Teama îl poate împiedica deseori pe un bărbat să facă o greşeală.

– Sau îl poate împiedica să-şi satisfacă curiozitatea. Petrecîndu-şi brațele în jurul gîtului lui, se înălță pe vîrfuri. Cred că nu mă deosebesc cu nimic de June, spuse ea.

– Oh, nu ai nimic în comun cu June, spuse el răguşit, dar fără s-o atingă, fără s-o încurajeze nici măcar un pic.

– Numai că mă faci foarte curioasă.

– Şi tu pe mine la fel. Dar vom rezista acestui sentiment, nu-i aşa? Cu toate astea, el îşi duse mîinile spre capul ei şi începu să-i scoată acele de păr care-i fixau cocul.

– Vom rezista, zise ea răguşit, privindu-i gura, în timp ce se concentra asupra a ceea ce făcea.

– Porți întotdeauna părul strîns? întrebă el, trecîndu-şi degetele prin el pînă ce căzu în valuri pe umerii ei.

– În afaceri, o femeie arată mai sofisticată cu părul strîns.

– Sofisticată, repetă el. Degetele lui coborîră de-a lungul părului, pe umerii ei şi apoi pe spate. Culoarea e naturală?

– Da. La fel era şi senzaţia produsă de mîinile lui pe corpul ei. Naturală... şi plăcută.

Şi excitantă.

Gemu şi se topi în braţele lui.

Atunci el o sărută, capturîndu-i buzele cu gura lui, cu o forţă încredibilă. O sărută cu putere, plin de pasiune, iar degetele ei se înfipseră în umerii lui.

Se înşelase. Anticipaţia n-o pregătise pentru acest moment. Nu simţi nici urmă de dezamăgire. Nu de la acest sărut. Nu cu acest bărbat.

Senzaţia buzelor lui lipite de ale ei era tot ce visase vreodată. Mai mult chiar. Era puternic şi blînd. Posesiv şi generos. Mîinile ei se plimbară de-a lungul umerilor lui, apoi în sus, pe ceafă pînă ajunseră în părul lui.

– Da, oftă ea, cu gura lipită de a lui. Oh, da.

Eric îi simţi unghiile pe pielea capului şi spatele i se înfioră. Brăţările ei îi zăngăneau la urechi, iar corpul îi vibra de dorinţă şi plăcere. Ea îşi deschise gura, iar el pătrunse înăuntru, tînjind după tot ce avea ea să-i ofere şi încă mai mult.

Gustul ei era minunat. Senzaţia de a fi înăuntrul gurii ei era minunată.

Ar fi vrut să facă parte din ea. Mîinile lui alunecară de-a lungul bluzei de mătase, ajungînd pe pielea moale ce-i acoperea rotunjimile şoldurilor.

Simţi un fior străbătîndu-i corpul. Nu se simţise niciodată atît de scăpat de sub control.

Ashley se agăţă de el, orice urmă de raţiune dispărîndu-i. Dorise acest sărut.

Crezuse c-o va vindeca de toate visele nebuneşti pe care le avusese, de neliniştea pe care el o trezea în ea. Acum, ştia că nu făcuse decît să deschidă cutia Pandorei.

El reprezenta întunericul misterului şi lumina clarităţii. Tentaţia. Pericolul.

Eric Newman întruchipa ceea ce evitase cu atîta grijă, atîţia ani. Un bărbat pe care n-avea cum să-l uite după un sărut.

Mîinile lui o mîngîiau, în timp ce buzele, lipite de buzele ei, de obrajii ei, de urechile ei, îi şopteau cuvinte. Cuvinte străine, pe care nu le înţelegea, aşa cum nu înţelegea ceea ce simţea. Nimic nu părea să mai aibă vreun sens. Şi, în acelaşi timp, totul părea perfect normal.

Mîinile ei se mişcau de-a lungul spatelui lui, simţind materialul moale al tricoului şi corpul de dedesubt, încordat ca un arc. Îl auzi gemînd, dar sunetul veni de undeva, de departe, apoi îl simţi depărtîndu-se de ea. Pentru o clipă îl strînse mai tare, vrînd parcă să absoarbă fiecare senzaţie minunată şi plină de mister pe care el i-o producea. Apoi reveni la realitate şi se dădu înapoi.

El o prinse de mînă, vrînd s-o liniştească. În ochii lui Ashley văzu pasiunea şi dorinţa.

– Cît de departe vrei să mergi cu asta? întrebă el.

Cît de departe? Mersese deja prea departe... şi totuşi, ar fi dorit şi mai mult. Era şi mai derutată ca înainte. Şi mai frustrată.

– Trebuie să ne oprim, spuse ea, deşi corpul o implora pentru exact altceva. Eu...

Nu putu să termine. Cuvintele n-aveau cum să explice. Totuşi, el păru să înţeleagă.

– Cred c-ar fi mai bine să plec.

Ea nu protestă. Înlănţuindu-şi degetele cu ale lui, păşi înapoi. Fără să vorbească, încet, merse cu spatele pînă la uşa de la intrare, fără să-şi ia privirea de la faţa lui.

Încă îi mai ținea mîna cînd îi deschise uşa. Eric se întrebă dacă îşi vor petrece restul nopții stînd pe hol în felul acesta, însă ea îi dădu drumul, lăsîndu-şi mîna să cadă pe lîngă corp.

– Mult noroc cu şcoala ta de arte marțiale.

– Mulțumesc. El ezită înainte să plece. În clipa cînd ea îi dăduse drumul la mînă, simțise de parcă pierduse ceva. Cum putea să plece?

De ce să nu poată să plece?

Respirînd adînc, ieşi din apartamentul ei.

– Mult noroc în obținerea transferului.

– Mulțumesc. Ea reuşi să schițeze un zîmbet. Pe curînd.

Închise repede uşa. El rămase pe hol, privindu-i uşa, cu gîndurile complet răvăşite. Anii întregi de antrenament riguros şi disciplinat se luptau cu emoțiile puternice pe care le simțea acum.

Ştia cum să se ferească de tăişul ascuțit al unei săbii, de lovitura pumnalului, sau de lovitura biciului, dar sărutul unei femei... sărutul unei femei... era mai mult decît letal.

4

Ashley auzea gîştele zburînd deasupra capului, chemîndu-se una pe alta. La distanţă, îl vedea pe fratele ei, stînd de partea cealaltă a cîmpului, cu umerii lui largi şi părul blond, la fel ca iarba înaltă care-i despărţea, fluturînd în bătaia vîntului.

– Depind de tine, îi strigă el.

– O voi face, îi promise ea.

Privind în jur, îşi văzu părinţii stînd alături, tatăl ei arătînd atît de mîndru, în timp ce mama zîmbea.

– O voi face, le repetă ea şi lor, dar ei nu părură să audă.

Amîndoi îl priveau pe Jack.

– Am obţinut o promovare, îi strigă ea lui Jack. Numai că acum iarba părea mai înaltă, cîmpul mai larg şi îl vedea din ce în ce mai greu.

Spera că măcar o auzise.

– Am solicitat o slujbă la Chicago. Asta este ceea ce ai vrut întotdeauna.

Disperată, încercînd să reducă distanța dintre ei, începu să alerge. Iarba era deasă şi i se încurca în jurul picioarelor, împiedicînd-o să alerge.

– Jack! strigă ea.

Strigătul ei fu cel care-o trezi... şi o durere pe care o simțea în cap. Ridicîndu-se brusc, îşi apăsă tîmplele cu vîrfurile degetelor şi privi pereții albi ai dormitorului. Disperarea pe care-o simțise mai devreme fu înlocuită de o senzație de amorțeală, de pustietate.

Fusese un vis.

Pentru o clipă nu făcu altceva decît să-şi maseze tîmplele şi să privească peretele, retrăind scena ce păruse atît de reală. Simți cearceaful răsucit în jurul picioarelor. Iar de afară auzi țipetele gîştelor ce plecau să-şi petreacă iarna în sud.

Un vis. Oftă şi se întinse în pat.

Nu-l mai visase demult pe Jack. Totuşi, sentimentele după un vis cu el erau aceleaşi... o senzație de goliciune şi confuzie, sentimentul de vinovăție. Într-un fel, ar fi trebuit să se aştepte la asta. Aceste vise apăreau întotdeauna cînd mai făcea un pas spre țelul ei... spre țelul lor.

Încet, amintirea visului deveni tot mai slabă, iar durerea de cap şi senzația de ameteală, împreună cu gustul neplăcut din gură, tot mai reale. Toate la un loc erau cunoscute sub numele de mahmureală.

Proasto! se certă ea. N-ar fi trebuit să bei atît de mult vin.

N-ar fi trebuit să-l sărute pe Eric Newman.

Şi, cînd se gîndea că ea fusese cea care îl rugase s-o sărute. De fapt, îl forțase s-o facă.

– Proasto! repetă ea cu voce tare, apoi îşi dori să n-o fi făcut, pentru că simți imediat o bubuitură ca de ciocan înăuntrul capului.

Hotărînd că trebuie să facă totuşi ceva împotriva durerii de cap, trecu prin dezordinea din living pentru a ajunge în bucătărie.

Mirosul de bere stătută şi fum de ţigară o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos, iar cînd văzu vasele şi paharele murdare adunate în chiuvetă scoase un geamăt.

În bufetul de lîngă chiuvetă îşi găsi cutia cu aspirine. Înghiţi două, împreună cu multă apă. Urcîndu-se apoi pe un scaun din faţa barului, îşi sprijini coatele de tejghea şi îşi cuprinse capul cu palmele, încercînd să-şi amintească exact ce se întîmplase noaptea trecută.

Totul decursese bine pînă cînd June îi spusese lui David să-şi facă numărul de strip-tease. Atunci, muzica fusese dată tare, ceea ce l-a adus pe Eric la uşa ei. Din acel moment, Ashley îşi aminti că începuse să facă greşeli. Mai întîi, îl întîmpinase cu un sărut, apoi nu-l lăsase să plece.

Oh, Doamne, de ce nu dăduse muzica mai încet, nu-şi ceruse scuze şi apoi nu-l lăsase să se întoarcă la el în apartament? De ce îl reţinuse la ea, mîndrindu-se cu el, ca şi cum ar fi fost un premiu pe care-l cîştigase? De ce îi spusese lui June că era al ei?

Dar, mai presus de toate, de ce îi ceruse s-o sărute?

Ce prostie să creadă că sărutul lui Eric Newman, va fi ca sărutul oricărui alt bărbat, că un singur sărut i-l va alunga din gînduri, va face ca fascinaţia exercitată de el să înceteze!

În nici un caz nu fusese aşa. Un singur sărut o făcuse să dorească mai mult... tot mai mult. După cum se comportase, era o minune că nu se trezise alături de el în pat.

O ciocănitură în uşă o făcu să tresară, apoi gemu.

– Te-ai trezit, bombăni ea, dorindu-şi brusc ca el să plece.

El nu plecă, iar în cele din urmă ea se duse la uşă. Charlie îi aruncă o privire şi rîse.

– Cum te simţi, rază de soare? Pot spune că ai arătat şi mai bine!

– Pleacă.

Din nou el rîse, privindu-i părul care-i cădea dezordonat peste faţă, apoi cămaşa de noapte, din bumbac, ce-i venea pînă la genunchi.

Apoi, privi spre dormitorul ei.

– Amicul nostru e încă aici?

– Care amic? întrebă ea inocentă.

– Vecinul tău. Păreaţi că sînteţi destul de apropiaţi aseară, spre sfîrşitul petrecerii.

– Asta a fost numai de ochii lui June. Eric a plecat de îndată ce am fost siguri că terenul e liber.

– Păcat. Charlie intră în apartament. N-aţi strîns prea mult azi-noapte.

– Charlie, pleacă. Ultimul lucru de care avea nevoie era trăncăneala lui ieftină.

– Hai, hai, îţi pregătesc ceva pentru cap, îi promise el, îndreptîndu-se spre bucătărie.

De fapt, fu nevoit să se întoarcă la el în apartament pentru a lua ingredientele de care avea nevoie, dar după jumătate de oră, amestecul era gata.

– Capul sus, o încurajă el.

Ea mirosi amestecul şi strîmbă din nas.

– Ce-i asta?

– Un medicament minunat. O ajută să-şi ridice paharul la gură. Bea-l pînă la fund. Îţi garantez că te vei simţi mai bine după aceea.

Ea bău, apoi se aşeză pe scaunul de la bar şi privi cum Charlie făcea ordine în living, strîngea paharele

murdare şi le punea în maşina de spălat vase, aducînd apartamentul la o înfăţişare mai aproape de normal. După o jumătate de oră începu să se simtă din nou ca o fiinţă umană.

El o privi zîmbind.

– Te-ai reîntors la viaţă?

– Cam aşa.

– Deci, ce părere ai?

– Că nu va mai trebui să mai beau aşa mult data viitoare.

– Nu, mă refeream la amicul nostru ninja. Este cel despre care mi-a povestit prietenul meu? A lucrat la poliţie?

– Poate, spuse ea. Dar probabil are dreptate. Cu cît vorbeşti mai puţin, cu atît mai bine.

– Buzele mele sînt sigilate. Charlie făcu un semn prin care îşi încuia buzele, apoi o bătu pe mînă. Ţi-ar prinde bine.

– Charlie... Ashley se opri, ştiind că, indiferent ce-ar spune, n-ar schimba cu nimic lucrurile. El îşi pusese ceva în cap şi nu renunţa. Zîmbi, apoi adăugă: Mulţumesc pentru ajutor.

– Oricînd la dispoziţia ta. Îi zîmbi şi se îndreptă spre uşă. Grozavă petrecere, adăugă el. Bun mijloc de a cunoaşte oamenii.

Poate, dar nu ştia dacă era o idee bună să cunoşti oameni. Nu atunci cînd pe unul îl găsea atît de irezistibil. Nu era momentul pentru a-şi face noi prieteni. Oare de aceea avusese acel vis? Subconştientul ei o avertizase că ceea ce avea de făcut era să se concentreze asupra meseriei ei.

Hotărî să evite orice contact cu noul ei vecin.

În următoarele zile, Ashley descoperi că era un avantaj faptul că putea auzi prin pereţi.

Reuşea astfel să-şi dea seama cînd Eric era în apartamentul lui. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să-şi programeze plecările şi venirile astfel încît să nu se întîlnească amîndoi.

Oricum nu petrecea prea mult timp acasă. De cînd fusese promovată în postul de director, petrecuse cea mai mare parte a timpului la birou.

Ceea ce-i convenea de minune. Îşi iubea meseria şi era sigură că orele suplimentare o apropiau de atingerea ţelului ei. Într-o zi, curînd, va lucra la Chicago.

Şi atunci, promisiunea făcută lui Jack şi tatălui ei va fi îndeplinită.

La exact o săptămînă după petrecerea ei, Ashley lucră pînă la o oră neobişnuit de tîrzie. În drum spre casă se opri la supermarket-ul, de lîngă blocul ei, deschis nonstop.

Avea nevoie de săpun de rufe, de cîteva articole personale şi de mîncare. De cele mai multe ori îşi lua un hamburger sau comanda o pizza, dar uneori îi plăcea să-şi pregătească la cuptorul cu microunde o cină congelată.

Dădu vina pentru acele cîteva momente de slăbiciune pe mama ei care o bătea la cap pe ea şi pe fratele ei, să-şi mănînce legumele.

Odată intrată în supermarket, Ashley nu pierdu timpul. Fu bucuroasă că magazinul era aproape gol. În timp ce mergea repede printre rafturi, luă articolele de care avea nevoie, adăugînd cîteva în plus, care îi păreră uşor de preparat.

În cîteva minute, în căruciorul ei se afla o multitudine de mîncăruri îngheţate, cîteva conserve de supă, cîteva pachete cu pui congelaţi şi două cutii cu minipizza congelate.

Mai avea de luat doar untul de arahide, pîinea şi un sfert de litru de lapte.

Se lovi de unul dintre rafturi cînd întoarse căruciorul la capătul sectorului cu cereale, pentru a se îndrepta spre zona unde era raftul cu untul de arahide. Nu se aştepta să se întîlnească cu nimeni, pentru că magazinul era pustiu. Şi în nici un caz nu se aştepta să dea nas în nas cu cineva.

Dar se înşelă.

Din clipa cînd văzu căruciorul, reacţionă. Tresări şi se dădu brusc la dreapta, trăgîndu-şi căruciorul din drum. Realiză imediat greşeala.

Cărucioarele aflate în mişcare... în mişcare rapidă... nu pot fi uşor de controlat. Căruciorul ei se îndreptă cu faţa spre un raft plin de borcane cu sos de spaghetti.

Deşi încercă să-l oprească, nu avea îndemînarea şi forţa necesare pentru un cărucior atît de plin cum era al ei şi care fusese împins pînă atunci cu o aşa de mare viteză.

Apoi, mîna unei persoane îmbrăcată în negru opri căruciorul scăpat de sub control. Borcănaşele erau din nou în siguranţă.

Ashley privi zăpăcită spre bărbatul care o scăpase de a dărîma un întreg raft cu sosuri pentru spaghetti. Nu era mirată că bunul ei samaritean era Eric. Ştiuse într-un fel, că el trebuia să fie.

Era îmbrăcat în negru... tricou negru, pantaloni negri şi tenişi negri... şi arăta la fel de sexy şi de misterios cum şi-l amintea.

Inima ei, care şi aşa bătea destul de repede, îşi acceleră ritmul.

– Mulţumesc, spuse ea, cu voce tremurîndă.

El se aplecă uşor.

– Ai făcut totul atît de... Nu ştia cum să-i explice. Repede. Eficient. Îndemînatic. Cum de ai reuşit? Te antrenezi zilnic pentru aşa ceva?

– În fiecare zi mă antrenez în a opri obiectele care o iau în direcţii nedorite de mine. Un cărucior e mult mai uşor de controlat decît majoritatea lucrurilor pe care le opresc.

Privirea lui coborî de la deux-pieces-ul ei de culoare bleumarin spre pantofii cu tocuri înalte, de aceeaşi culoare.

– Arăţi bine. „Ţinută de afaceri". Foarte sofisticată, ca de obicei.

– Tocmai veneam de la serviciu.

– E tîrziu.

– Am lucrat pînă tîrziu. Ştia că răspunsul ei suna prosteşte. Problema era că nu puteă judeca normal.

Eric se uită la părul ei, iar ea îşi aminti că îi spusese că-i place cînd e liber. Îşi aminti de asemenea cum i-l desfăcuse în seara petrecerii. Îi scosese ac cu ac, iar apoi i-l răsfirase cu degetele.

Pielea capului i se înfioră la această amintire şi îşi duse nervoasă mîna la coc, asigurîndu-se că părul îi era încă strîns.

El nu făcea altceva decît s-o privească, însă ea era pe cale să leşine.

– Arăţi... bine, reuşi ea să se bîlbîie, simţind nevoia să spună ceva şi fiind convinsă că nu era înţelept să-i spună unui bărbat cît de sexy arăta. Nu atunci cînd acel bărbat săruta atît de bine. Sau cînd simpla lui prezenţă o făcea să fie atît de neliniştită. Cum merge cu pregătirea dojo-ului tău?

– Merge bine. Totul e aproape gata. Cred c-o voi putea deschide curînd.

– Asta e bine.

Îşi linse buzele şi îşi dori să poată găsi altceva de spus, ceva coerent.

– Vei veni? o întrebă el.

– Să vin?

– La dojo-ul meu. Vei veni să iei lecţii? Să înveţi autoapărarea?

– Oh, nu prea cred.

– Voi organiza o clasă specială pentru cei care doresc să înveţe doar cum să se protejeze şi să se apere în faţa tuturor primejdiilor. Eşti binevenită să vezi cum e.

– Poate... odată.

O privea intens, accentuîndu-i stînjeneala. Pentru a-i evita privirea, se uită în jos, spre conţinutul cărucior ului ei.

Eric privi în aceeaşi direcţie.

– Asta e ceea ce mănînci?

Disprețul din vocea lui o surprinse şi o făcu să-şi ridice privirea spre el.

– Bineînţeles.

– E doar mîncare congelată.

Ea ridică un pachet care era mai la suprafaţă.

– Ăsta e pui. E bun şi pentru tine.

– Nu cînd e prăjit în grăsime. El întinse amîndouă mîinile spre cutie. Pot să văd?

Ea i-l dădu, iar Eric ştiu că l-ar fi putut lua fără s-o atingă. Ar fi putut, dar n-o făcu.

Degetele lui le şterseră pe ale ei. Văzîndu-i ochii mărindu-i-se, îşi dădu seama că nervii ei sînt tot atît de întinşi ca şi ai lui.

Ea nu spuse nimic cît timp el citi lista ingredientelor de pe etichetă.

În mod intenţionat, el zăbovi asupra fiecărui cuvînt pe care-l citea, ascultîndu-i respiraţia accelerată, şti-

ind că inima îi bătea tot atît de repede. În cele din urmă îi întinse înapoi cutia.

Ea o luă, avînd grijă ca mîinile să nu li se mai atingă, iar el zîmbi.

– Ei bine? întrebă ea, aruncînd cutia înapoi în cărucior.

– Oh, foarte nutritiv. Sare. Sodiu. Glutamat monosodic. Prăjit la foc mare. Exact ce-i place fiecărui american.

– Dar tu ce mănînci? Privi spre conținutul cărucior ului şi scoase un sunet disprețuitor. Orez? Broccoli? Ce-i chestia aia ciudată?

– Ghimber proaspăt.

– Ah!

Continuă să-i examineze cumpărăturile, strîmbîndu-şi nasul în cel mai încîntător mod cu putință.

– Şi asta ce-i? întrebă ea, arătînd spre un pachet pătrat. Mîncare pentru bebeluşi?

– Tofu, o corectă el. Pastă de fasole. Cu un conținut ridicat în proteine. Conținut scăzut în grăsimi.

Ea se strîmbă, apoi întinse degetul spre un alt pachet.

– Peşte?

Ochii ei albaştri scînteiau amuzați cînd ridică privirea spre el.

– Nu ştii că lucrurile astea sînt pline de chimicale?

El rîse.

– Mai puține, oricum, decît sînt puse în felurile tale de mîncare pentru a le conserva.

– Nu mănînci nimic bun?

– Dar tu? i-o întoarse el.

Ea îl privi, făcînd pe supărata.

– Desigur. Ştiu unde se găsesc cei mai buni hamburgeri din oraş şi cele mai bune pizza.

– Fast food!

– Ăsta e modul meu de viață. Rapid[1]! Pe fugă. Ceea ce înseamnă fie că înfulec repede ceva la un restaurant, fie că cumpăr mîncare ce se poate pregăti rapid. Dacă nu e ceva ce se poate arunca repede în cuptorul cu microunde sau să se scoată dintr-o conservă nu e bun pentru mine.

– Poate ar trebui s-o laşi mai moale, să încetineşti puţin ritmul. Să te gîndeşti şi la ce-ţi supui organismul.

– Eşti unul dintre ciudaţii ăia care mănîncă doar lucruri „sănătoase", nu-i aşa?

Eric avu senzaţia că ei îi plăcea să-l considere un ciudat, un ţicnit, un nebun. Ştia că şi lui i-ar fi mai uşor dacă ar cataloga-o ca fiind o fiinţă zăpăcită, cu capul în nori. Dar nu era aşa. Nu avea de gînd s-o lase să-i scape atît de uşor. Clătină din cap.

– Nu. Tatăl meu e unul dintre acei americani care adoră fripturile şi cartofii prăjiţi în grăsime, hamburger-ii suculenţi, iar deseori şi mie mi se face poftă de cîte unul. Dar influenţa mamei a fost puternică asupra vieţii mele. Datorită ei am învăţat să apreciez aroma şi gustul mîncării pregătite din lucruri proaspete, să am grijă ce bag în corpul meu.

– Deci, sîntem diferiţi, spuse ea. Tu eşti yin, iar eu sînt yang. Sau ceva de genul ăsta.

El zîmbi, auzind cum ea amestecase termenii.

– Opuşi.

– În multe lucruri.

– Dacă stăm prea mult unul lîngă altul, vom sfîrşi prin a ne călca pe nervi.

---

1. Joc de cuvinte (fast în lb.engleză înseamnă rapid).

– Probabil. Eric ştia deja că era cuprins de un sentiment de constrîngere. Niciodată în viaţa lui nu fusese atît de încordat, ca un tigru ce dă tîrcoale unei tigroaice, fiindu-i frică să nu facă o mişcare greşită şi totuşi dorind s-o cucerească.

Îşi dădea seama din felul în care ea îşi lingea buzele, cum îi privea gura, pentru ca apoi repede să-şi mute privirea, că îşi amintea de sărutul lor. Oh, erau total opuşi, desigur. Însă ceea ce nici unul din ei nu îndrăznea să spună era că persoanele opuse întotdeauna se atrag.

Iar el se simţea atras. Nu se aşteptase să găsească o femeie care să-l intereseze aici, în Ann Arbor, de altfel nu căutase nici o femeie. Acum, după ce o cunoscuse pe Ashley, ştia că va regreta toată viaţa dacă nu va încerca să afle cît de mult era interesat de ea. Bănuia că ea nu-i va uşura situaţia, dar era un bărbat răbdător.

Era convins că devenise misterios pentru ea, aşa cum era şi ea pentru el. Va aştepta momentul potrivit să profite de atracţia lor reciprocă, cînd ea va înceta să se mai opună.

Ashley privea în mod intenţionat în jos. Ştia că dacă va continua să vorbească, va spune sau va face din nou ceva prostesc. Trebuia să se îndepărteze de el. Cît mai repede.

– Ei bine, ar trebui să plec, spuse ea, îndreptîndu-şi căruciorul. Mulţumesc încă o dată.

– Pentru puţin.

– Pe curînd.

– Pe curînd, repetă el.

Ea nu privi înapoi pînă nu ajunse la capătul culoarului. Atunci, chiar înainte de a da colţul, aruncă o privire cu coada ochiului.

El dispăruse. Culoarul era gol. Bărbatul îmbrăcat în negru era doar o amintire.

Oftă, simțindu-se dintr-o dată foarte singură. Plăti şi ieşi din magazin. Se afla deja în apartamentul ei şi punea cumpărăturile la loc cînd îl auzi pe Eric intrînd în apartamentul lui. Abia a doua zi dimineața îşi dădu seama că uitase să cumpere unt de arahide, pîine şi lapte.

În luna următoare, ea şi Eric se văzură sporadic. De două ori se întîlniră pe hol şi o dată jos, la spălătorie. Schimbară de fiecare dată doar cîteva cuvinte.

Se salutară. Se întrebară cum îi merge fiecăruia. Vorbiră despre frumusețea pomilor toamna. Iar asta fu tot. Ashley detesta şi iubea aceste clipe.

Zile întregi după aceea, îşi amintea fiecare cuvînt spus de el, felul în care o privise şi cum arătase el. Se întrebă dacă el observase că obrajii ei se îmbujorau de fiecare dată cînd îl vedea sau dacă îşi dădea seama că genunchii îi tremurau.

Se simțea ca o adolescentă îndrăgostită, iar asta o deranja. Dar se simțea şi mult mai vie decît în ultimii ani, poate mai vie decît fusese vreodată în toată viața ei.

Spre sfîrşitul lui octombrie în ziarul din Ann Arbor apăru un articol prin care se anunța deschiderea dojoului lui Eric.

Erau enumerate toate cunoştințele lui, iar ea fu profund impresionată. Nu era doar un expert în arte marțiale, ci avea şi o diplomă în limbi orientale.

În afara articolului mai era şi o poză de-a lui, îmbrăcat în negru, ca de obicei. Arăta la fel de sexy şi de misterios ca întotdeauna şi, deşi ştia că era o prostie, ea decupă poza şi o păstră.

Două zile mai tîrziu găsi o invitație la dojo, strecurată sub uşa ei. Presupuse că el dăduse cîte una fiecăruia din bloc, totuşi nu se putu abține să nu o privească insistent, de parcă era o invitație prin care îi era solicitată prezența. Un moment se gîndi să se ducă, apoi o sună tatăl ei.

– Mama ta a avut o recădere, spuse el.

– A încercat ceva?

– A tot vorbit despre asta, aşa că m-am aşteptat.

– Să vin acasă?

– Nu. M-am gîndit doar că ar trebui să ştii.

– E la Sweet Haven?

– Da.

– Îi voi trimite o ilustrată.

– Trimite-i.

El oftă, iar ea ştiu ce povară are de dus. Nu era drept şi o durea sufletul pentru el. Poate că nu se ocupase niciodată prea mult de ea şi din cînd în cînd îl bănuia că îşi dorea ca ea să nu se fi născut, dar îl putea înțelege. Din cauza ei, visurile lui nu deveniseră niciodată realitate, nici unul dintre ele. Din cauza ei, avea o soție care îşi petrecea timpul între casă şi spital.

– S-ar putea să mă mut la Chicago, spuse ea, deşi se gîndise să-i dea vestea de Ziua Recunoştinței.

El păru să se bucure sincer pentru ea, punîndu-i nenumărate întrebări, după care îşi luară la revedere. După ce închise telefonul ea se simți vinovată că nu manifestase mai multă îngrijorare față de soarta mamei.

Totuşi, ce-ar fi putut spune? Pierduse de mult timp speranța că mama ei se va face bine vreodată. Statul prin spitale devenise parte integrantă din viața ei, psihoterapia şi medicamentele o ajutau uneori, dar n-o

vindecau niciodată. Va sta în spital o săptămînă, poate mai mult. Exact cît era necesar ca să-l epuizeze pe tatăl ei, financiar şi emoţional.

Dacă avea noroc, se gîndi Ashley, în acest an, de Ziua Recunoştinţei, mama ei s-ar putea să fie într-o formă mai bună. De fapt, dacă Evelyn Kehler va fi într-unul dintre momentele ei bune, s-ar putea chiar să se bucure că-şi vede fiica.

Dar Ashley se îndoia de asta. Evelyn Kehler dorea să-şi vadă fiul, pe iubitul ei Jack.

– El s-a dus, mamă, şopti Ashley, fără să se adreseze cuiva anume.

Apoi privi telefonul şi zîmbi. Nu avea cum s-o ajute pe mama ei, dar într-o zi, curînd, îl va ajuta pe tatăl ei să-şi îndeplinească visurile.

– Ţi-am promis c-o voi face, spuse ea cu voce tare, încrucişîndu-şi degetele peste inimă, aşa cum făcea cînd era copil. Şi o voi face.

După asta, hotărî că n-ar fi înţelept să meargă la inaugurarea şcolii lui Eric. De ce să se joace cu focul? Fie că îi plăcea sau nu, acest bărbat o atrăgea. Dacă se ducea, cine ştie ce s-ar fi putut întîmpla? Nu-şi putea permite să se abată de la ţelul ei. Nu acum. Nu cînd era atît de aproape.

Petrecu şi mai mult timp la birou, fiindu-i greu să-şi facă timp liber pentru a mînca. Totuşi, de fiecare dată cînd se oprea să-şi ia un hamburger sau băga o bucată de pui congelat în cuptorul cu microunde, se gîndea la Eric şi simţea un junghi de vinovăţie din cauza grăsimilor şi sodiului pe care le ingera.

Aşa că, începu să-şi cumpere legume. Curăţate şi tăiate. Legume care se preparau repede. Şi, din cînd în cînd, îşi comanda cîte o salată.

Cu acest regim nu avea cum să se îngraşe.

– Grăsimea n-are cum să se prindă de tine, îi spusese Charlie.

Totuşi, ceea ce se prinse de ea fu ghinionul.

Era într-o dimineaţă de marţi, prima săptămînă din noiembrie. Cînd plecă la serviciu, uită acasă un dosar la care lucrase noaptea trecută. De-abia la ora zece observă şi; cum avea o întîlnire la ora unsprezece cu nişte clienţi, hotărî că trebuie să se întoarcă acasă pentru a-l lua.

Nu i-ar fi luat mult dacă maşina ei nu s-ar fi oprit brusc, destul de departe de casa ei. Fu fericită cînd doi bărbaţi se opriră şi o ajutară s-o împingă să dea curba şi s-o scoată astfel din trafic. Le mulţumi, dar le refuză oferta de a o duce acasă.

Mama ei o învăţase un lucru: să nu călătorească niciodată cu străini.

Şi era o zi atît de frumoasă!

– Nu vom mai avea multe asemenea zile, le spuse ea celor doi bărbaţi. Voi merge pe jos.

Ar fi putut comanda un taxi de acasă, cu care să se întoarcă la lucru. Maşina ei va fi reparată după-amiază, cînd va avea un moment liber.

Totul ar fi mers de minune dacă n-ar fi fost, ca de obicei, foarte grăbită şi n-ar fi ales, ca să scurteze drumul, o alee dosnică.

Iar pe alee dădu peste doi băieţi de vîrsta adolescenţei.

5

În acea dimineață, Eric intră în bloc la ora zece și patruzeci și cinci. În clipa cînd păși pe ușile de la intrare simți că ceva nu este în regulă. În mod normal, clădirea era liniștită la această oră, cu excepția cazului în care Charlie lucra la unul dintre proiectele lui de renovare. Dar sunetul pe care-l auzi Eric acum nu avea cum să fie produs de Charlie.

Semăna cu un scîncet. Un scîncet înăbușit, de abia perceptibil.

Se opri fără să facă zgomot și ascultă, încercînd să localizeze exact de unde venea sunetul. Apoi, prudent se îndreptă spre acea direcție.

O găsi pe Ashley stînd pe a treia treaptă a scărilor, ghemuită, cu picioarele strînse lîngă corp și un braț petrecut în jurul lor. Celălalt braț era așezat peste genunchi, iar fața îi era culcată pe el. Părul îi era aproape complet desfăcut și cădea ca un val auriu, ascunzîndu-i fața de privirea lui.

Fusta scurtă, de culoare gri, era murdărită, iar de-desubtul genunchilor juliți, ciorapii erau rupți. Cu dosul mîinii lipite de gură încerca să-şi înăbuşe plînsetul, care semăna mai degrabă cu un scîncet.

Privind-o, Eric îi văzu disperarea şi simți cum ceva îl sfîşie pe dinăuntru.

Aceasta nu era făptura plină de energie care locuia alături de el, nu era raza de soare care-l încălzea şi-l excita de fiecare dată cînd se întîlneau. Învelişul ei exterior dispăruse, lăsînd în loc o umbră ce se cutremura din cauza hohotelor de plîns.

Cercetă cu privirea casa scărilor, încercînd să descopere o a doua persoană, apoi veni mai aproape de ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el cu blîndețe, ghemuindu-se în fața ei. Ar fi vrut s-o ia în brațe, totuşi se abținu, pregătit s-o protejeze în caz că agresorul ar fi reapărut.

Ea se încordă auzind vocea şi îşi trase capul înapoi. Ochii i se măriră de teamă. Apoi văzu cine era şi teama se transformă în durere.

Închizînd ochii, îşi lăsă din nou capul să-i cadă pe braț. Respiră adînc şi se cutremură din tot corpul, încercînd să-şi redobîndească controlul.

– Ei...

Fu tot ce reuşi să spună, după care îşi muşcă buza şi strînse cu putere din pleoape.

Ashley se închise în sine, iar el fu zguduit de teamă, imaginîndu-şi că i se întîmplase tot ce putea fi mai rău. Se simți cuprins de o furie puternică, dar se forță să rămînă calm de dragul ei. Îi atinse uşor umărul.

– Ce ți-au făcut?

Fu uşurat văzînd că ea nu se retrage de sub atingerea lui, ci vine chiar mai aproape.

– Ei... repetă ea, privindu-l din nou cu ochii albaştri şi umezi.

– E-n regulă, spuse el vrînd s-o liniştească, trecîndu-şi dosul palmei peste obrajii uzi de lacrimi. Acum eşti bine. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ea dădu din cap, clipind de mai multe ori pentru a-şi reţine lacrimile, iar el îşi dădu seama că începea treptat să-şi redobîndească controlul. După ce mai respiră încă o dată adînc, reuşi să vorbească:

– Mi-au luat poşeta.

– Şi? Privirea lui coborî asupra fustei murdare şi a genunchilor juliţi.

– Şi am încercat să-i opresc. Suspină din nou. Erau nişte puşti. Adolescenţi. Nu m-am aşteptat nici o clipă... Adică... Respiră din nou adînc şi apoi îşi termină propoziţia: M-au trîntit jos.

Din nou se opri, iar el îi acordă o clipă să-şi revină înainte de a o întreba:

– Şi?

– Şi unul din ei m-a lovit.

Îşi îndreptă spatele, aşezîndu-se mai bine pe treaptă.

– Puştiul m-a lovit. Unul din ei mi-a smuls poşeta, iar celălalt m-a trîntit jos şi m-a lovit. Mi-am julit genunchii şi mîna... Îi arătă palma mîinii drepte. Era zgîriată şi acoperită de sînge uscat şi de praf. Apoi îşi atinse unul din genunchii juliţi. Mi-am rupt o pereche nouă şi scumpă de ciorapi.

Înjură, iar Eric zîmbi, preferînd furia, imaginii ei de mai înainte. Dar era încă îngrijorat.

– Altceva ţi-au făcut?

Ea păru surprinsă de această idee.

– Nu. Cînd unul din ei m-a trîntit jos, am început să ţip. Eram cumplit de furioasă cînd am căzut. Vreau să

spun, cu adevărat furioasă. Asta a fost cînd puştiul m-a lovit. După aceea, au şters-o... cu poşeta mea, bineînţeles.

Oftă, dar el se simţi uşurat. Fusese prădată, dar ar fi putut fi şi mai rău... mult mai rău.

– Unde te-a lovit?

Ea îşi atinse fusta cu mîna, de-a lungul coapsei stîngi, unde urmele murdare erau mai numeroase. Se strîmbă cînd le văzu. Înjură din nou, apoi oftă şi privi spre Eric.

– Ce zi! Mai întîi, m-am grăbit şi am uitat acasă expunerea, apoi maşina s-a stricat. Acum asta. Nu că mi-ar fi furat cine ştie cîţi bani, dar aveam în poşetă, în afara portmoneului, şi carnetul de cecuri. Cărţile de credit. Cheile. Nici măcar nu pot intra în apartament.

Făcu semn cu mîna dreaptă în jos, spre uşa de la primul palier, apoi se strîmbă din cauza durerii produse de mişcare.

– Iar Charlie nu este aici. Nimeni nu este. Îşi privi ceasul şi rîse cu amărăciune. Iar eu ar trebui să-mi prezint expunerea în cinci minute.

– Ei bine, n-o vei prezenta în cinci minute, spuse Eric. Dar te pot ajuta să intri în apartamentul tău.

– Ai o cheie?

El zîmbi şi o ajută să se ridice.

– Nu, dar te pot ajuta să intri.

– Cum? Nu opuse rezistenţă cînd el îşi petrecu braţul în jurul ei şi o ajută să urce scările pînă la etajul al doilea.

– Strict secret.

– Ai învăţat în cadrul programului de ninja sau în timp ce lucrai cu poliţia?

Se simţea mai bine, se gîndi el. Curiozitatea ei învinsese frica şi durerea.

– Nici una, nici alta, spuse el. Acest secret nu-l cunosc decît spărgătorii cei mai pricepuți.

– Oh, asta e foarte liniştitor.

În loc s-o ducă la ea în apartament, el se îndreptă spre apartamentul lui. Nu ştia dacă ea avea ceva potrivit pentru a-şi curăța zgîrieturile, dar ştia că la el va găsi.

Ea se încordă cînd el scoase cheia.

– Nu crezi c-ai greşit apartamentul? Eu stau la uşa cealaltă.

– Mai întîi ne oprim aici. Descuie uşa şi o deschise larg. Aici îți voi curăța mîna şi genunchii juliți. Apoi vom intra în apartamentul tău.

Ashley ştiu că ar trebui să se opună, dar nu se simțea în stare să protesteze. Nu încă.

Nu cînd senzația brațului lui Eric în jurul mijlocului ei era atît de plăcută, cînd corpul lui părea atît de puternic şi protector, cînd se simțea atît de bine în compania lui.

Poate că nu era înțelept, dar în acel moment avea nevoie de el. În ultima oră trecuse prin prea multe emoții. Mai întîi, enervarea pe sine însăşi pentru că îşi uitase acasă hîrtiile. Apoi, frustrarea cînd maşina rămăsese în drum. Şi, în cele din urmă, teama şi neajutorarea.

Ar fi trebuit să fie în stare să se apere, dar nu fusese. Deşi nu fuseseră decît nişte adolescenți, o trîntiseră jos ca pe o păpuşă de cîrpă. Ştia ce vrusese Eric să afle cînd o întrebase de mai multe ori ce s-a întîmplat. Vrusese să afle dacă nu fusese violată.

De fapt, de-abia cînd ajunsese în holul blocului, căutînd pe cineva care s-o ajute, realizase cît de neajutorată ar fi fost dacă băieții ar fi vrut mai mult decît poşeta ei.

De-abia atunci picioarele i se înmuiaseră, iar ea nu-şi mai putuse continua drumul şi se aşezase pe trepte, începînd să plîngă.

Eric apăruse, un minut mai tîrziu, pe neaşteptate, ca un înger salvator, sau poate ca un cavaler în armură strălucitoare... armură reprezentată de obişnuiţii lui pantaloni şi tricou negre, peste care avea o jachetă de aceeaşi culoare. El apăruse imediat lîngă ea, alungîndu-i teama şi singurătatea, liniştind-o şi dîndu-i putere.

El nu va şti niciodată ce senzaţie minunată avusese cînd ridicase privirea şi-l văzuse îngenunchiat în faţa ei. Spera că nu va şti cît de mult dorise atunci să se arunce în braţele lui şi să nu-i mai dea drumul să plece.

După ce închise uşa în urma lor, Eric îşi scoase tenişii, aşa că ea făcu acelaşi lucru. Apoi, el o conduse prin cameră pînă la bar.

– Lasă-mă să te ajut să-ţi dezbraci haina, zise el, deschizîndu-i nasturii, în timp ce vorbea.

Îl privi cum descheia nasturii, apoi ridică privirea spre faţa lui... spre gura lui. Buzele lui erau încordate din cauza concentrării, iar ea îşi aminti senzaţia pe care o simţise în acea noapte cînd se lipiseră de buzele ei.

Ferme. Calde. Respirînd adînc, ea închise ochii, gonind acea amintire.

Simţi că el îi scotea haina şi atunci deschise ochii din nou, ajutîndu-l şi ferindu-şi porţiunea zgîriată din palmă, în timp ce-şi scotea mîneca. Apoi, cu ajutorul lui, se urcă pe unul dintre scaunele de la bar.

În timp ce se apleca peste tejgheaua barului, se simţi cuprinsă de o oboseală latergică; era ca şi cum întreaga energie i se scursese din corp.

Privi îngrijorată spre telefon.

– Ar trebui să sun la birou, spuse ea, atît pentru sine, cît şi pentru Eric. Să le spun ce mi s-a întîmplat.

– Poftim, o invită el. Iar după ce curăţăm toate zgîrieturile astea, vom suna la poliţie.

Lui Ashley îi plăcu felul în care el spusese „vom", încluzîndu-se pe sine. În acel moment avea nevoie de Eric. El se îndreptă spre dormitor. Apartamentul lui părea să fie imaginea în oglindă a propriului ei apartament.

Oprindu-se în prag, se întoarse spre ea, contemplînd-o. Privirea din ochii lui era caldă şi plină de tandreţe şi, încet, coborî de-a lungul jachetei ei gri, a fustei, pînă ajunse în dreptul degetelor de la picioare. În ciuda slăbiciunii de mai înainte, Ashley simţi ceva revenind la viaţă, undeva, în adîncul ei.

– Pentru a-ţi curăţa genunchii, spuse el, ori eu, ori tu va trebui să scoată ciorapii. Tu hotărăşti.

Ideea ca el să-i scoată ciorapii o făcu să revină complet la viaţă. Deodată, pulsul i se acceleră şi se simţi cuprinsă de ameţeală. Îşi scoase ciorapii şi-i îndesă într-unul din buzunarele jachetei, înainte de a ridica receptorul şi a suna la birou.

Eric se întoarse cînd ea termină de vorbit. Îşi scosese jacheta şi ducea trei borcănaşe, fiecare avînd o etichetă albă pe care era scris ceva cu caractere japoneze.

– Am avut noroc, spuse ea, urmărindu-l în timp ce aşeza borcănaşele la un capăt al tejghelei barului. Trebuia să ţin o expunere azi-dimineaţă pentru barosanii de la *VanGuard Construction.* Nu ştiu dacă urmăreşti în ziare ce se scrie despre ei, dar e vorba de compania care a construit clădirea căreia i s-a prăbuşit un balcon, rănind trei persoane.

– Ah, da, am citit despre asta. Eric dădu din cap în timp ce merse la un dulap şi scoase un bol.

– Oricum, continuă ea, răsucindu-se încet pe scaun pentru a-l putea privi. Vor ca firma noastră să le refacă imaginea publică, imagine care în momentul de faţă e distrusă. De aceea am stat aproape toată noaptea, lucrînd la un plan pe care aveam de gînd să li-l propun. E important atît pentru compania *VanGuard*, cît şi pentru cariera mea, cît de bine reuşesc să le refac imaginea publică. Ăsta e unul dintre motivele pentru care eram atît de supărată în urmă cu cîteva minute. Credeam că am ratat totul. Numai că n-a fost aşa.

În timp ce umplea bolul cu apă, Eric o privi întrebător.

Ea îi explică.

– Se pare că avocaţii lor au vrut să întîlnească în această dimineaţă conducerea companiei *VanGuard*. Au sunat şi au anulat întîlnirea cu mine în ultima clipă.

– Ah, asta-i bine. Mă bucur. Scoase un prosop dintr-un sertar şi îl aduse, împreună cu bolul cu apă caldă, lîngă cele trei borcănaşe de pe tejghea.

– Şi eu mă bucur. Curioasă, privi spre borcănaşe. Ce-i în ele?

– Leacuri miraculoase, pregătite de mama mea.

– Mama ta? Ashley nu-şi luă privirea de la borcănaşe. E medic sau ceva de genul ăsta?

– Ceva de genul ăsta. Ai încredere în mine, spuse el. Vei adora aceste alifii. Îi luă mîna zgîriată şi o întoarse cu grijă, cu palma în sus.

– Să am încredere în tine. Ea strînse din dinţi şi se crispă de durere, cînd el îi atinse zgîrieturile cu un capăt ud al prosopului. Am mai auzit propoziţia asta.

– Şi?

El îi privi fața, iar ochii negri îi sclipiră amuzați.

– Și de fiecare dată cînd am făcut-o, am regretat. Nu-și luă privirea de la el, încercînd să ignore durerea puternică din palmă.

El rîse și termină de șters palma. Aruncînd o privire, ea realiză că zgîrieturile erau acum curate.

– Ai terminat repede.

– Newman Cel-Rapid la dispoziția dumneavoastră. Se întinse și deschise unul dintre borcănașe.

Era pe jumătate plin cu o cremă neagră, care mirosea îngrozitor.

Cînd el luă puțin din ea, Ashley strîmbă din nas.

– Chiar ai de gînd să pui asta pe mîna mea?

– Da. Rîse și întinse puțină cremă pe zgîrieturi. Crede-mă, în cîteva minute, cînd nu te va mai durea și vei vedea ce repede se vindecă, mă vei implora să-ți spun de unde îți poți lua și tu un borcănaș cu chestia asta.

Ea pufni din nou, îndoindu-se că și-ar putea dori să aibă vreodată conținutul acelui borcănaș.

– Deci, ce conține?

El închise borcănașul și deschise altul.

– În cea mai mare parte, extracte naturale din ierburi și rădăcini. Poate puțin praf dintr-o aripă de liliac.

– Praf din aripă de liliac? Îl privi suspicioasă. Glumești?

El zîmbi.

– Nu. Luă puțin din conținutul celui de-al doilea borcănaș. De fapt, toate aceste alifii sînt făcute după rețete transmise de la o generație la alta. Am ajutat-o pe mama să le amestece, dar nu cred că ai putea recunoaște vreunul dintre ingrediente. Majoritatea sînt rădăcini de plante, obișnuite în Japonia. Nu vei găsi prea multe dintre ele aici, la piață sau farmacie.

Cel puțin a doua alifie mirosea frumos, iar cînd îi unse zgîrieturile cu cea de-a treia, palma ei arăta mult mai bine. Răsuflă uşurată cînd el îi dădu drumul la mînă. Încă un minut şi ar fi început să toarcă... sau să geamă.

Prudentă, îşi mişcă mîna, uimită de schimbarea intervenită.

– Mă vei face să te cred în cele din urmă, recunoscu ea, strîngînd pumnul fără s-o doară. Şi nu-mi spune: „Ți-am spus eu"?

El zîmbi şi se dădu înapoi, pentru a-i putea vedea genunchii. Alegînd o porțiune curată a prosopului, începu să facă acelaşi lucru cu zgîrieturile de acolo. Din nou ea scrîşni din dinți la început. Şi din nou, cînd el ajunse să-i aplice a doua alifie, durerea dispăruse, iar ea era mai atentă la persoana lui, decît la ceea ce făcea el.

Simplul fapt de a se afla în preajma lui, era suficient pentru a o face să fie în tensiune. A fi atinsă de el, mîngîiată, îi producea furnicături prin tot corpul.

El se concentra asupra a ceea ce făcea, nescăpîndu-i nici o zgîrietură. În timp ce îşi continua treaba, ea îi privi părul des şi negru, ce părea parcă să-i implore atingerea. Luptă împotriva acestei dorințe.

Ținîndu-şi mîinile pe lîngă corp, Ashley privi prin apartamentul lui.

Împărțirea camerelor părea la fel cu cea din apartamentul ei: un living, zona în care se servea masa, bucătăria cu un bar pentru micul dejun, baia şi dormitorul.

Totuşi, apartamentul lui arăta diferit. Al ei avea un aspect dezordonat, mobila era acoperită cu mileuri înflorate, pe fiecare măsuță era cel puțin un bibelou, dacă nu mai multe.

Apartamentul lui Eric era aerisit şi neaglomerat. Liniştit. În zona destinată servitului mesei se afla o masă joasă, lăcuită, de culoare neagră, în jurul căreia se aflau perne colorate, în loc de scaune.

În living nu era decît o canapea tapisată cu piele neagră şi un fotoliu, o măsuţă pentru cafea, de un roşu-aprins, un televizor şi o combină muzicală. Pe pereţi atîrnau fotografii alb-negru şi picturi japoneze stilizate, fiecare o combinaţie între cea mai pură simplicitate şi misterul cel mai profund.

De fapt, întregul apartament degaja forţa şi misterul ce-l caracterizau pe Eric. Privirea ei se îndreptă din nou asupra chipului lui.

Era diferit de toate persoanele pe care le cunoscuse pînă acum... liniştit, modest şi sigur pe sine. Presimţi că el era mult mai aproape de a descoperi acea iluminare pe care-o căuta, decît era ea de a se muta la Chicago. El nu şi-ar fi uitat acasă hîrtiile importante şi n-ar fi fost luat prin surprindere de doi adolescenţi.

– Cred c-ar trebui să iau parte la cursurile acelea pe care le ţii, spuse ea.

El ridică privirea spre faţa ei.

– Ştii, continuă ea, cele despre care mi-ai vorbit nu de mult. Pentru acele persoane care vor să înveţe autoapărarea. Dacă le urmam, m-aş fi putut apăra singură astăzi.

El o examină, apoi aprobă din cap.

– Cred c-ar fi fost o diferenţă.

Cu cît se gîndea mai mult la această idee, cu atît îi surîdea mai tare.

– Mi-ar fi plăcut să-i pun jos pe golanii ăia. Să vezi ce miraţi ar fi fost!

– Ar fi fost mult mai bine pentru tine, şi pentru genunchii tăi... spuse el, schimbînd alifia... să nu te

afli într-o situație în care să fii nevoită să te aperi.

Ea pricepu aluzia.

– Sînt de acord, dar ce era să fac? Maşina a murit în mijlocul drumului. Cealaltă alternativă era să accept invitația unui bărbat necunoscut care s-a oferit să mă aducă acasă cu maşina lui. Am crezut că e mai sigur dacă merg pe jos.

– Ar fi fost mai sigur dacă intuiai pericolul şi-l evitai.

Deşi nu-i plăcea să recunoască, el avea dreptate. Ar fi fost mai sigur dacă alegea drumul mai lung, dar mai circulat. Şi dacă, chiar atunci cînd o luase pe scurtătură, nu s-ar fi gîndit la expunerea pe care-o avea de făcut, la faptul că va întîrzia la birou, şi i-ar fi văzut din timp pe cei doi băieți.

– Cînd eram mică, spuse ea, fratele meu îmi spunea deseori că dacă merg mai încet şi mă gîndesc spre ce anume mă îndrept, voi ajunge acolo mai repede.

– Avea dreptate, spuse Eric. Mai repede şi mai în siguranță.

Ea zîmbi.

– Credeam că voi, războinicii ninja, adorați pericolul.

– Vorbeşti despre cei pe care-i vezi în filme sau despre care citeşti în poveştile fictive. Scriitorii aceia îi romanțează pe războinicii ninja, îi prezintă întotdeauna strecurîndu-se şi atacînd pe întuneric. Dar nu ei sînt adevărații războinici ninja.

– Şi cum e adevăratul războinic ninja?

– Un războinic care evită lupta, căruia nu-i place să-şi atace victimele în timpul nopții.

– Dar cum e cînd te furişezi noaptea pentru poliție?

El zîmbi.

– Dacă aş fi făcut aşa ceva, deşi nu spun că am făcut, ar fi fost pentru că mi s-ar fi cerut să găsesc ceva foarte important care ar fi ajutat pe un număr mare de oameni.

Observă că el nu spusese că a făcut-o, dar nici nu negase categoric acest lucru. Totul în legătură cu el era un mister.

– În primul rînd, de ce şi-ar dori un bărbat să fie un războinic ninja?

– Pentru mine, asta a însemnat să mă cunosc, să mă antrenez, să-mi cunosc puterile şi slăbiciunile... să fiu un tatsujin, o fiinţă umană completă. Să fiu în armonie cu universul.

– Şi, dacă o persoană se cunoaşte deja, sau îşi cunoaşte puterile şi slăbiciunile?

O privi adînc în ochi.

– Tu te cunoşti?

Îmi cunosc multe din puteri şi din slăbiciuni. Ştiu, de exemplu, că sînt un om realist şi că, probabil, nu voi fi niciodată în armonie cu universul.

El zîmbi.

– Mai mult ca sigur că ai întoarce universul cu susul în jos. Puse capacul la ultimul borcănaş şi îşi şterse mîinile pe prosop. Cum îţi simţi genunchii?

– Bine. Îşi mişcă amîndouă picioarele şi se crispă de durere cînd mişcă piciorul stîng. Coapsa, unde fusese lovită, o durea.

– Acum, ne vom ocupa de asta.

Înainte ca ea să înţeleagă ce-a vrut el să spună, Eric veni mai aproape şi-i atinse coapsa exact în locul unde fusese lovită, strecurîndu-şi vîrfurile degetelor sub fusta ei. Ea se încordă imediat, muşchii coapsei se contractară şi simţi un gol în stomac.

Mintea începu s-o ia razna, corpul i se încălzi brusc, iar mîna ei i-o acoperi pe-a lui, oprindu-l.

El ridică privirea şi zîmbi.

– Ai încredere în mine.

– Ai mai spus asta, îi reaminti ea, cu o voce tremurătoare.

– Şi ţi-am făcut rău?

– Eu... Ea privi în jos, spre piciorul ei stîng. Degetele lui Eric sub fusta ei n-o ajută ca senzaţia ciudată din stomac să dispară.

– Cred că asta-i altceva.

– Relaxează-te, o linişti Eric. Închide ochii, gîndeşte-te la ceva foarte plăcut şi dă-mi mie piciorul.

Ea se temea că foarte curînd îi va da mai mult decît piciorul.

– Nu voi face decît, spuse el blînd, să masez muşchii şi să restabilesc circulaţia sîngelui în ţesuturile afectate pentru a se putea vindeca.

După cum îi bătea inima, sîngele ei trebuia să circule deja foarte repede. Însă nu spuse nimic. Fiindu-i teamă să vorbească, privi în ochii lui, cu pupilele atît de întunecate, simţind cum se topeşte sub privirea lor. În acele oglinzi înceţoşate văzu o femeie nesigură şi vulnerabilă, care se temea mai degrabă de propriile-i reacţii, decît de cele ale bărbatului care i le producea.

Închise ochii şi se rugă să găsească puterea de a ignora gîndurile care-i alergau prin cap.

Îl simţi mişcîndu-şi mîna mai sus, dedesubtul fustei ei şi gemu, mai mult din cauza extazului, decît a durerii.

El îşi continuă masajul, iar ea fanteziile.

Fiecare mîngîiere a degetelor lui îi uşura durerea din muşchi şi îi amplifica dorinţa din corp. Dorinţa care o înnebunea. În cele din urmă, nu mai putu suporta.

– Nu, murmură ea, deschizînd ochii şi încercînd să-l oprească.

Eric se opri şi o privi. Prin picior simţi căldura şi tensiunea, realizînd că nici una nu avea de-a face cu durerea. La fel ca şi bebra ce ardea în adîncul lui, aveau de-a face cu atracţia fizică.

Din clipa în care-o văzuse pe scări, încercase să rămînă detaşat şi să nu se implice emoţional. Era o femeie care în această clipă avea nevoie de ajutor, iar el îi putea oferi acest ajutor. Nu era drept să ceară mai mult. Nu în acest moment.

Corpul lui însă nu părea să înţeleagă. Simplul masaj al piciorului ei îi producea reacţii fizice. Şi, oricît de mult încerca să-şi păstreze gîndurile pure şi impersonale, îi era imposibil. Nu se putea gîndi decît la pielea ei catifelată, la parfumul ei dulce şi la cît de frumoasă ar fi fără hainele cu care era îmbrăcată.

Cînd o privi în ochi, ştiu că şi ea îl doreşte la fel de mult. Întinse mîna liberă şi îi atinse obrazul. Ea respiră adînc şi îşi lăsă degetele să urce spre umerii lui. Încet, se aplecară unul spre altul, atraşi parcă de o forţă invizibilă scăpată de sub control.

Eric nu fu sigur dacă buzele ei le atinseră mai întîi pe ale lui sau dacă el iniţiase sărutul. Ştiu doar că în clipa cînd gura lui o acoperi pe a ei, simţi că este complet, că nu e cale de a da înapoi. Fiecare sărut era o dăruire reciprocă, o explorare şi o încîntare senzuală. Gura ei era moale şi dulce, făcută să producă încîntare.

La cea mai uşoară atingere cu vîrful limbii, gura ei se deschise, invitîndu-l înăuntru. El intră ezitînd, apoi deveni tot mai îndrăzneţ. Fiecare mişcare a limbii lui se împletea cu a ei.

Ea era fierbinte şi-i răspundea cu pasiune, iar mîna

lui urca mai sus pe coapsa ei, dînd la o parte fusta şi ajungînd la marginea chiloţilor de mătase. Trăgînd-o mai jos pe scaun, îi depărtă genunchii şi îşi făcu loc între picioarele ei.

O auzi respirînd întretăiat, iar mîinile ei se crispară pe umerii lui. Pentru o clipă rămase încordată, apoi el îi simţi toată rezistenţa dispărînd. În timp ce-şi petrecea braţele în jurul lui, pieptul i se lipi de al ei, simţindu-i sînii.

Eric realiză că şansele de a-şi redobîndi controlul sînt din ce în ce mai reduse, cedînd în faţa nevoilor fizice primare.

Era excitat şi tînjea după eliberarea pe care-o putea găsi împreună cu ea. Instinctele lui bărbăteşti îl îndemnau să meargă mai departe, să o dezbrace şi apoi să-şi scoată şi el hainele. Doar anii lungi de antrenament şi gîndul că ea probabil nu reacţionează acum aşa cum ar face-o în mod normal îl făcură să se oprească.

Cu un geamăt, puse capăt sărutului şi se dădu înapoi. Ea încercă să-l reţină, dar el lăsă repede fusta în jos, neîndrăznind să privească chiloţii de mătase pe care-i atinsese sau ceea ce se afla dedesubtul lor.

Ea îl privi cu ochii plini de pasiune, iar confuzia i se citea pe faţă. Nu spuse nimic, dar el îşi putu da seama din respiraţia ei neregulată şi din roşeaţa pielii, că era teribil de excitată. Nu ştia cît de departe l-ar fi lăsat să meargă şi nu avea de gînd să afle astăzi.

– Piciorul tău, reuşi el în cele din urmă să spună, trebuie să fie mai bine acum.

– Piciorul meu. Repetă cuvintele de parcă era în transă.

– Unde te-a lovit băiatul.

– Da, piciorul.

Privi în jos spre fusta ei, apoi închise ochii. El o văzu cutremurîndu-se.

– Acum ar trebui să sunăm la poliție, continuă el. Să le spunem ce s-a întîmplat.

Ashley aprobă din cap, ținîndu-și ochii închiși. Înțelegea cele spuse de el. Ceea ce nu înțelegea era ce se petrecuse între ei. Eric îi masa piciorul și, dintr-o dată, au început să se sărute. Nu, fusese mai mult de atît. Fusese aproape gata să i se dăruiască, să facă dragoste cu el.

Dorința pe care-o simțise o înspăimîntă. Fiecare nerv din corpul ei încordat, în timp ce rațiunea se lupta cu frustrarea.

Era a doua oară de cînd îl cunoștea pe Eric cînd o parte din ea tînjea după mai mult, în timp ce o altă parte îi mulțumea că se oprise.

Ea, cu siguranță, n-ar fi avut puterea să-l oprească, iar acest lucru o speria. Ce avea Eric? Nu era o femeie care să cedeze ușor în fața unui bărbat și nu făcuse niciodată dragoste cu un bărbat pe care deabia îl cunoscuse. Puținele relații pe care le avusese, necesitaseră timp îndelungat pentru a se dezvolta și se bazaseră pe prietenie, nu pe dorință.

Cu Eric...

Îl simți depărtîndu-se de lîngă ea. Pentru o clipă lungă își ținu ochii închiși. Apoi îi deschise. El strîngea borcănașele cu alifii, prosopul și bolul cu apă caldă cu care îi curățase zgîrieturile.

Se mișca normal, iar ea s-ar fi putut gîndi că este total neafectat de ceea ce tocmai se petrecuse între ei doi, dacă el n-ar fi privit-o.

Privirea lui era înfometată... plină de dorință... iar el și-o mută repede de la ea.

6

Ashley observă că Eric n-o mai atinse din nou după asta, dar o ajută să sune la poliție şi să-l găsească pe un anume locotenent Pease.

Îi făcu locotenentului o descriere a celor doi băieți, iar acesta îi spuse că va trimite un ofițer să stea de vorbă cu ea, fără însă să-i dea mari speranțe că îşi va regăsi poşeta.

După aceasta, Eric îi deschise uşa apartamentului. O făcu cu o uimitoare uşurință, apoi plecă.

Rămasă singură, Ashley îşi aminti tot ce i se întîmplase în acea dimineață... spaimele prin care trecuse, pasiunea şi jena care urmase.

Începu să tînjească după ceea ce s-ar fi putut întîmpla.

Confuzia față de reacțiile ei deveni şi mai mare.

Dar, în primul rînd, rămasă singură, ea se întrebă ce va urma.

În acea zi nu-l mai revăzu. A. M

Şi nici în ziua următoare. Două nopţi mai tîrziu, în jur de ora zece, auzi o bătaie în uşă. Fără să ştie de ce, spera să fie Eric.

Îl auzise deseori întorcîndu-se acasă la acea oră. Cînd deschise uşa, se pomeni în prag cu Charlie. Într-o mînă avea poşeta care-i fusese furată.

– Doamna Wyconski a adus-o în seara asta, zise el. Ştia că voi fi aici. A spus că a găsit-o la ghenă azi-dimineaţă, cînd şi-a dus gunoiul. Şi-a dat seama după adresă că aparţine cuiva din clădirea pe care-o administrez. Mă tem însă că banii şi cărţile de credit au dispărut.

Dispăruseră de asemenea carnetul de cecuri şi cheile, toate pixurile şi creioanele, pe care le avea întotdeauna la ea, şi un pachet cu gumă de mestecat.

De fapt, înăuntru se mai afla portmoneul, împreună cu permisul de conducere şi o fotografie a fratelui ei, ceea ce era uimitor. Însă, oricum, nu avea cum să conducă maşina pînă n-o scotea de la reparat.

Băieţii îi lăsaseră fardurile, tampoanele de rezervă şi agenda pe care-o folosea pentru a-şi nota ideile. Se gîndi că, una peste alta, ar fi putut fi şi mai rău.

În afara banilor pe care-i avusese în geantă şi care nu fuseseră prea mulţi, nu pierduse cine ştie ce.

Dăduse cîteva telefoane prin care îşi blocase deocamdată conturile şi anunţase companiile, care îi eliberaseră cărţile de credit, despre furt.

Cea mai mare supărare i-o producea faptul că trebuia să înlocuiască totul.

– Ce-ţi fac genunchii şi mîna? întrebă Charlie.

Ea îi arătă mîna şi-şi ridică fusta pentru ca el să-i poată vedea genunchii.

– E uimitor, Charlie. Au trecut doar două zile şi sînt aproape vindecate. Dacă nu le-ai fi văzut cum arătau,

în acea dimineață, n-ai fi crezut cît de rău erau. Îți spun, dacă Eric ar patenta aceste alifii şi le-ar vinde, ar deveni milionar.

Ar fi vrut să adauge că ar putea cîştiga milioane şi cu masajele pe care le făcea. Degetele lui făcuseră minuni.

Coapsa ei era mai puțin dureroasă şi avea vînătăi, dar nu aşa cum se aşteptase. Se lovise mai rău odată, intrînd în colțul mesei.

– Poliția a găsit vreun fir în legătură cu cei doi golani care te-au atacat? întrebă Charlie, nearătînd că ar vrea să plece.

– Am fost şi ieri să văd nişte fotografii ale unor borfaşi, dar nici una nu semăna cu băieții care m-au atacat pe mine. Clătină din cap. Mă îndoiesc că-i voi mai vedea vreodată.

– Nu şti ce se întîmplă cu lumea asta. Şi cînd te gîndeşti că asta e considerată o zonă civilizată. Oftă şi o strînse uşor de umăr. Ai grijă de tine, bine? Să nu ajungi într-o astfel de situație.

– Nu voi mai ajunge, promise ea. Şi, într-adevăr, nu avea de gînd să lase să i se mai întîmple aşa ceva. O singură dată îi fusese de-ajuns.

Charlie privi spre apartamentul lui Eric.

– Te-ai gîndit vreodată să-l laşi să te învețe cîteva metode de autoapărare?

– M-am gîndit la asta. Se gîndise chiar foarte mult şi hotărîse că a merge la cursurile lui nu era o idee foarte înțeleaptă. De fiecare dată cînd se atingeau, părea să se petreacă lucruri periculoase.

– Am auzit că e foarte bun, continuă Charlie. Al şaptelea grad la centura neagră, deşi nu prea ştiu ce înseamnă asta,

– Înseamnă că e foarte bun, spuse ea şi zîmbi,

pregătindu-se să închidă uşa. Charlie îi repetă propunerea lui de a merge la Eric şi a învăţa cîteva metode de autoapărare.

În noaptea următoare, cînd veni acasă, nu fu sigură dacă Charlie sau Eric îi strecurase sub uşă anunţul despre cursurile lui Eric.

Dar sîmbătă, cînd se ciocni pe neaşteptate cu Eric, acesta îi confirmă că el fusese cel care îi strecurase hîrtia sub uşă.

– Ar trebui să înveţi cîteva metode de autoapărare, spuse el.

– N-am timp. Pentru a-şi accentua spusele, ea lovi cu mîna în servieta pe care-o ducea. Pleca la birou.

El o privi, apoi îşi mută privirea asupra picioarelor ei.

– Ce-ţi fac genunchii?

– Mai bine, bombăni ea, ştiind exact la ce se referise el.

– Te pot învăţa multe lucruri.

Îşi putea imagina.

– E mai bine să-ţi păstrezi singur controlul.

Controlul era problema.

Autocontrolul.

Al ei.

Al lui.

– Mă voi mai gîndi, spuse ea.

El făcu o plecăciune.

– Voi aştepta ziua în care îmi vei onora dojo-ul cu prezenţa ta.

– Eric... începu ea, vrînd să-i explice confuzia şi teama ei. Dar ce-i putea spune? Mi-e teamă de cum mă faci să mă simt? Mi-e teamă că aş putea începe să te plac?

El n-ar înţelege.

– Pe curînd, spuse ea în cele din urmă şi coborî grăbită scările.

În următoarele două săptămîni nu-l văzu pe Eric, mai ales că îşi petrecu cea mai mare parte a timpului la birou, dar se gîndi deseori la el şi la ceea ce-i promisese.

Într-o zi, cînd veni acasă, găsi un pachet în faţa uşii. Cînd îl deschise, descoperi înăuntru trei borcănaşe cu aceleaşi alifii pe care le folosise pentru tăieturile şi zgîrieturile ei, împreună cu instrucţiuni şi indicaţii de folosire.

Într-o altă zi găsi strecurat sub uşă un articol de ziar în care era vorba despre atacurile asupra femeilor şi despre ce-ar trebui să facă ele pentru a putea să se apere singure. Eric subliniase fraza în care se sugera învăţarea artelor marţiale.

Iar cînd se duse la spălătorie văzu anunţul pe care el îl lipise pe perete şi prin care anunţa deschiderea Şcolii de Arte Marţiale a lui Eric Newman.

După adresă, ea ştiu că nu era departe de blocul în care locuia. De fapt, nu era departe nici de biroul ei.

În ziua cînd trecu cu maşina pe lîngă dojo-ul lui, îşi spuse că o face doar din curiozitate şi că nu se abate prea mult din drumul spre casă.

Două seri mai tîrziu, cînd trecu iarăşi pe acolo, îşi repetă din nou că era doar curioasă.

Lucrase pînă tîrziu, încercînd să găsească exprimarea potrivită pentru articolele pe care le pregătea pentru presă în favoarea companiei *VanGuard*.

Deşi ora era înaintată, cîteva maşini se aflau în parcare. Ştia că la această oră Eric ţinea un curs.

Ashley se gîndi să arunce doar o privire. Să bage capul înăuntru şi să vadă cum arată un dojo de arte

marțiale. Poate va privi un minut sau două. Doar atît.

Începuse să ningă uşor, iar în clipa cînd coborî din maşina, Ashley fu izbită de un vînt rece.

Cu capul în jos, un fular gros răsucit în jurul gîtului, ea porni repede spre uşa de la intrare.

Odată aflată înăuntru, simți mirosul corpurilor transpirate şi auzi nişte gemete.

Pentru o clipă, rămase pe loc, privind în jur.

Zona recepției nu era foarte mare şi cuprindea cîteva scaune şi un cuier cu mai multe haine agățate de el.

De vreme ce nu văzu pe nimeni în jur, ea porni pe un coridor, îndreptîndu-se spre direcția din care se auzeau gemetele.

Intră într-o încăpere spațioasă şi se opri din nou pentru a privi în jur.

De-a lungul unui perete se afla o bancă lungă care era despărțită de zona în care podeaua era acoperită cu o saltea uriaşă.

O femeie tînără stătea la capătul băncii, iar un bărbat de vîrstă mijlocie mai spre mijloc. Amîndoi priveau spre saltea, unde patru bărbați şi două femei, de vîrste cuprinse între douăzeci şi cinci şi şaizeci de ani, făceau diferite mişcări.

Toți şase erau îmbrăcați în uniforme albe, dar trei dintre ei aveau centuri verzi, doi centuri maro şi unul singur neagră.

Ashley îşi aținti privirea asupra singurului bărbat de pe saltea îmbrăcat în negru.

Nu numai că uniforma lui era diferită, dar şi centura lui era altfel. Observă că avea cîteva semne roşii şi aurii.

Bărbatul în negru trecu în spatele elevilor, privindu-i pe fiecare, oprindu-se din cînd în cînd pentru a

comenta ceva sau a demonstra un procedeu. Fascinată, ea păşi în încăpere şi se aşeză la un capăt al băncii, aproape de uşă. Îşi scoase fularul şi haina, fără să-şi ia însă ochii de la Eric.

În clipa în care realiză că el a văzut-o, cînd privirile li se întîlniră, simţi un fior de-a lungul coloanei.

Zîmbi. El făcu un semn de-abia perceptibil din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre un alt elev.

Ashley fu dezamăgită că el n-a venit să vorbească cu ea. Totuşi, într-un fel, se bucura că n-a făcut-o. Simplul fapt de a privi în ochii lui, fusese suficient să-i accelereze pulsul.

Dacă i-ar fi făcut remarcată prezenţa, s-ar fi comportat probabil prosteşte şi ar fi fost nevoită să plece de acolo.

Aşa însă, rămase... din pură curiozitate, îşi zise ea încă o dată.

Curînd însă curiozitatea se transformă în interes. Eric îi învăţa pe elevi o procedură de scăpare, iar ea îşi notă repede, în timp ce elevii puseră metoda în practică, unul pe altul.

Le demonstră o lovitură, iar ea făcu o schiţă.

Apoi el pocni din palme, iar elevii săi merseră spre capetele saltelei, lăsînd centrul liber. Un singur elev rămase, cel ce purta centura neagră.

El şi cu Eric păşiră spre centrul saltelei. Făcură amîndoi cîte o plecăciune, apoi Ashley privi din ce în ce mai uimită cum liniştitul şi temperatul ei vecin se transformă sub ochii ei.

Bărbatul cu centura neagră lovi.

Eric dispăru ca o umbră din locul în care se afla puţin mai înainte şi apăru în spatele bărbatului, apucîndu-i braţul întins şi trîntindu-l în genunchi.

Bărbatul se ridică repede în picioare şi-i apucă în-

cheietura mîinii lui Eric. Înainte ca Ashley să-şi dea seama ce se întîmplă, Eric ajunse din nou în spatele atacatorului său, eliberîndu-şi mîna. Cu o viteză uimitoare, el se răsuci şi lovi.

Fiecare manevră a lui Eric o impresiona pe Ashley. În faţa ei se etala o forţă aflată sub control, disciplinată.

Se mişca cu iuţeala vîntului... avînd graţia unei pantere negre... înconjurîndu-şi adversarul, strecurîndu-se şi scăpînd din mîinile lui, lovind, apucînd, sau contracarîndu-i atacurile.

Duelul se termină. Eric îngenunche pe saltea şi elevii lui făcură acelaşi lucru. Cu toţii se înclinară spre peretele aflat la distanţă şi începură să rostească cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Pocniră apoi de două ori cu putere din palme, se înclinară din nou, mai pocniră o dată şi se mai înclinară o dată.

Cînd Eric se ridică o văzu pe Ashley îmbrăcîndu-şi haina.

După felul în care se grăbea, el realiză că trebuie să ajungă repede lîngă ea pentru a o împiedica să plece.

De-abia auzind comentariile elevilor săi, traversă zona acoperită cu saltea şi sări peste bariera de siguranţă.

Ajunse lîngă ea exact în clipa cînd îşi încheia ultimul nasture.

– Nu fugi, îi spuse el încet, văzînd-o că îşi ţine respiraţia înainte de a-l privi.

Vinovăţia din ochii ei spunea că exact asta se pregătea să facă. Încă ar mai fi putut pleca dacă elevii lui nu s-ar fi îngrămădit la uşa de ieşire.

– E tîrziu, spuse ea nervoasă. Ar trebui să plec.

– Mai ninge încă afară?

Ea dădu din cap.

– Probabil că deja s-a aşternut un strat de zăpadă de cîţiva centimetri.

– Vrei să fii atît de drăguţă să mă duci acasă cu maşina?

Spera că această rugăminte o va face să-l aştepte după plecarea elevilor.

Dorinţa lui ca ea să rămînă se datora doar pe jumătate faptului că îl umplea de încîntare atunci cînd se afla în preajma lui.

În ultimul timp, ea îl evitase, iar el credea cu adevărat că ar avea nevoie de cursurile pe care el le preda.

Venise la dojo-ul lui în această seară, dar după comportamentul ei nu credea că va mai veni dacă nu reuşea s-o convingă că se afla în siguranţă în prezenţa lui.

– Ai nevoie să te duc cu maşina? întrebă ea surprinsă.

– De obicei, merg pe jos. Aş... putea merge şi acum... dar mă gîndeam, dacă mergi în aceeaşi direcţie...

Lăsă fraza neterminată, fără să insiste. Decizia trebuia să fie a ei.

– Sigur, spuse ea în cele din urmă.

– Bine. El sări peste barieră, înapoi pe saltea. Trebuie să strîng cîteva lucruri, apoi să închid. Sper că nu te deranjează.

– Nu, sigur că nu. Ea privi nerăbdătoare spre uşă. Ceilalţi începuseră să plece.

Eric avea puţine de strîns, dar făcu totul foarte încet.

Voia ca elevii să plece şi trebuia să-şi liniştească bătăile inimii.

Nu se aşteptase, atunci cînd ridicase capul, s-o vadă pe Ashley stînd pe bancă. Acum, că ea se afla acolo, trebuia să acţioneze cu prudenţă.

În cele din urmă veni lîngă uşă, unde ea îl aştepta.

– Gata? întrebă ea.

– Aproape. Trecu pe lîngă ea şi merse la recepţie. Acolo, răsfoi agenda, de parcă ar fi verificat ceva. Cu spatele la ea, o întrebă:

– Deci, ai venit ca să te înscrii la cursul de autoapărare?

– M-am... ăăă... m-am gîndit.

– Încă te mai gîndeşti? Încet, se întoarse cu faţa spre ea. Am înţeles că nu i-au prins încă pe băieţii care te-au atacat.

– Nu, nu i-au prins.

– Ştii, s-ar fi putut să vrea mai mult decît poşeta ta, continuă el, vrînd s-o facă să-i înţeleagă îngrijorarea. Ai fi putut sfîrşi mult mai rău decît cu nişte zgîrieturi şi cîteva vînătăi.

– Ştiu. Îl privi, cu ochii ei de un albastru înceţoşat, şi oftă. Am priceput ce-ai vrut să-mi spui prin articolul ăla din ziar. Probabil că ai dreptate. Ar trebui să învăţ cîteva metode de autoapărare.

– Ţi-ar putea salva viaţa.

– Numai că... Ezită, luîndu-şi privirea de la el, apoi îndreptîndu-şi-o din nou spre Eric. Nu sînt prea atletică. Vreau să spun, eram destul de bună la gimnastică, dar după accident, am... Vocea ei se stinse.

– Ce accident?

– Am avut un accident de maşină, spuse ea şi oftă din nou. E ceva despre care nu-mi place să vorbesc.

– Ai fost grav rănită? Nu văzuse nici un semn de invaliditate.

– Nu. Am avut doar cîteva zgîrieturi, dar de atunci

nu mai am nici cea mai mică dorință să mă implic în nici un act sportiv.

El simți că ea se înșela, că accidentul îi făcuse rău într-un anume sens, dar îi respectă rugămintea şi n-o mai întrebă despre asta.

În acel moment, era mult mai important s-o convingă să ia parte la cursurile lui de autoapărare.

– Aici n-ai avea nici un fel de probleme, o asigură el. Eu nu predau arte marțiale competitive. Elevii mei nu sînt antrenați pentru turnee. Aici, înveți arta supraviețuirii, a autoapărării stradale. Nu e un joc. Pe stradă n-ai de ales. Sau ajungi acasă teafăr sau nu.

– Aş prefera să ajung acasă teafără, spuse ea.

Simți, după felul în care stătea aproape de uşă, că ea se referea inclusiv la această seară.

– Relaxează-te, Ashley, spuse el încet, nu te voi ataca.

– Nu m-am gîndit niciodată că ai face-o, spuse ea, dar rămase aproape de uşă.

– Desigur. El se sprijini de tejgheaua recepției şi zîmbi slab. Totuşi, îți este frică de mine. E din cauză a ceea ce s-a întîmplat la mine în apartament?

Ea îşi linse nervoasă buzele.

– Eu... Ce s-a întîmplat în acea dimineață a fost...

Se opri, iar el termină în locul ei.

– Neaşteptat. Neplănuit. Îşi coborî vocea, cuvintele devenindu-i aproape o şoaptă: Totuşi, n-a fost ceva nedorit. Eşti de acord?

– N-am vrut să se întîmple, insistă ea, iar obrajii i se colorară.

– Totuşi, s-a întîmplat. Se încruntă. Ai ajuns la concluzia că totul a fost din vina mea?

– Nu, spuse ea repede. Eu... Îşi ridică mîinile, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi le lăsă, neputin-

cioasă, să cadă pe lîngă corp. Nu ştiu ce m-a apucat în acea dimineaţă. Eram probabil în stare de şoc.

– Şi acum?

Fu rîndul ei să se încrunte.

– Acum?

– Ţi-e teamă să te apropii de mine. De ce?

– Nu mi-e teamă, spuse ea şi se depărtă de uşă, venind mai aproape de el. Credeam doar că sîntem gata de plecare. Nu ştiam că vrei să purtăm o conversaţie mai lungă.

– Nu foarte lungă.

El făcu un gest cu mîna, arătîndu-i că vrea ca ea să vină şi mai aproape de el.

Pentru o clipă, ea rămase pe loc, apoi porni spre el, oprindu-se la o distanţă cît lungimea unui braţ.

– Asta ai vrut?

El se îndreptă, depărtîndu-se de perete şi veni mai aproape de ea. Imediat, ea făcu un pas înapoi, iar el zîmbi.

– E clar că ţi-e teamă de mine.

– Nu mi-e. Îşi înălţă bărbia şi păşi din nou în faţă, lăsînd doar cîţiva centimetri distanţă între ei. Dacă vrei să te joci, foarte bine.

El îşi porunci să n-o atingă.

– Uneori, jocurile sînt necesare.

– Ca jocul pe care l-ai jucat împreună cu celălalt bărbat cu centura neagră? Dacă ai făcut-o ca să mă impresionezi cu abilitatea ta, ai reuşit.

– Acela n-a fost un joc. A fost un antrenament. La sfîrşitul fiecărei ore fac o astfel de demonstraţie cu unul dintre elevii avansaţi. E necesar pentru ca ei să capete experienţa de care au nevoie şi pentru a le arăta elevilor noi ceea ce urmează să înveţe în viitor.

Totuşi, ea avea dreptate, se gîndi Eric.

În parte, exercițiul demonstrativ fusese făcut pentru ea. În loc să-şi joace rolul obişnuit, de atacator, testînd astfel abilitatea elevilor săi, inversase în mod intenționat rolurile pentru ca Ashley să poată vedea de ce e el în stare să facă.

Era greu să recunoască, chiar față de sine însuşi, dar în el încă mai era ceva din băiețelul de odinioară, care voia să facă pe grozavul în fața fetiței de alături.

– Deci, ai fost impresionată?

– Foarte, recunoscu ea. Eşti bun.

– Acum te vei înscrie la orele mele?

– Ținînd cont de ceea ce se întîmplă de fiecare dată cînd sîntem împreună, crezi c-ar fi înțelept?

Înțelept? se întrebă el. Poate că nu. Dar ştia că ea are nevoie de ceea ce-o putea el învăța. Tot ce avea de făcut era să-şi controleze emoțiile şi totul va fi bine.

– Cînd vei veni aici, eu voi fi sesei-ul tău. Profesorul tău. Iar tu vei fi Ashley-san, unul dintre elevii mei. Nu te voi trata diferit de ceilalți elevi ai mei. Îți promit asta.

– Nu mă vei trata diferit, repetă ea, fără să-şi ia privirea de la fața lui, iar el se rugă ca ea să nu-şi dea seama cît de mult îşi dorea s-o atingă, s-o sărute.

Spre surprinderea lui, ea fu cea care întinse mîna şi-l atinse, trecîndu-şi vîrful degetelor peste maxilarul lui.

– Atunci, cred că ai mai mult autocontrol decît mine. Îl privea direct în ochi, dar vocea îi tremura. Eric, nu ştiu ce să fac.

El se cutremură, simțind cum îşi pierde autocontrolul. Puse mîinile pe umerii ei, simțind sub palme materialul hainei ei de lînă.

– Dacă asta te ajută, spuse el, nici eu nu ştiu.

– Ar trebui să stau la distanță de tine.

– La mile şi mile distanţă.

– Să evit să te văd.

– Ai făcut-o destul de mult în ultimul timp.

– Nu suficient. În seara asta n-am putut.

– Mă bucur. El îşi mări strînsoarea asupra umerilor ei, trăgînd-o mai aproape.

– Asta nu va merge niciodată, şopti ea înainte de a-şi strecura degetele în părul lui.

– Niciodată, fu el de acord.

Şi apoi o sărută.

Poate că n-ar fi fost nimic rău dacă ar fi fost un simplu sărut, o atingere de buze, care să dureze mai puţin de un minut. Dar cu Ashley, după cum descoperise deja, un minut nu era niciodată de-ajuns. Nici două. Nici trei. Pur şi simplu nu se putea sătura de ea.

Şi în timp ce gura lui o devora pe a ei, mîinile lui se mişcau. De-a lungul umerilor ei. În sus, spre părul ei. Scoase fiecare ac ce-i susţinea părul şi cînd acesta căzu liber, el îşi trecu degetele prin el, încîntat de cît de mătăsos era.

Ea se chinui să-i desfacă nodul centurii, iar cînd reuşi, centura căzu, iar jacheta costumului de lupte se desfăcu. Ashley îşi lipi mîinile de abdomenul lui.

În mod reflex el îşi ţinu respiraţia şi îşi încordă muşchii abdominali. Mai jos, un alt muşchi deveni dureros de tare.

– Sensei, murmură ea, sărutîndu-l pe un umăr gol şi mîngîindu-i pieptul cu mîinile. Ai un corp minunat.

– Şi tu, Ashley-san. El îi dădu părul pe spate şi o muşcă de lobul unei urechi, prinzîndu-i perla cerceluului între dinţi. Apoi începu să-i traseze linia gîtului cu mici sărutări, pînă ajunse la gulerul hainei. Şi tu, repetă el.

Găsindu-i nasturii hainei, el începu să-i deschidă, unul cîte unul şi îşi strecură mîinile pe sub lîna groasă, însă nu găsi altceva decît nasturii jachetei de la taior. Frustrat, o muşcă uşor de gît.

– Însă ai prea multe haine pe tine.

– Iar tu nu ai nici una.

Ea îşi strecură degetele sub elasticul pantalonilor lui, iar el îşi ţinu din nou respiraţia.

– Ai grijă, o avertiză el.

– Sau? Curajoasă, ea ajunse cu mîinile în partea din faţă a pantalonilor lui.

– Sau vei descoperi ceea ce-mi faci.

– Şi ce anume îţi fac?

Îl tachină, punîndu-i la încercare voinţa. Problema era că el nu ştia cît de puternică era voinţa lui sau cît va mai putea rezista.

– Mă înnebuneşti, zise el. Asta e ceea ce-mi faci. Şi dacă continui aşa, în două secunde vom ajunge pe acea saltea, gata să facem dragoste.

– Iar eu te voi lăsa, spuse ea cu regret, eliberîndu-şi mîinile şi întorcîndu-se cu spatele. De aceea nu pot veni aici, Eric. Nu pot lua ore de la tine.

Privindu-i spatele, el îşi dădu seama că ea îl pusese la încercare... şi poate se pusese pe ea însăşi la încercare. Pentru o clipă, furia îi întunecă gîndurile. Apoi se simţi vinovat. Dăduse greş, cedase dorinţei, cînd ea ar fi vrut ca el să dea dovadă de voinţă.

– Trebuie doar să avem grijă, zise el. În seara asta am vrut să rămîi aici, singură, ca să putem sta de vorbă. Am vrut...

Se opri. Nu-i putea spune că a vrut să-i demonstreze că poate avea încredere în el, că a vrut să-i arate că nu s-ar întîmpla nimic. Pentru că se întîmplase ceva.

Dar puteau împiedica totuşi ca acest lucru să se mai întîmple altă dată. Era sigur de asta.

– Dacă vii la orele mele, nu va trebui să rămîi după aceea. Nu-ţi voi cere să rămîi după ore. E foarte simplu.

Ea se întoarse din nou cu faţa la el.

– Nimic din toate astea nu e atît de simplu.

– Poate fi. Îi îndreptă haina, apoi începu să-i încheie nasturii. Hai, să plecăm de-aici.

Ea nu spuse nimic, dar îi privi faţa în timp ce încheia fiecare nasture. Respiraţia ei era neregulată şi obrajii îi ardeau.

De îndată ce termină să-i încheie nasturii, el îşi ridică jacheta şi îşi reînnodă centura. În cele din urmă, cînd erau amîndoi gata să plece, Eric îi deschise uşa, apoi stinse luminile şi încuie în urma lor.

În maşină, în timp ce se îndreptau spre casă, discutară despre vreme, despre cît va costa reparaţia la maşina ei şi despre faptul că ar trebui să-şi cumpere o maşină nouă.

Ştia că ea se gîndeşte la noi motive pentru ca ideea lui să nu aibă sorţi de izbîndă.

În timp ce urcau împreună scările spre etajul al doilea, el se rugă în sinea lui să găsească cuvintele potrivite pentru a o convinge de contrariul.

7

Cînd ajunseră la palierul celui de-al doilea etaj, Ashley se întrebă dacă Eric îşi dăduse seama cît de mult îşi dorise ea să facă dragoste cu el pe acea saltea... sau cît de mult o speria această dorinţă a ei. Începuse acel joc de seducţie pentru a-i dovedi că relaţia lor ca profesor-elevă nu avea cum să reuşească.

Ei bine, îi demonstrase din plin. Totodată, îşi mai dovedise sieşi că, deşi nu-l văzuse timp de două săptămîni, atracţia pe care-o simţea faţă de el nu se diminuase deloc.

Cînd se afla lîngă Eric, pur şi simplu nu se mai comporta normal. Cînd era cu el, uita cît de important era pentru ea... şi pentru tatăl ei... să reuşească pe plan profesional. Uita de promisiunea făcută fratelui ei.

– Ei bine, noapte bună, zise ea, cînd se apropiară de uşa apartamentului lui.

– Noapte bună, spuse el, dar nu se opri acolo. Fără să ezite, o conduse pînă în fața ușii ei.

Repede, ea introduse cheia în broască și descuie. În clipa cînd deschise ușa, se întoarse cu fața spre el.

– Pe curînd.

Încercă să intre înăuntru și să închidă ușa, dar el o opri.

– Ashley, e o prostie să nu înveți autoapărarea.

– Cine spune că nu voi învăța?

– Am ore marți și joi seara și sîmbătă după-amiază. E exact ceea ce ai nevoie. Noțiunile de bază ale autoapărării. Nimic mai mult. Vei veni?

Ea știa că nu putea veni, la fel cum nu putea privi în ochii lui, și minți, uitîndu-se în jos, spre podea.

– Poate.

– Ceea ce înseamnă nu. Scoase un oftat exasperat. Nu putem continua prefăcîndu-ne că ignorăm ceea ce simțim. Nu vom reuși.

– Vom reuși, insistă ea, știind că vocea îi era disperată, totuși incapabilă să și-o controleze. Se forță să ridice privirea. Trebuie să reușim.

– De ce? De ce să nu lăsăm și să vedem ce-ar putea fi? Să încercăm să ne cunoaștem unul pe altul. Să vedem ce se va întîmpla.

– N-ar fi... Se opri. N-ar fi prudent. Înțelept.

Cum i-ar putea explica?

– Ar fi, o contrazise el. E mai bine să descoperim ce ar putea fi decît să ne ascundem capetele în nisip.

– Nu-mi ascund capul în nisip. Pur și simplu știu că o relație între noi n-are cum să meargă.

– Probabil că ai dreptate. Pe buzele lui apăru urma unui zîmbet. Chiar și orele noastre nu se potrivesc. Eu sînt liber diminețile, în timp ce după-amiezele și serile sînt ocupat.

Ea se grăbi să profite de cele spuse de el pentru a sublinia că n-are timp pentru poveşti de dragoste.

– Eu sînt la birou tot timpul zilei şi deseori lucrez pînă seara tîrziu.

– Aşa tîrziu ca în seara asta?

– Da.

– Şi mîine seară?

Mîine era vineri, dar asta nu însemna nimic pentru ea. Deseori îşi petrecea serile de vineri şi weekend-urile la birou.

– Sînt sigură că voi avea de lucru pînă la ora... Alese o oră care i se păru prea tîrzie pentru ca el să-i propună o întîlnire. Zece şi jumătate.

– Bun. El zîmbi mulţumit. Atunci voi fi şi eu liber. Putem lua împreună o cină tîrzie. Ceva foarte uşor.

– Dar... Realiză că el o păcălise.

– Sînt un bucătar foarte bun, spuse el şi făcu o plecăciune. Atunci, pe mîine seară.

– Dar, repetă ea, încercînd să găsească un motiv pentru a-l putea refuza.

El se întoarse şi se îndreptă spre apartamentul lui.

– Nu va merge, strigă ea în urma lui.

El se opri în dreptul uşii şi întoarse capul spre ea.

– Asta e ceea ce va trebui să aflăm.

În ziua următoare Ashley îl sună la dojo şi-i lăsă un mesaj prin care-i spunea că intervenise ceva şi nu va putea veni.

O oră mai tîrziu secretara ei îi spuse că Eric sunase şi-i lăsase vorbă că o aşteaptă la ora unsprezece.

Înjurînd în gînd, Ashley hotărî că va merge, va mînca ceea ce el pregătise, dar apoi va pleca. Îi va arăta că poate sta în prezenţa lui mai mult de cinci-

sprezece minute fără să devină înfometată de sex. Nu ştia ce se întîmpla cu ea de fiecare dată cînd se afla în preajma lui, dar de data aceasta lucrurile vor fi diferite. Voia s-o cunoască?

Ei bine, îi va povesti despre ea. Îi va vorbi despre munca ei pînă ce el o va implora să tacă şi să plece.

Zîmbind satisfăcută, se întoarse la articolul la care lucra pentru *VanGuard Construction.* N-ar fi pentru prima oară cînd ar sperja un bărbat cu devoţiunea ei faţă de slujbă.

Bărbaţilor, aflase ea cu mult timp în urmă, le plăcea să vorbească doar despre ei, nu să asculte o femeie povestind la nesfîrşit despre demografie, relaţiile cu publicul şi manipularea prin mass-media.

În acea seară se forţă să stea la birou pînă la ora zece şi jumătate, numai pentru că îi spusese lui Eric că va avea de lucru pînă tîrziu.

Însă, începînd cu ora opt, nu mai reuşi să lucreze nimic. În cele din urmă, băgă în sertar dosarul *VanGuard.*

Îşi făcu curaj, îşi îmbrăcă haina şi plecă din clădire. Parcă maşina vizavi de bloc şi văzu luminile aprinse în apartamentul lui Eric.

Se strecură în vîrful degetelor prin faţa uşii lui şi, odată aflată la ea în apartament, se străduí să facă cît mai puţin zgomot. Încăpăţînată, se întrebă ce-ar face Eric dacă ea nu s-ar duce.

La ora unsprezece fix, el bătu în peretele care despărţea cele două living-uri ale apartamentelor lor, iar ea îşi dădu seama că el ştia că este acolo.

Înjură din nou, a doua oară în acea zi, apoi se îndreptă spre apartamentul lui.

Tot curajul o părăsi în clipa cînd Eric deschise uşa şi făcu o plecăciune în faţa ei.

Toate gîndurile de a controla ceea ce s-ar putea întîmpla între ei dispărură. Începea să creadă că războinicii ninja posedă puteri mistice, că pot întuneca judecata oamenilor.

Era suficient să privească în ochii lui Eric ca să se simtă pe dată fermecată.

– Ashley-san, spuse el, în felul lui liniştit, măsurînd-o din cap pînă-n picioare cu privirea. Bine ai venit.

Se dădu înapoi, iar ea reuşi să intre în apartament, deşi picioarele începuseră dintr-o dată să-i tremure. Văzîndu-i tenişii lîngă uşă, îşi descălță repede pantofii cu tocuri înalte, convinsă că se va simți mai bine pe o suprafață dreaptă.

Zgomotul făcut de uşa care se închise în spatele ei, o făcu să simtă ceva ciudat în stomac. Nu ştia cum va reuşi să mănînce o singură înghițitură în această seară.

– Vrei să-ți scoți jacheta? o întrebă el.

– Nu... mulțumesc.

Se întoarse spre el şi-l văzu că zîmbeşte.

– Şi, mă rog, de ce zîmbeşti? întrebă ea. Spera că nu ghicise motivul pentru care era îmbrăcată într-un taior tipic pentru întîlnirile de afaceri, în loc să îmbrace ceva mai comod şi mai puțin pretențios.

Desigur, dacă el citise vreuna dintre cărțile despre „rochii pentru a obține succes", pe care ea le avea, ştia despre „puterea roşului" şi despre efectul psihologic al taioarelor, mai ales la o femeie care încearcă să dețină controlul într-o negociere de afaceri.

Nu că asta ar fi fost o negociere de afaceri sau că, purtînd un taior roşu, ar fi ajutat. Fuseseră de ajuns două secunde în prezența lui Eric pentru ca ea să simtă că-şi pierde tot controlul.

– Zîmbesc pentru că îți stă bine în roşu, spuse el fără să ezite.

Felul în care-o privea o convinse că el ştia ce încearcă ea să dovedească. De altfel şi lui îi vine bine în negru. Blugi negri.

Un tricou negru pe gît. Păr negru şi ochi negri. Era ca o panteră neagră, îşi spuse ea.

Suplu şi echilibrat, aşteptînd ca prada lui să dea cel mai mic semn de slăbiciune, să facă cea mai mică greşeală.

Greşeala ei consta în faptul că venise acolo. Nervoasă, îşi linse buzele.

– Am pregătit *yosenabe,* spuse el, de parcă se întîlniseră deseori să ia împreună o cină tîrzie. Porni spre bucătărie. Vino, spuse el, mai am doar puțin de făcut şi va fi gata.

Îl urmă prudentă.

– *Yosenabe?*

– Tradus, înseamnă cîte puțin din toate, explică el. În Japonia e o mîncare foarte populară pentru zilele reci de iarnă.

Temperatura afară era aproape de îngheț, dar ea simțea orice, în afară de frig.

Apartamentul lui Eric, în care se auzeau în surdină acordurile muzicii japoneze, plin de mirosul mîncării pregătite de el, era cald şi plăcut.

Prea cald, îşi spuse ea, deschizîndu-şi în cele din urmă nasturii jachetei. Se opri aproape de tejgheaua barului, apoi îşi aminti ce li se întîmplase aproape în acelaşi loc, în urmă cu două săptămîni. Repede, se depărtă. Cînd se uită la el, văzu că o priveşte. Din nou pe buzele lui plutea urma unui zîmbet.

Ea se prefăcu că nu observă şi adulmecă mirosul de mîncare.

– Peşte?

– Peşte-spadă, răspunse el şi-i arătă peştele şi creveţii înainte de a-i scufunda într-o oală de pe aragaz. Împreună cu scoici, care sînt aproape gata. Sper că-ţi plac.

– Îmi plac. Nu-mi plac stridiile crude. Şi nici sushi. Le gustase pe amîndouă odată şi fusese aproape să vomite.

– Fără stridii şi sushi, îi promise el. Ridică un ibric mic de pămînt dintr-o cratiţă cu apă care fierbea şi îl puse pe tejghea la răcit. Ai reuşit să lucrezi mai mult în seara asta?

– Foarte mult, minţi ea şi hotărî că el tocmai îi dăduse ocazia să-nceapă să-l plictisească cu poveştile despre munca ei.

Sprijinindu-se cu spatele de tejgheaua barului începu să-i povestească cum îşi petrecuse ziua. În timp ce povestea, el gătea.

După cîteva minute de fiert, scoase creveţii, scoicile şi peştele din oala de pe aragaz şi le puse într-o tavă.

Ea continua să vorbească, aproape fără să se oprească, în timp ce el adăuga varză fierturii din tavă. Îi povesti despre agresiva campanie publicitară pe care o pregăteau pentru *VanGuard Construction*, despre articolele, pe care le scrisese în presă, referitoare la măsurile luate de companie pentru ca o asemenea tragedie să nu se mai întîmple şi despre broşurile şi anunţurile publicitare ce urmau să apară, toate la un loc fiind menite să ajute la schimbarea percepţiei publice asupra companiei *VanGuard Construction*.

Din cînd în cînd Eric reuşi să strecoare cîte un cuvînt sau să pună o întrebare, arătînd mult mai mult interes decît se aşteptase... sau sperase ea. În cele din urmă, după ce el scoase varza din tavă şi adăugă

ceva ce bănui că este tofu, apoi turnă lichid din ibricul de pământ peste tot ce pusese în tavă, ea fu convinsă că reuşise să-l convingă de devoţiunea ei pentru profesie.

El scoase tava şi o duse în living, aşezînd-o în mijlocul mesei joase, de culoare neagră. Apoi aduse oala de pământ.

Pe masă aranjase deja două locuri... două şervete din pai, de un roşu-aprins, pe care era aşezat cîte un bol, o ceşcuţă mică de ceai, o furculiţă şi beţişoare. Două perne mari de mătase, una aurie şi una roşie, erau singurele obiecte pe care se putea sta.

În timp ce Eric se aşeză pe perna roşie pentru a termina de pregătit masa, Ashley se aşeză pe cea aurie şi imediat îşi dori să-şi fi schimbat costumul înainte de a veni.

Nişte pantaloni nu i-ar fi dat acea imagine „intangibilă" pe care o dorise atît de mult, dar nici nu i-ar fi lăsat acum descoperită o porţiune indecentă a coapselor.

Chiar dacă Eric observase felul în care fusta i se ridicase în sus pe picioare, nu spuse nimic. Ridicînd ibricul de pământ, îl aplecă deasupra ceşcuţei de ceai.

– Sake? Eu îl prefer cald. Însă, dacă tu îl vrei cu gheaţă...

– Nu, e bine aşa, spuse ea, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce prefera şi bănui că cel mai bine ar fi să sară peste sake.

Pe de altă parte însă, ceşcuţele erau foarte mici. O cantitate atît de mică de vin de orez nu avea cum să-i facă rău. Poate o va ajuta chiar să se relaxeze.

El turnă în ceaşca ei din lichidul limpede, apoi într-a lui. Ridicînd-o apoi cu amîndouă mîinile, aştepta ca ea să facă la fel.

– *Kampai,* zise el, ațintindu-şi ochii negri asupra feței ei. Noroc.

Dădu băutura peste cap dintr-o singură înghițitură.

– *Kampai,* repetă ea, susținîndu-i curajoasă privirea şi urmîndu-i exemplul.

Lichidul era cald şi în timp ce-l înghițea îi aminti de sherry. Nu avea un gust rău, hotărî ea. Nu era rău deloc.

El umplu din nou ceşcuțele, apoi puse în cele două boluri fructele de mare şi legumele din tavă, după care, cu un polonic, turnă din zeama în care acestea fierseseră.

Cînd se aşează şi ridică bolul lui cu amîndouă mîinile pentru a bea din el, ea făcu imediat la fel.

Spre surpriza ei, fiertura era delicioasă.

– Complimentele mele bucătarului-şef.

– Bucătarul-şef îți mulțumeşte. Eric sorbi din sake şi se întrebă cum va reuşi s-o facă pe Ashley să renunțe la învelişul protector cu care se înarmase.

Ea îi dăduse clar de înțeles, din clipa în care păşise la el în apartament, că în această seară nu-l va lăsa să pună mîna pe ea.

El îi va respecta hotărîrea, dar voia totuşi să pătrundă dedesubtul învelişului de la suprafața acestei femei, să descopere, dacă putea, ce anume la ea îl fascinează atît de tare.

– Povesteşte-mi despre familia ta, spuse el.

– Nu-i multe de povestit.

Poate ar fi crezut-o dacă ea nu s-ar fi crispat pentru ca apoi să-şi bea sake-ul dintr-o singură înghițitură. Îi turnă din nou.

– Locuiesc prin apropiere?

– Nu. În Gary, Indiana. Ea zîmbi slab. Unde au locuit toată viața. Tatăl meu lucrează la o fabrică. Să-

nătatea mamei nu e tocmai bună, aşa că ea nu lucrează.

– Şi fratele tău?

O văzu că se încordează şi mai tare înainte de a răspunde:

– Fratele meu a murit. Dar familia ta?

Voia să schimbe subiectul. Eric îi făcu pe plac.

– Doar mama mea, tatăl meu şi cu mine. Zîmbi, apoi continuă: Am fost atît de năzdrăvan cînd eram mic, încît părinţii mei au hotărît că unul e de ajuns.

– Tu, năzdrăvan? Ashley îşi bău din nou tot sakeul. Adevărat?

– Aşa mi-au spus. De asemenea, pentru că tatăl meu făcea mereu naveta între Japonia şi Statele Unite, au hotărît că un singur copil este de-ajuns.

– Tatăl tău a cunoscut-o pe mama ta în Japonia?

Eric aprobă din cap şi-i mai turnă din nou sake.

– Ea era fiica unuia dintre oamenii de afaceri cu care tatăl meu avea relaţii. Cred, din cele ce-au spus amîndoi, că a fost dragoste la prima vedere.

– Sună romantic.

Şi el se gîndise întotdeauna aşa, deşi nu credea cu adevărat în dragostea la prima vedere.

Nu pînă în seara cînd deschisese uşa şi o văzuse pe Ashley stînd în prag.

Ştia că simplul fapt că iubeşti pe cineva nu înseamna că viaţa va fi foarte uşoară.

– Mama a renunţat la foarte multe căsătorindu-se cu tatăl meu.

– Cum adică?

– Ea provine dintr-o familie din înalta societate japoneză. Familia se aştepta la foarte multe din partea ei. Cînd s-a răzvrătit împotriva familiei şi s-a căsătorit cu tatăl meu, a fost ostracizată.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru ea.

El aprobă din cap.

– A fost. Familia ei încă nu-i vorbeşte. Pentru ei, ea este ca şi moartă.

– Şi tu ai fost ostracizat?

– De familia ei? Dădu din cap. Pentru ei, nu exist.

– Şi pentru ceilalţi?

– Pentru unii, poate, recunoscu el, apoi dădu din umeri şi luă o înghiţitură de sake. Puţin de tot. Vezi tu, eu nu sînt nici peşte, nici pasăre.

– Eşti o panteră, spuse ea.

– O panteră?

– O panteră neagră. Ashley bău şi ea din ceşcuţă, privirea alunecîndu-i de-a lungul lui, în timp ce bea. Cînd îşi puse jos ceaşca, zîmbetul ei îl făcu să dorească să-i fi citit gîndurile. Întinzînd mîna, îi mai turnă puţin sake.

– Vrei să mă îmbeţi?

– Poate, spuse el, deşi i-ar fi putut spune că în Japonia intră în codul bunelor maniere să ai grijă ca musafirul să aibă mereu ceaşca plină cu sake. Dacă nu mai voia, ea putea pur şi simplu să nu mai bea.

Ea clătină din cap.

– Nu joci cinstit.

– Ah, dar ştii doar că în război şi în dragoste totul este considerat cinstit.

– Iar acesta e un război?

– Sper că nu.

– Dragoste?

El văzu cum respiraţia i se accelerase în clipa cînd rostise cuvîntul şi ştiu că şi inima îi bate la fel de repede. Încet, îi răspunse:

– Ar fi atît de cumplit dacă ar fi dragoste, Ashley-san?

Privirea din ochii ei îl făcu să-şi ţină respiraţia, dar ea coborî ochii asupra bolului cu supă şi scutură din cap.

– Nu mă pot îndrăgosti... nu acum.

– De ce nu?

– Plec la Chicago.

– Ai obţinut transferul?

– Nu, nu încă. Ridică privirea. Dar îl voi obţine. Trebuie.

– Trebuie? întrebă el, surprins de cuvîntul folosit de ea.

– Vreau să spun că face parte din planul meu de ani de zile. Iar acum sînt atît de aproape.

– Şi nu vrei să accepţi nici o schimbare în planul tău?

Ea ezită, iar el ştiu că ea îi ascundea ceva. În cele din urmă oftă şi clătină din cap.

– Nu pot.

– De ce, Ashley?

– Pentru că... De data aceasta fu mai hotărîtă: Pentru că nu pot.

– Există o lege care spune că trebuie să faci asta?

– Nu, sigur că nu. Nu putem vorbi despre altceva?

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu, de ce eşti un ninja?

– De ce nu vrei să vorbim despre plecarea ta la Chicago?

Ea îi ignoră întrebarea.

– Tatăl tău e un ninja?

El voia să primească răspuns la întrebările lui, dar hotărî să renunţe de această dată. Răbdarea era unul dintre lucrurile de care un ninja trebuia să dea dovadă. Şi insistenţă.

Rîzînd, el îi răspunse:

– Nu, tatăl meu nu e un ninja. Cunoaşte cîteva metode de autoapărare, iar cînd eram adolescent, el a fost cel care mi-a plătit primele lecţii de karate. Dar a făcut-o numai pentru că a vrut să învăţ să mă apăr de unul singur, dacă e nevoie. Nu s-a gîndit niciodată că voi deveni un ninja, că voi adopta *nin-po* ca stil de viaţă.

– Nu e de acord cu faptul că eşti un ninja?

– Ar fi mai fericit dacă mi-aş folosi diploma şi m-aş ocupa de afacerile în stil mare, dar nu pot să spun că nu e de acord cu faptul că sînt un ninja. Numai că pentru el e greu de înţeles lipsa mea de interes în a face bani.

– Şi mie mi se pare greu de înţeles, recunoscu Ashley. Îşi amintea că dintotdeauna tatăl ei fusese stresat de acest lucru.

Imobilizat într-o meserie care îi consumase cam întreaga energie şi viaţă, el îşi educase copiii în ideea de a face mai mult decît el în viaţă. Iar Ashley ştia că fratele ei ar fi reuşit.

Dacă n-ar fi fost ea.

Repede, îşi îndreptă gîndurile din nou spre Eric.

– Atunci, cum ai ajuns de la karate la ninja?

– Cînd eram la colegiu am cunoscut un bărbat. Ne-a ţinut cîteva prelegeri despre mitul ninja. După ce l-am ascultat, i-am spus despre nemulţumirea mea faţă de ceea ce am învăţat la karate. Am stat foarte mult de vorbă şi am descoperit că, deşi locuia în Statele Unite, studiase ani de zile ninjutsu, în Japonia, cu un mare învăţat. Mi-a sugerat că data următoare cînd mă voi afla în Japonia să-l vizitez pe acel profesor. Aşa am făcut. După o singură vizită, am fost fermecat.

– Şi, bang... Ea pocni din degete... ai devenit un ninja.

El rîse şi pocni la rîndul lui din degete.

– Şi, bang... şaisprezece ani mai tîrziu. Şaisprezece ani de studiu intens. Ce faci în timpul liber, Ashley?

Întrebarea lui o luă pe neaşteptate.

– În timpul liber? Se gîndi o clipă, încercînd să înfigă furculiţa în bucata de peşte din bol. Nu ştiu, spuse ea. Uneori, dacă am timp, citesc o carte... mă duc la un film.

– Te întîlneşti cu cineva? Ieşi cu bărbaţi?

– Curiosule. Ea rîse plină de sine.

– N-am văzut nici un bărbat venind la tine.

– Poate mă duc eu la ei.

El clătină din cap.

– Nu cred. Ai avut vreun iubit?

– Acum eşti prea intim.

– Cina asta este pentru a ne cunoaşte unul pe altul. Cum altfel să te cunosc dacă nu te întreb? Se opri. Eu îţi voi spune că m-am culcat cu cîteva femei. Dar asta a fost cînd eram tînăr, cînd simţeam că trebuie să dovedesc că sînt bărbat. Înainte de a înţelege că bărbăţia şi faptul de a fi bărbat nu au nimic de a face cu sexul.

Felul în care o privea, pînă în adîncul ochilor, o făcu să înţeleagă că se aşteaptă din partea ei să fie la fel de sinceră şi de directă.

Stînjenită, îşi schimbă poziţia pe pernă şi îşi muşcă buza de jos.

– Ei bine, eu nu m-am culcat decît cu doi bărbaţi, spuse ea în cele din urmă. Şi, cred că dacă am încercat să dovedesc ceva prin asta, a însemnat că o pot face.

– Că o poţi face, repetă el. Şi i-ai iubit pe aceşti doi bărbaţi?

– Mi-au plăcut. Eram prieteni. Ridică din umeri. Nu sînt prea romantică.

– Ah, dar ai un sînge fierbinte, Ashley-san, spuse el încet, fără să-şi ia o clipă privirea de la ea.

– Am ambiţie, îl corectă ea, fără să-i placă însă căldura pe care-o simţea în corp în acel moment.

– Pasiune.

– Un ţel.

El zîmbi.

– Ţi-e teamă de ceea ce simţi cînd eşti în preajma mea.

– Nu mi-e. Spera că păruse convingătoare, că el nu-şi putea da seama că tremura pe dinăuntru. Nu sînt decît realistă. De ce să mă implic într-o legătură cînd ştiu că nu există nici un viitor pentru aceasta.

– Atunci, ar trebui să ignorăm ceea ce simţim şi să mergem fiecare pe drumul lui? Asta vrei să spui?

Asta ar fi mai bine pentru ea. Dădu din cap, apoi privi în jos, spre masă.

– Ar trebui să plec. S-a făcut tîrziu.

– Foarte tîrziu, spuse el, dar ea simţi că el nu se referea la oră.

– Ei bine, mulţumesc pentru cină. Se ridică de pe pernă, trăgîndu-şi repede fusta în jos. A fost delicioasă, adăugă ea.

El privi spre bolul ei şi văzu că de-abia se atinsese de conţinut, apoi se ridică în picioare.

– Mă bucur că ai venit.

O conduse pînă la uşă, stînd suficient de aproape pentru ca ea să-i simtă prezenţa, fără însă s-o atingă măcar o dată. O privi, fără să spună nimic, în timp ce-şi încălţa pantofii cu toc înalt.

Continuă să nu spună nimic, nici cînd ea puse mîna pe clanţă, apăsînd-o, însă fără să deschidă uşa.

Stînd lîngă uşă, ea îi văzu părul negru, ochii întunecaţi, în formă de migdală, care vedeau mult prea mult pentru ca ea să poată rămîne liniştită.

Îi privi gura, pe care o ştia cît de excitantă poate fi. Îl privi şi ştiu că-şi va petrece restul nopţii, dorindu-şi să fi avut curajul să descopere de ce acest bărbat o excita atît de mult.

Îşi va petrece restul vieţii, întrebîndu-se ce anume pierduse.

– Ashley?

La auzul numelui ei, îşi ţinu respiraţia şi privirea i se încrucişă cu a lui.

– Rămîi, spuse el blînd. Rămîi noaptea asta cu mine.

Ea deschise gura să spună că nu poate, dar cuvintele refuzară să iasă.

Promisiunile făcute şi dorinţa de a se răscumpăra pentru ceea ce egoismul ei distrusese erau undeva departe, în ceaţă.

O dorinţă mult mai puternică de a iubi şi a fi iubită îi domina întreaga judecată.

Eric voia ca ea să rămînă, ea voia să rămînă, să sărute acea gură care ştia că va trezi femeia din ea, să fie atinsă de mîinile lui.

Voia să rămînă şi să facă dragoste cu el toată noaptea.

Încet, dădu drumul clanţei şi îşi scoase pantofii.

8

Eric îi atinse mîneca jachetei, iar Ashley făcu un pas înainte, ținîndu-şi respirația, în timp ce în stomacul ei păreau că bat din aripi o mulțime de fluturi.

Îi privi gura... aşteptînd cu nerăbdare momentul cînd buzele lui le vor atinge pe ale ei.

Nu avu mult de aşteptat. Sărutul lui fu flămînd şi sălbatic, însă în acelaşi timp controlat, surprinzînd-o cu pasiunea lui.

O sărută şi o atinse, mîinile lui coborînd de pe umerii ei, de-a lungul spatelui pînă la rotunjimea coapselor.

Îşi lipi palmele de şoldurile ei, trăgînd-o lîngă el astfel ca ea să-i poată simți intensitatea dorinței.

– Tu eşti yin şi eu sînt yang, spuse el răguşit, cuvintele de-abia auzindu-se. Contrarii care se atrag şi se completează.

Ea trebuia să recunoască acum că atracția dintre ei existase de la început, crescînd de fiecare dată

cînd se întîlneau, devenind mai intensă. Acum voia ca el să pătrundă în adîncul ei, să-i uşureze durerea dorinţei ce ardea în interiorul ei.

– Eric...

Îi rosti numele gemînd, ţinîndu-se de el pentru a-şi menţine echilibrul. Lumea din jurul ei se învîrtea. Nu dorise niciodată să fie atinsă şi iubită de un bărbat, aşa cum o dorea în clipa aceasta.

Nu simţise niciodată arzînd în interiorul ei un foc ce părea s-o devoreze, aşa cum simţea acum.

Sărutările lui aţîţară flacăra, în timp ce mîinile se mişcau prin părul ei, desfăcîndu-i acele care îl ţineau strîns, eliberîndu-i-l de parcă i-ar fi eliberat sufletul.

Ea ezită cînd el făcu un pas înapoi, trăgînd-o după el. Apoi merse de bunăvoie, urmîndu-l, dăruindu-i-se fără nici o rezervă.

Cînd ajunseră în mijlocul camerei, el îi scosese deja jacheta şi o aruncase pe jos.

Iar cînd ajunseră la uşa dormitorului, el îi deschidea nasturii bluzei.

Eric se opri din mers şi din sărutat, concentrîndu-se asupra nasturilor de la manşete.

Zîmbi cînd reuşi să-i deschidă, apoi îi trase afară bluza din fustă.

Aceasta fu aruncată, la rîndul ei, jos, iar privirea lui trecu în fugă de-a lungul lenjeriei de dantelă care-o acoperea de deasupra sînilor pînă la talie, dispărînd apoi dedesubtul fustei.

– Ai prea multe haine, Ashley-san.

– Dar, cumva, se pare că le pierd.

El zîmbi larg.

– Da. Cumva.

Fusta fu următoarea, alunecîndu-i în jos pe şolduri pînă jos, pe mochetă.

Ashley păşi afară din ea, în timp ce Eric o conduse spre salteaua de pe podeaua dormitorului său.

Dormitorul era puţin mobilat, iar lumina era slabă. La un moment dat, în timpul cinei, muzica pusă de el încetase, iar singurele zgomote care se auzeau acum erau cele făcute, din cînd în cînd, de cîte o maşină care trecea pe zăpada de pe stradă şi respiraţiile lor întretăiate.

– Am visat la această clipă, spuse el, trecîndu-şi vîrful degetelor peste obrazul ei.

Ea privi în jos, spre patul lui japonez, simplu şi ştiu că visele ei n-ajunseseră niciodată atît de departe.

Chiar în subconştientul ei nu-şi îngăduise să se gîndească mai departe de plăcerea pe care ar simţi-o în braţele lui, pe care i-ar produce-o sărutările lui.

Grozăvia a ceea ce era pe cale să facă o făcu să-i privească faţa şi bănui că el îi ghicise gîndurile.

– Voi avea grijă de absolut tot, îi promise el. Nu va fi nici un accident, nici un pericol pentru planurile tale de viitor.

– Nu sînt prea bună la asta, îi mărturisi ea.

– Nu există bun sau rău. Eric îşi plimbă vîrful degetelor de-a lungul conturului feţei ei, pătrunzînd apoi cu ele în păr. Există doar sentimente.

Era atît de frumoasă, încît îi lua respiraţia. Încă nu-i venea să creadă că ea fusese de acord să rămînă.

Ar fi vrut să-i sfîşie hainele de pe ea, să o culce pe salteaua lui şi, precum acea pisică a junglei cu care ea îl asemănase, să o facă a lui.

Totuşi, ştia că trebuia să o ia încet.

Era o clipă ce trebuia preţuită, savurată. Iar ea era o femeie care merita să fie mulţumită.

Coborî cu degetele de-a lungul pielii ei mătăsoase

de pe umăr şi braţ, şi o simţi înfiorîndu-se.

– Ţi-e frig?

– Nu, răspunse ea răguşit, privind în ochii lui.

– Bine.

Privirea lui se opri asupra lenjeriei ei şi ştiu că e următoarea pe care trebuia să i-o scoată.

Nu-l opri cînd el îi scoase peste cap corsajul de dantelă, dar îi puse mîinile pe braţe cînd vru să-i desfacă sutienul.

– Ai prea multe haine pe tine, spuse ea.

– Dezbracă-mă, răspunse el, şi aşteptă să vadă ce va face ea.

Mîinile ei păreau să tremure cînd îi trase tricoul din pantaloni şi îşi muşcă buza de jos cînd îl ridică peste pieptul lui.

El o ajută, ridicîndu-şi braţele şi îndoindu-şi genunchii, pentru ca ea să i-l poată scoate peste cap.

Această mişcare o aduse mai aproape de corpul lui. Cînd îşi întinse în sus braţele, sutienul ei îi atinse pielea, iar sfîrcurile ei întărite aprinseră şi mai tare focul ce ardea în adîncul lui.

Îi prinse mîinile, iar tricoul rămase atîrnat deasupra capetelor lor.

Apoi îi coborî mîinile şi i le duse la spate, lipindu-şi corpul în întregime de al ei.

Atunci, Eric o sărută, iar limba lui pătrunse adînc în gura ei, ca o continuare a unirii lor, în timp ce nevoia lui de a desăvîrşi această uniune deveni dureroasă, făcîndu-l să se simtă inconfortabil în blugii pe care-i avea încă pe el.

Tricoul lui fu aruncat pe podea, iar el duse mîna la fermoarul blugilor, fără să-i elibereze o clipă gura.

Degetele ei găsiră fermoarul înaintea lui. Îi deschise nasturele, apoi ezită.

– Deschide-l, o rugă el, cu buzele lipite de ale ei. Te rog.

Prudentă, ea coborî fermoarul, avînd grijă să-l depărteze de corpul lui.

El îi mulțumi în gînd pentru această grijă, apoi se înfioră cînd degetele ei se șterseră de erecția lui, provocîndu-i și mai multă plăcere.

Ea ezită din nou, iar el se dădu înapoi pentru a-și dezbrăca blugii. Cînd ridică privirea, ea zîmbi.

– Întotdeauna porți negru? întrebă ea, privindu-i chiloții negri și proeminența tare din față.

– A devenit o parte integrantă din mine. El trasă cu vîrful unui deget marginea sutienului ei.

– Semnul panterei, murmură ea, punîndu-și mîinile pe umerii lui. Oftă și privi în ochii lui. Uneori mă sperii, Eric.

– Acum te sperii? Își frecă încheieturile degetelor de partea din față a sutienului, excitîndu-i sfîrcurile.

– Da... nu. Respirația ei era neregulată. Acum mă înnebunești cu ceea ce faci.

Știa că amîndoi se înnebuneau unul pe altul și că nu era decît o cale de a-și păstra sănătatea mintală. El îi desfăcu închizătoarea sutienului, eliberîndu-i sînii, apoi îi cuprinse în mîini. Aplecîndu-se, îi sărută pe amîndoi cu patimă.

– Atît de perfect, spuse el, cuvintele lui referindu-se la ea, în totalitate.

Ea își linse buzele și fu străbătută de un fior.

– Nu-i perfect, spuse ea timidă. Celelalte dăți... Cînd am făcut dragoste... am... aaa...

– Ce-ai făcut? Se ridică și o trase mai aproape, cuprinzînd-o cu brațele. Ce s-a întîmplat, Ashley? De ce anume te temi?

– Nu s-a întîmplat nimic, mărturisi ea, evitîndu-i

privirea. Vreau să spun, ei au părut satisfăcuți, dar...

Nu termină, însă el înțelese.

– Dar tu ai fost cea care nu erai satisfăcută. O forță să-l privească. Spune-mi, Ashley-san, sînt precum ceilalți?

– Nu, spuse Ashley. Nimic la Eric nu era ca la vreun bărbat pe care-l cunoscuse pînă atunci, nici măcar un simplu sărut.

– Şi cînd te ating, e bine?

– Da. Bine. Minunat. Excitant. Cuvintele nu puteau descrie cum o făcea el să se simtă, atît de feminină şi aprinsă.

– Cît de bine? El îşi coborî degetele de-a lungul spatelui ei şi le strecură dedesubtul elasticului chiloților.

Ea îşi ținu respirația.

– Foarte bine.

– Atunci, vei avea încredere în mine? Îți vei lăsa temerile deoparte şi vei lăsa trupurile şi sufletele noastre să-şi găsească fericirea?

O lipi de erecția lui puternică, frecînd-o uşor de şolduri, iar senzația de bine de mai înainte se transformă în ceva sălbatic şi nebunesc.

O excită pînă ce crezu că pielea îi ia foc şi simți o căldură umedă între picioare. Îi era greu să respire. Să vorbească îi era aproape imposibil.

– Eric, încetează, gemu ea.

– Pentru că nu e bine?

– Pentru că e prea bine.

El rîse şi trase la o parte pătura ce acoperea patul, apoi o culcă pe salteaua învelită în cearceaf. Dintr-o singură mişcare, îi scoase chiloții.

După ce-i scoase şi pe ai lui, rămase pentru o clipă la capătul patului, gol şi mîndru, privind-o intens.

Apoi îngenunche deasupra ei, depărtîndu-i picioarele cu genunchii, înainte de a se apleca şi a începe să-i sărute corpul cu pasiune.

Îi linse, îi muşcă şi îi supse sfîrcurile, unul cîte unul.

Şi, în acest timp, mîinile lui nu conteniră s-o excite, să-i exploreze corpul... masînd-o... mîngîind-o... excitînd-o.

Lui Ashley îi trebui mult curaj pentru ca în cele din urmă să îndrăznească să-l atingă, să-şi plimbe mîinile de-a lungul umerilor şi spatelui lui.

De fiecare dată cînd ajungea la şolduri îşi ridica repede mîinile, pînă cînd îşi dădu seama, după gemetele lui de frustrare, că voia mai mult.

Cînd îl atinse între picioare, arcuindu-şi degetele în jurul erecţiei lui puternice, el se încordă dintr-o dată şi la fel şi ea. Imediat, îi dădu drumul, însă el îi prinse mîna şi i-o duse înapoi.

– Te rog, o imploră el.

Ea îi făcu pe plac, iar degetele lui continuară s-o excite din ce în ce mai mult. Cînd simţi că nu mai poate suporta, el se opri şi se depărtă de ea, căutînd ceva într-un sertar al unei noptiere de lîngă saltea.

El bîjbîi puţin în timp ce deschidea pachetul, iar ea se bucură că nu era un expert. Îl privi venind din nou deasupra ei, apoi închise ochii şi aşteptă ceea ce ştia că va urma.

Numai că simţi atingerea limbii lui. Mai întîi, în jurul şi în interiorul buricului, apoi în jos, pe abdomen şi de-a lungul pielii sensibile de pe partea interioară a coapselor.

Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă, în timp ce limba lui se mişca mai sus, apoi, uimită, deschise ochii, privind în jos spre creştetul capului lui.

– Eric, gemu ea, încercînd să-l oprească.

Degetele ei se împletiră în părul lui, strîngîndu-i capul cu putere în timp ce plăcerea pe care i-o producea fu mai puternică decît stînjeneala de mai înainte. El o purta pe nişte tărîmuri necunoscute, pînă la limita extazului.

Apoi veni deasupra ei, sărutîndu-i acum gura, depărtîndu-i picioarele cu genunchii. O pătrunse, însă nu cu brutalitate, ci încet şi răbdător, producîndu-i plăcere, nu durere.

Abia cînd ea îl primi cu totul, el începu să se mişte, fiecare mîngîiere purtînd-o în lumi necunoscute, pînă ce ea ştiu că de această dată nu va fi ca înainte, că acest bărbat nu-şi va găsi doar satisfacţia, ci o va face să se simtă completă.

Strigă cu voce tare cînd atinse punctul culminant, corpul i se înfioră de plăcere, iar ea ştiu că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel. Iar cînd mişcările lui crescură în intensitate, ea fu din nou adusă pînă în punctul maxim, purtată mai sus decît ar fi crezut că e cu putinţă, pînă ce fu sigură că va muri.

El strigă un cuvînt în japoneză, iar ea îi rosti numele, fără să-i pese de ceea ce spunea, ştiind doar că totul în lume era perfect, chiar dacă numai pentru acel moment.

Trecu puţin timp pînă ce el se mişcă. O acoperi cu pătura, pe care o dăduse la o parte mai devreme, se duse la baie, apoi stinse lumina şi veni în pat lîngă ea. Nu spuse nimic, fiind prea uimită ca să poată vorbi. În cele din urmă, el îi atinse braţul.

– Te simţi bine?

– Sînt bine, minţi ea, prea derutată de ceea ce se întîmplase ca să ştie exact ce simte.

– Îţi pare rău că ai rămas?

– Nu. Acesta era adevărul. Nu-i va părea niciodată rău pentru ceea ce trăise alături de el.

El tăcu din nou. Ea crezu că adormise, însă după puţin timp îl auzi respirînd adînc şi apoi dînd aerul afară.

Se întoarse pe o parte, cu faţa spre ea, iar ea îi simţi intensitatea privirii. O atinse pe sub pătură, iar mîna lui era caldă cînd îi mîngîie un sîn.

– Ashley, spuse el ezitînd. Ai fost satisfăcută?

– Da, şopti ea, încă puţin şocată de experienţa trăită. Mai mult decît satisfăcută.

– Bun. Mîna lui urcă spre faţa ei şi îi trasă conturul maxilarului, pînă la obraz. Ciudat, spuse el, cu voce mîngîietoare. Exact cînd credeam că ştiu ceva, am descoperit cît de puţin ştiu.

Ea ştia că descoperise multe lucruri în ultimele cîteva ore. Învăţase că nu se putea controla cînd era vorba de Eric Newman, că sărutările lui trezeau în ea o dorinţă insaţiabilă pe care doar el i-o putea satisface. Şi chiar atunci cînd era satisfăcută, voia mai mult

Cînd o trase mai aproape, lipindu-i corpul de al lui, ea simţi din nou ceva trezindu-se în interiorul ei, o nouă dorinţă ce se cerea satisfăcută. Iar cînd îl simţi devenind tare lîngă ea, ştiu că nu era singura care dorea acest lucru.

– Ashley?

După felul în care îi rosti numele îşi dădu seama că şi el era la fel de surprins. Coborîndu-şi mîna şi strecurînd-o între ei doi, ea îl mîngîie şi-i şopti numele.

Devreme, în dimineaţa următoare, Ashley deschise ochii. Lumina slabă pătrundea în dormitor prin-

tre jaluzele, iar de pe stradă se auzeau cu intermitență zgomotele traficului.

Îi fu necesar un moment să-şi dea seama că era sîmbătă şi că nu se afla în patul ei, ci într-al lui Eric. Şi îi mai fu necesar o secundă, ca să-şi dea seama că el nu era lîngă ea.

Se ridică, trăgîndu-şi pătura pînă la umeri pentru a-şi acoperi goliciunea.

El era în cealaltă parte a camerei, aşezat pe o saltea, cu spatele la ea.

Un halat negru din mătase, cu un dragon viu colorat desenat pe spate, era înfăşurat în jurul corpului lui. Stătea drept, fără să se mişte, cu mîinile sprijinite pe coapse.

Ea îl privi, aşteptînd să vadă ce face şi descoperind că nu făcea nimic.

Stătea fără să se mişte, fără să pară nici măcar că respiră, fără să scoată un cuvînt. Ea strănută. Îi văzu umerii mişcîndu-i-se şi îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia.

Apoi, el se ridică graţios în picioare şi se întoarse cu faţa la ea, avînd o expresie senină şi liniştită.

– Te rugai? îl întrebă ea.

– Meditam.

– Faci asta în fiecare dimineaţă? Ei i se spusese că era ceva benefic... de către colegi care încercau să-i fie de ajutor, sfătuind-o să muncească mai puţin şi să se relaxeze.

– Încerc să fac în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară.

Ea zîmbi.

– Nu-mi amintesc să fi făcut seara trecută.

El îşi strînse cordonul halatului şi veni spre ea.

– Am avut altceva în minte noaptea trecută.

– Oh, adevărat? Ea îşi ţinu respiraţia, pe măsură ce el se apropie de pat, simţind furnicături în abdomen şi mai jos de abdomen.

– Adevărat. Se băgă sub pătură, iar mătasea halatului îi mîngîie coapsele şi degetele lui îi atinseră glezna. Pielea lui era rece, senzaţia intimă. Automat, muşchii dintre picioarele ei se încordară.

Nu-i venea să creadă. Făcuseră dragoste aproape toată noaptea. Nu era cu putinţă să vrea şi mai mult.

Totuşi, cînd el se aplecă şi o sărută, ea ştiu că mai vrea. Iar cînd mîinile lui începură să-i mîngîie corpul, excitînd-o într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci, nevoia din adîncul ei ceru din nou să fie satisfăcută.

Mult mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, Ashley deschise din nou ochii. Camera era mai luminoasă, iar nevoile pe care le simţea acum erau pentru o baie şi mîncare.

Eric era întins lîngă ea, dormind liniştit, iar respiraţia îi era profundă şi regulată. Încet, cu multă grijă, ea se strecură de sub braţul trecut peste şoldurile ei şi îşi croi drum spre marginea saltelei.

Se mişcă cît putu de încet, nevrînd să-l trezească şi se îndreptă în vîrful degetelor spre baie. Muşchii din porţiunea interioară a coapselor o dureau la fiecare pas pe care-l făcea.

În baie, privi imaginea femeii care se reflecta în oglindă. Faţa pe care-o vedea îi era familiară, totuşi complet necunoscută.

Părul era ciufulit din cauza orelor lungi în care făcuse dragoste, buzele umflate de sărutările fără sfîrşit, iar cearcănele de sub ochi erau dovada că dormise foarte puţin.

– Ce-ai făcut? întrebă ea imaginea din oglindă.

– Am petrecut noaptea cu un bărbat, răspunse ea pentru sine.

Nu o făcea pentru prima dată, totuşi trebuia să recunoască, era pentru prima oară cînd se simţea atît de satisfăcută în dimineaţa următoare. Atît de...

Fericită, îşi dădu ea seama, şi zîmbi.

– Ceea ce ai făcut, îşi spuse ea din nou, este că ai aflat că sexul îţi poate face plăcere.

Nu era un lucru chiar atît de cumplit de deosebit pentru o femeie de douăzeci şi şapte de ani. Nu era chiar rău deloc, îşi spuse ea, în timp ce făcea un duş fierbinte. Nu avea de ce să se îngrijoreze că asta îi va schimba viaţa.

Nu putea.

A lăsa să-i schimbe viaţa însemna să-l dezamăgească pe tatăl ei. Să rupă promisiunea făcută fratelui ei.

În timp ce se ştergea şi îşi aranja părul, era convinsă că viaţa îi rezerva multe în viitor. Făcuse dragoste cu un bărbat care o dăduse peste cap şi această nouă experienţă îi plăcuse enorm. Totuşi, a face dragoste, nu însemna neapărat că eşti îndrăgostit de acea persoană, iar ceea ce făcuse nu îi va schimba în nici un caz planurile ei de viitor.

Cu siguranţă că nu.

Totuşi, nu era încă pregătită să dea ochii cu Eric. În loc să se întoarcă înapoi în dormitor, înfăşură unul din prosoapele lui mari, de culoare albă, în jurul corpului şi-l prinse deasupra sînilor.

În timp ce se îndrepta spre bucătărie, îşi culese bluza şi fusta de pe jos, aşezîndu-le pe un scaun lîngă tejgheaua barului.

Apoi începu să caute ceva de mîncare.

Tava cu rămăşiţele fructelor de mare din seara trecută se afla încă pe masă, acolo unde o lăsaseră. Arăta total neapetisant, şi ea o duse la bucătărie şi o puse lîngă chiuvetă.

Strînse apoi ibricul de pămînt în care fusese sakeul, ceşcuţele din care băuseră, bolurile în care mîncarea era aproape neatinsă şi tacîmurile.

Tocmai se uita în frigider cînd simţi că cineva o trage la spate de prosop. Capetele se desfăcură, iar prosopul începu să alunece de pe corpul ei.

Ea scoase un ţipăt şi-l prinse.

Ţinînd marginile prosopului unul peste altul, se întoarse cu faţa spre Eric.

– Nu te mai furişa aşa pe la spatele oamenilor. Ai putea produce cuiva un atac de cord.

– Îmi pare rău. Zîmbi şi o ajută să-şi fixeze prosopul. N-am vrut să te sperii.

– Ah, da? Ea îşi trecu degetele peste partea din faţă a halatului lui de mătase. Atunci fă puţin zgomot cînd mergi.

Chicotind, el se aplecă şi-i şterse gura cu un sărut.

– După ce am petrecut ani de zile învăţînd cum să merg fără să fac nici cel mai mic zgomot, acum tu vrei să fac. Bună dimineaţa. Ce căutai?

Amintindu-şi, ea se întoarse din nou spre frigider.

– Mîncare. Ce mănînci la micul dejun?

Eric privi la rîndul lui în frigider.

– Am fructe şi ouă.

– N-ai brioşe? N-ai rulouri cu cremă?

– Brioşele sînt bogate în grăsimi, spuse el, scoţînd un carton cu ouă. Iar rulourile cu cremă...

– Ştiu. Sînt bogate în glucide. Îl privi aşezînd ouăle pe tejghea. Dar astea au un conţinut ridicat în colesterol.

Iar ei nu-i plăceau ouăle.

– Un ou, din cînd în cînd, nu-ți va face rău, mai ales dacă faci tot timpul gimnastică.

Ea nu avea de gînd să-i spună că nu face niciodată gimnastică, în afara urcatului şi coborîtului scărilor în goană.

Sau a celei pe care-o făcuseră amîndoi noaptea trecută.

– Cred că mai bine mă îmbrac şi văd ce am de mîncare la mine acasă.

El începuse deja să spargă ouăle într-un castron.

– Voi pregăti micul dejun înainte ca tu să te îmbraci.

– Nu trebuie, spuse ea, dar el continua să spargă ouă, aşa că ea hotărî să nu mai protesteze.

Iar avusese dreptate. Deşi nu-şi îmbrăcase toate hainele... doar ciorapii, fusta şi bluza... cînd se întoarse înapoi în bucătărie, el aşezase două farfurii pe tejghea, în fiecare fiind o cantitate de ouă, într-o frunză de spanac şi înconjurate cu felii de măr.

– Cum arată? întrebă el, iar ea ştiu că nu poate pleca fără ca măcar să se prefacă şi să guste puţin.

– Pare hrănitor, spuse ea, urcîndu-se pe un scaun.

Prima înghiţitură o luă cu prudenţă, a doua cu mai mult entuziasm. Spre surpriza ei ouăle erau foarte bune.

– Hei, nu-i rău. Nu-i rău deloc. Au cu totul alt gust.

– Mama mea pregăteşte deseori ouă, în acest fel.

– Eşti un bun bucătar. Rîse şi continuă să mănînce ouăle. N-am învăţat niciodată să gătesc, aşa că întotdeauna sfîrşesc prin a strica tot ceea ce încerc să fac. Cel mai sigur e fie să mănînc în oraş, fie să comand mîncarea, fie să mă limitez la lucruri pe care le pot băga direct în cuptorul cu microunde.

– Mama ta nu te-a învățat să gătești? Lui Eric i se păru foarte ciudat. Mama lui insistase ca el să învețe.

– Asta chiar că-i o glumă bună, spuse ea, dar el observă că nu rîdea.

– Mamei tale nu-i place să gătească.

– Mama mea... începu ea, apoi se încruntă. Face parte din interogatoriul tău?

– Încerc doar să te cunosc.

– Cred că m-ai cunoscut destul de bine noaptea trecută.

Zîmbind, ea îi puse o mînă pe picior şi-şi strecură degetele sub halatul lui, în sus, spre şold.

Eric ştia că încerca să schimbe subiectul, să-i distragă atenția, iar după felul în care corpul lui răspundea, ei nu-i va trebui mult ca să reuşească.

Îi prinse mîna într-a lui, oprind-o.

– Dacă nu vrei să vorbeşti despre mama ta, spune-mi despre tatăl tău.

Îl privi suspicioasă.

– Ce vrei să ştii despre tata.

– Ai fost apropiată de el?

– Da.

– Ce fel de om e?

Eric avea senzația că era important să ştie.

– Un om care munceşte din greu. Un bărbat cu visuri neîmplinite.

– Ce fel de visuri?

– Visuri de a avea succes, de a scăpa de fabrica în care lucrează. Numai că nimic nu i-a reuşit. Oftatul ei de-abia se auzi. Nici măcar ce-a visat pentru Jack.

– Fratele tău?

– Da.

– Cel care a murit?

Ea dădu din cap, dar prin mîna ei îi simți tensiunea

din corp. Încet, îi mîngîie degetele.

– Cîți ani aveai cînd a murit fratele tău?

– Zece. Aveam zece ani, iar Jack avea optsprezece.

– E o diferență destul de mare.

Ea ridică privirea.

– Eu am fost un accident. Mamei mele îi fuseseră legate trompele. Sau cel puțin așa au crezut. Dar fie că doctorul a făcut o treabă proastă, fie că s-au desprins.

– Tu trebuie să fi fost o adevărată surpriză pentru ei.

– Mai mult decît o surpriză. Eliberîndu-și mîna din-tr-a lui, Ashley coborî de pe scaun și își luă farfuria. Vrei să afli despre mama mea? Ei bine, îți voi povesti despre ea. Ei i-ar fi fost mult mai bine dacă nu mă născusem niciodată.

9

Eric încercă să nu pară afectat, dar amărăciunea din vocea lui Ashley îl îndureră şi-l uimi.

Totuşi, se gîndi că ea nu are nevoie să fie compătimită.

– De ce spui asta? întrebă el. Că n-ar fi trebuit să te fi născut.

– Pentru că am fost mai mult decît putea ea îndura.

Ashley duse farfuria la chiuvetă, apoi se întoarse din nou cu faţa spre el. Eric o privi cu atenţie. Ochii îşi pierduseră din strălucire, iar vocea îi era încordată. Chiar şi culoarea din obraji părea să fi dispărut.

– Motivul pentru care doctorul i-a legat trompele mamei mele, spuse ea, a fost că, din cînd în cînd, ea avea perioade de depresie. Îl iubea cu adevărat pe fratele meu şi avea grijă de el, dar doctorii şi-au dat seama că un singur copil era suficient pentru ea. Şi au avut dreptate. După naşterea mea, a suferit o de-

presie puternică. Eu nu mi-o amintesc decît plimbîndu-se prin spitale.

Ar fi vrut să-i spună că nu era vina ei şi că el era fericit că ea se născuse. Ar fi vrut să meargă lîngă ea şi s-o ia în braţe, s-o strîngă tare şi să-i alunge toată durerea pe care i-o citea în ochi, însă se forţă să rămînă pe scaun şi să continue s-o întrebe. Era esenţial să înţeleagă totul despre ea.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine.

– A fost, spuse ea.

– Dar tatăl tău? El cum s-a purtat cu tine?

– Tatăl meu a avut o viaţă grea, zise ea încet. A încercat să fie un părinte bun, să se răscumpere pentru boala mamei, dar nu i-a fost uşor. De fapt, pe măsură ce-am crescut, l-am văzut din ce în ce mai puţin. Întotdeauna muncea, sacrificîndu-şi aproape tot timpul de care dispunea. Trebuia să aibă cu ce să achite notele de plată ale mamei.

– Nu aveţi asigurare?

– Oh, aveam. Această asigurare a fost unul dintre motivele pentru care tata n-a putut face niciodată ceea ce a vrut, n-a putut renunţa la slujba lui pentru a se muta la Chicago. Dar chiar şi o asigurare medicală, oricît ar fi fost de bună, nu putea acoperi toate notele de plată. Şi, crede-mă, notele de plată ale mamei mele erau foarte mari.

– Nu l-ai văzut prea mult pe tatăl tău cînd erai mică? Eric începea să aibă o imagine a copilăriei ei. O mamă bolnavă de nervi. Un tată care muncea excesiv. Ce fel de om era fratele tău? întrebă el.

Ea zîmbi şi merse spre el.

– Fratele meu era minunat. Cel mai grozav om pe care l-am cunoscut. Şi era foarte deştept. Îmi amintesc cum stătea de vorbă cu mine ca şi cum eram

deja un adult. Obişnuia să-mi arate cum purtătorii de cuvînt ai guvernului şi ai oamenilor de afaceri evită în mod intenţionat să dea informaţiile care li se cer şi nu-şi prezintă decît propriul lor punct de vedere. Ştiu că datorită lui am devenit interesată de munca din domeniul relaţiilor publice. Oprindu-se în faţa lui Eric, ea zîmbi. Ştii, continuă Ashley, tu ai fi bun în relaţiile publice. Ai darul de a-i convinge pe oameni să facă ceea ce vrei tu.

– Ca de exemplu? Îşi frecă palmele de mînecile bluzei ei.

– M-ai făcut să petrec noaptea cu tine şi să-ţi povestesc despre familia mea. Nu sînt mulţi cei care ştiu ce-i cu mama mea. Nu e ceva despre care să-mi placă să vorbesc.

– Atunci ceea ce mi-ai spus rămîne doar între noi doi.

– Am cuvîntul unui ninja? întrebă ea, ridicîndu-şi mîna dreaptă.

– Ai cuvîntul unui ninja, promise el, ridicînd-o pe-a lui. Înainte ca ea să poată pleca, el îi prinse mîna şi o trase mai aproape. Şi am reuşit să te conving să înveţi autoapărarea?

– Am nevoie să învăţ cum să mă apăr... de tine.

– Eu nu sînt duşmanul tău, Ashley.

Poate nu duşman, se gîndi ea, dar era un pericol... un pericol emoţional.

– Ce vrei de la mine, Eric?

– Nimic din ceea ce nu eşti încă pregătită să dai.

– Sînt aceeaşi persoană care eram şi ieri. Totuşi, chiar cînd spuse acest lucru, ştiu că nu era adevărat. Noaptea petrecută cu Eric o schimbase.

– Îmi place acea persoană, spuse el încet.

– Acea persoană va pleca la Chicago.

– Înțeleg.

Ea spera că înțelege.

– Deci, această relație a noastră, sîntem doar...

– Prieteni. Iubiți. El zîmbi. Prieteni şi iubiți. Ne întîlnim cînd putem, nu avem pretenții unul de la altul şi nu-i cerem celuilalt să se schimbe.

– Prieteni şi iubiți, repetă ea. S-ar putea să meargă şi, cu siguranță, îşi va face viața, în vecinătatea lui Eric, mult mai uşoară. Nu se va mai enerva pe sine pentru că doreşte ceea ce nu poate avea. Nu va mai petrece nopțile în frustrare, chinuită de vise erotice.

Zîmbind, se aplecă spre el.

– Sună destul de bine, prietene.

Toată ziua de marți Eric fu neliniştit şi cu nervii încordați. Ashley spusese că va veni la ore în acea seară, dacă nu intervenea ceva la serviciu. Luni îi adusese un gi şi o învățase cum să-şi lege centura în jurul uniformei. Îi mai spusese şi că va trebui să-şi taie unghiile.

Ea răspunsese că se va mai gîndi la asta, iar cînd plecase în acea dimineață din apartamentul ei, încă nu şi le tăiase.

Habar n-avea dacă ea va veni pînă la urmă.

Orele cu clasele de începători păreau să treacă foarte încet şi, pe măsură ce se apropia ora şapte, văzu că se crispează de fiecare dată cînd uşa de la intrare se deschide şi cineva intră înăuntru. De-abia cînd o văzu, stînd nesigură în uşă, răsuflă uşurat.

Venise.

Acum, tot ce avea de făcut era să-şi impună că ea era un elev ca oricare altul.

În clipa cînd ea îi zîmbi, ştiu că acest lucru nu va fi uşor. Iar cînd ieşi din vestiarul femeilor, realiză că nu

văzuse pe nimeni arătînd mai sexy într-un gi.

Sau mai nervos.

Părul nu-l mai avea strîns ca de obicei, ci îl legase la spate într-o coadă de cal, iar sub jacheta uniformei avea un tricou de culoare roz.

Fără obişnuitul ei taior, fără coafură, cerceii, inelele şi brăţările pe care le purta întotdeauna, părea mult mai tînără. Mai puţin sofisticată.

Ashley privi prin încăpere, iar ochii i se opriră în cele din urmă asupra lui. El dădu din cap, sperînd că zîmbetul lui îi va da încrederea de care avea nevoie, fără să dezvăluie legătura care exista între ei.

Eric îi spusese la ce să se aştepte în timpul orelor, începînd cu plecăciunile şi cuvintele care făceau parte din ritual. Aşteptă s-o prezinte celorlalţi elevi după încălzirea care se făcea la început.

În timp ce Eric o prezenta, Ashley dădea din cap şi zîmbea elevilor din jurul ei. După felul în care el o prezentase, ea nu părea decît o femeie ca oricare alta, care venise la dojo-ul lui pentru a învăţa cum să se apere de una singură. Ashley se îndoia că cineva de acolo ar putea ghici că era iubita sensei-ului.

Toată ziua o petrecuse făcîndu-şi griji pentru cum se va comporta, dacă nu va face vreo greşeală. Cel mai mult spera să nu fie lipsită total de condiţie fizică, încît să se facă de rîs.

Spre surprinderea ei, unele dintre exerciţiile pe care le învăţase cînd fusese copil făceau parte din încălzirea făcută de Eric. Iar cînd începură manevrele specifice, toţi din jurul ei erau dornici s-o ajute.

Dacă nu reuşea o figură de prima oară, partenera ei sau altcineva îi sărea în ajutor. Părea o regulă, ca elevii mai avansaţi să lucreze cu începătorii.

Nu după mult timp, un bărbat blond, care arăta

foarte bine şi avea o centură verde înfăşurată în jurul jachetei, declară că se va ocupa de ea. De mai multe ori în timpul acelei seri îi oferi ajutorul.

Joi seara, înainte de începerea cursului, veni şi, întinzîndu-i mîna, se prezentă:

– Numele meu este Dan, spuse el, zîmbindu-i călduros. Am fost impresionat de cît de repede ai învăţat manevrele marţi seara.

– Mulţumesc. Ea îi strînse mîna, încîntată că el era de părere că se descurcase bine. Eric o lăudase, dar ea ştia că el o va face. Voia ca ea să urmeze cursurile.

– Dacă ai nevoie de ajutor suplimentar în seara asta, spune-mi, continuă Dan.

– Probabil că voi avea. Teama ei era că nu-şi va aminti nimic din cele învăţate marţi seara.

Uitîndu-se în jur, văzu că Eric îi privea. Realizînd dintr-o dată că Dan încă îi mai ţinea mîna, şi-o eliberă repede.

La început, cînd Dan continua să vină mereu s-o ajute, indiferent dacă avea sau nu nevoie, se gîndi că Eric îl rugase să aibă grijă de ea.

Dar apoi, în timpul exerciţiilor practice, începu să realizeze că Dan încerca să stabilească o legătură pe cont propriu.

De cîte ori se întorcea, el era lîngă ea. Şi de fiecare dată cînd se uita la Eric, el o privea cu o expresie imposibil de descifrat, dar foarte intens.

Începu să-i fie dificil să se concentreze asupra a ceea ce trebuia să înveţe. Perechea ei era o femeie cam de aceeaşi talie cu ea şi, de două ori cînd Kathy o apucă, Ashley reuşi să se elibereze. Poate nu aşa cum îi fusese arătat, dar reuşi totuşi să fie liberă.

După a patra oară, spre disperarea ei, îl văzu pe

Dan venind din nou spre ea, clătinînd de această dată din cap.

– Nu, nu, nu, spuse el. Nu aşa.

Dîndu-i la o parte partenera, el se aşează în spatele lui Ashley.

– Poate că asta merge cu cineva de talia lui Kathy, dar dacă eu te prind aşa?

Punîndu-şi braţele în jurul ei, o trase pe spate, lipind-o de corpul lui.

– Ce vei face acum? întrebă el, cu obrajii îmbujoraţi lipiţi de ai ei şi zgîriindu-i pielea cu barba nerasă.

Ashley fu cuprinsă o clipă de panică. Dan o ţinea prea aproape, iar braţele lui erau petrecute peste sînii ei. Era prinsă în cursă, iar situaţia părea că ar fi reală. Respiraţia lui era neregulată. Automat, ea privi în direcţia lui Eric.

După cum se aştepta, el se uita la ea.

Cînd Eric porni în direcţia lor, ea răsuflă uşurată. Îi va spune lui Dan să slăbească strînsoarea, s-o ia mai uşor.

Numai că el nu i se adresă lui Dan.

– O.K., şi cum vei scăpa din asta? întrebă Eric, oprindu-se la cîţiva metri de el.

– Tu trebuie să-mi spui, răspunse ea, nervoasă că el nu dovedeşte măcar puţin mai multă grijă.

– Ce trebuie să faci?

Ea încercă să-şi amintească. Voi să se răsucească, aşa cum făcuse cu Kathy. Însă nu reuşi. Dan îşi mări strînsoarea, ţinînd-o şi mai aproape de el.

– Opriţi, spuse Eric sever. Şi de data asta să asculţi.

– Am ascultat, spuse ea, dar ştia că nu era adevărat. La un moment dat, cînd Eric îşi începuse demonstraţia, gîndurile ei se îndreptară la ceea ce făcuseră

noaptea trecută. Nu credea că trebuie să pomenească de asta.

– Echilibrează-te, îi porunci el. Scoate un strigăt, lasă-te în jos şi apoi dezechilibrează-l şi trînteşte-l la pămînt.

Atîta lucru îşi amintea şi ea. Scoase un strigăt şi se aplecă aşa cum îi arătase el.

Se gîndi că se descurcase destul de bine, chiar dacă nu reuşise să se elibereze complet. Eric o puse să repete figura. Şi încă o dată.

– Acum, loveşte-l puternic cu cotul în stomac.

Ea începuse să se sature de braţele lui Dan care o strîngeau şi lovi. Eric o puse să-şi schimbe poziţia braţului şi să lovească din nou.

– Acum, un pumn în burtă.

– Dacă spui tu, bombăni ea, şi avu senzaţia că Dan simţise că furia ei era tot mai mare, pentru că îşi protejă burta.

Totuşi, Eric o puse să repete lovitura.

O obligă să repete fiecare pas al exerciţiului, terminînd cu o lovitură în genunchiul lui Dan şi o răsucire a articulaţiei pumnului, care-l trînti pe saltea.

– Aşa, spuse ea satisfăcută, ştergîndu-şi mîinile una de alta în timp ce se depărtă de Dan, care zăcea întins la pămînt, şi se apropie de Eric. Terminase în sfîrşit acel exerciţiu şi-l terminase cu bine.

– Acum, fă-l din nou, spuse Eric fără să zîmbească. Tot, de la început.

– Din nou? repetă ea, privind înapoi spre Dan. Acesta tocmai se ridica de pe saltea, zîmbind ca un adolescent.

– Din nou, îi porunci Eric.

Aşa că ea îl făcu din nou. Şi încă o dată, şi încă o dată. Cînd Eric, în sfîrşit, făcu un semn aprobator din

cap, era sigură că poate face exercițiul şi cu ochii închişi. Dar era sigură şi că se va prăbuşi. Fiecare muşchi din corp o durea. Oftînd, îl privi pe Eric depărtîndu-se.

Dan o auzi şi rîse. Punîndu-şi un braț în jurul umerilor ei, o strînse uşor.

– E un profesor pretențios, nu-i aşa? Dar te-ai descurcat bine.

Ea mormăi ceva, mulțumindu-i că măcar cineva era de această părere. Eric nu părea deloc mulțumit.

Mai tîrziu, cînd ea şi ceilalți elevi se aşezară pe saltea, privindu-i pe Eric şi pe un elev cu centură maro, făcînd un exercițiu demonstrativ, Ashley se întrebă la ce s-ar fi aşteptat din partea lui? S-o îmbrățişeze? Să-i dea o medalie de aur?

– Nu te voi trata în mod preferențial, îi spusese el, înainte ca ea să vină la cursuri. Mă voi comporta ca şi cum ai fi o elevă ca toți ceilalți.

Ea spusese că înțelege, dar oare aşa era?

Nu-i plăcea s-o recunoască, dar voia mai mult de la el... cel puțin o îmbrățişare. Poate pentru că fusese atît de puțin îmbrățişată în viața ei de oamenii care contaseră pentru ea. Poate pentru că ar fi vrut ca toți de la dojo să ştie că ocupă un loc special în viața lui Eric.

Voia să poată spune.

– Îl cunosc pe acest bărbat mai bine decît oricare dintre voi.

Numai că se întrebă dacă aşa era.

Un lucru îl aflase...

Dan avea dreptate: Eric era un profesor pretențios. Nu va uita niciodată cum să scape de un atac pe la spate. Dar, privindu-l pe Eric executînd aceeaşi metodă de eliberare, privindu-i fiecare mişcare a corpului,

o lecție de grație, știu că mai are multe de învățat.

– E uimitor, nu-i așa? șopti Dan, așezîndu-se lîngă ea.

Ea aprobă din cap, apoi tresări și se uită spre el. Dan îi acoperise mîna cu a lui.

Neștiind exact ce-ar trebui să facă sau să spună, privi în jos, pe saltea, unde degetele lui Dan le atinse pe ale ei, apoi ridică privirea spre Eric.

El se oprise din ceea ce făcea și se uita la ea... la ei. Totuși, ea spera că el era conștient de elevul care se pregătea să-l atace pe la spate. Era convinsă că Eric o va uimi, ca de obicei, și se va mișca exact în clipa în care bărbatul va ataca.

Numai că n-o făcu.

Cu un strigăt, elevul îl prinse, iar picioarele lui Eric părăsiră salteaua.

Gura lui se deschise din cauza surprizei... apoi căzu pe saltea.

Pentru o clipă, se așternu liniștea, apoi Eric se ridică și Dan rîse înăbușit.

– N-am văzut niciodată pe cineva luîndu-l pe nepregătite pe sensei, șopti el. Ceva trebuie să-i fi distras atenția.

– Probabil, aprobă Ashley, trăgîndu-și mîna de sub mîna lui Dan. Avea o bănuială ce anume i-ar fi putut distrage atenția lui Eric.

De îndată ce ora se termină, ea porni spre el, dar Dan o opri, apucînd-o de mînă.

– Ai timp să mergem să bem o cafea?

– Cafea?

– E un restaurant în apropiere.

Atunci realiză că trebuia să-i tempereze interesul lui Dan. Trăgîndu-și mîna dintr-a lui și clătinînd din cap, încercă să fie subtilă.

– Îmi pare rău, dar trebuie să merg direct acasă. Am de spălat.

– Poate mîine seară, atunci? îi propuse el. Poate putem lua cina împreună?

Văzînd că nu reuşise cu subtilul, se hotărî să fie directă.

– Dan, am deja un prieten.

– Oh! Pentru o clipă el păru dezamăgit, apoi ridică din umeri. Ei bine, dacă vreodată te vei despărți de el...

Cu siguranță că n-ar apela la el. Nu spuse totuşi nimic, ci doar zîmbi şi dădu din cap. În timp ce Dan se îndepărtă, ea privi prin încăpere după Eric.

Nu se vedea nicăieri.

Îl văzu cînd era deja îmbrăcată în hainele de stradă. Însă atunci el începuse orele cu elevii avansați, iar ea ştiu că va trebui să aştepte pînă el se întorcea acasă, pentru a vorbi despre cele întîmplate.

Se gîndi să meargă acasă şi să-şi ducă rufele la spălat, dar nu-şi dădu seama cît era de obosită. Odată ajunsă în apartamentul ei, reuşi să meargă pînă la canapea.

Închizînd ochii, îşi spuse că se va odihni doar un moment. Fu trezită însă de nişte bătăi puternice în uşă.

Speriată, sări în picioare, cu inima bătîndu-i nebuneşte. Zăpăcită şi abia fiind în stare să vorbească, strigă:

– Cine e?

Răspunsul se auzi clar şi tăios.

– Eric.

După ce aşteptă un minut pentru a se trezi mai bine, se ridică şi traversă camera pînă la uşă. Totuşi, cînd deschise uşa, se simțea amețită.

– Bună, spuse ea somnoroasă. Nu ne-am văzut demult.

Eric pufni pe nas şi privi în spatele ei, în apartament.

– Nu eram sigur că te găsesc aici.

Ochii lui erau reci, tonul vocii tăios, iar ea simți dintr-o dată că s-a trezit complet.

– De ce spui asta?

– Credeam că eşti plecată cu Dan. Sau e el la tine?

– Nu. Acest gînd o supără. Ultima dată cînd l-am văzut a fost la dojo.

– A plecat imediat după tine. Eric se încruntă. Imediat după ce ați avut acea întîlnire...

Ea înălță bărbia şi-l privi direct în ochi.

– Întîlnire?

– Negi că ai flirtat cu el?

– Da, neg. N-am flirtat cu nimeni!

– Chiar aşa? Şi cum numeşti tu ținutul de mîini cu un bărbat, în loc să urmăreşti demonstrația? Ținutul de mîini după oră?

– Cred că ai văzut greşit. Nu mă țineam de mînă cu Dan în timpul demonstrației. El şi-a pus mîna peste a mea. Iar după oră m-a înhățat de mînă.

Eric făcu o plecăciune, ca şi cum mărturisirea ei îi confirma spusele.

– Nu te mai apleca în fața mea! strigă ea. Şi nu trage concluzii greşite.

Expresia lui deveni dură.

– Uite, dacă vrei să agăți bărbați, e treaba ta, dar nu atîta timp cît eşti la dojo-ul meu. Nu voi permite să distragi atenția elevilor mei. Nu în timpul orelor.

– N-am agățat nici un bărbat. Elevul tău a încercat să mă agațe pe mine. Şi îmi pare rău că ți-a fost

distrasă atenția, dar n-a fost vina mea.

Din nou el se încruntă.

– Iar dacă tot sîntem la asta, ți-am spus că ai unghiile prea lungi.

Ea întinse mîinile şi-şi privi unghiile. Niciodată în viață nu le avusese mai scurte ca acum.

– Nu sînt.

– Ba da, sînt, strigă el, cu ochii îngustați de furie. Dacă intenționezi să mai vii la ore, taie-le.

Se întoarse şi merse spre apartamentul lui. Ea nu avea de gînd să-l lase să plece aşa.

– Eric Newman, vino înapoi!

El se opri unde era şi se întoarse cu fața spre ea, dar nu veni înapoi.

Cum Eric nu spuse nimic, ea continuă:

– Ascultă-mă. N-am flirtat cu nici unul dintre elevii tăi şi nu mă interesează s-o fac. Iar dacă ție sau lor le este distrasă atenția de ceva, asta e problema voastră, nu a mea.

Vru să trîntească uşa, apoi se opri şi o deschise cu o smucitură.

– Iar unghiile mele nu sînt prea lungi!

Apoi trînti uşa. O clipă mai tîrziu, îl auzi trîntind uşa apartamentului lui.

Foarte bine, îşi spuse ea. Dacă vrea să se comporte ca un prost, s-o facă. Cum de îndrăznea s-o acuze că flirtase cu alți bărbați?!

Şi ea care-l crezuse diferit... misterios... perfect. Iată, era un prost, orb şi ignorant.

Merse în baie, strînse toate rufele murdare şi le îngrămădi în coşul pentru spălătorie. Îşi luă apoi banii, detergentul şi cheile, şi se îndreptă spre subsol.

Încă furioasă, sortă hainele şi aplică soluția de scos petele pe fiecare pată.

– Ce prostie! continua ea să repete neîncetat, neştiind exact dacă se referea la Eric sau la ea însăşi.

Faptul că îi păsa ce gîndea el o deranja şi mai tare. Avusese dreptate de la bun început. A se implica într-o relaţie cu un bărbat era o greşeală. Ce crezuse? Îşi promisese că va face aşa cum visase tatăl ei, că va avea succesul pe care el şi-l dorise toată viaţa. Ei bine, nu asta era calea. Iată, acum era terminată, atît din punct de vedere fizic, cît şi emoţional, gata să izbucnească în lacrimi.

Nu, în nici un caz nu asta era calea.

În timp ce maşinile se umplură cu apă, ea se sprijini de una şi închise ochii, încercînd să se relaxeze. În liniştea subsolului asculta zgomotul făcut de apă, de centrala termică şi de bătăile inimii ei.

Apoi auzi un zgomot slab şi deschise ochii.

Eric stătea pe scări, la jumătatea lor.

Pentru o clipă, ea nu făcu decît să-l privească, ştiind că oricît era de supărată pe el, întotdeauna îi va părea excitant şi misterios. Iar gîndul că era un prost, nu-i făcu inima să bată mai încet şi gura să nu se usuce.

– De-abia am pornit maşinile, spuse ea, deşi el nu avea nici o rufă murdară. Va mai trece ceva timp pînă va fi una goală.

– N-am nevoie de o maşină. Încet, continuă să coboare scările.

Ea îl privi apropiindu-se şi îşi ţinu respiraţia.

Cînd ajunse aproape de ea, se opri.

– Am coborît ca să-mi cer scuze.

Voi să-i spună ceva, dar n-o făcu. Îi studie tăcută faţa şi aşteptă ca el să continue.

– Aaaaa... nu-mi convine că trebuie să spun asta.

Se opri, dar ea tot nu spuse nimic.

– Eu, aaa... Trase cu putere aer în piept, apoi îl dădu afară şi continuă: Cred că eu sînt cel care are o problemă. Cred că am fost gelos.

– Dar n-ai nici un motiv să fii, spuse ea în cele din urmă. Cum m-ar putea interesa un alt bărbat cînd tu eşti lîngă mine?

– Dar arăta bine.

– Blonzi cu ochi albaştri găseşti cîţi vrei. Privi în ochii lui întunecaţi, în formă de migdală. Eu prefer o panteră. Păşind spre el, îi puse mîna pe braţ. Eric, n-am vrut să fac nimic care să te facă gelos.

El îi privi mîna şi zîmbi trist.

– E suficient să fii tu însăţi. Nu mă surprinde că Dan te găseşte atrăgătoare. Ştiu că sîntem doar prieteni, dar...

Strîngîndu-i braţul, ea îl opri.

– Prietenii uneori devin geloşi. Îmi pare rău în legătură cu Dan. Numai că, toţi cei de la dojo-ul tău sînt atît de prietenoşi, încît nu mi-am dat seama că el vrea ceva mai mult de la mine. Nu de prima dată. Am crezut că vrea doar să mă ajute, că tu l-ai rugat să mă ajute. Dacă am spus sau am făcut ceva care i-a dat o impresie greşită, n-am făcut-o dinadins.

– E vina mea. M-am grăbit să trag concluzii greşite.

– Da, aşa e, fu ea de acord şi rîse. Iar asta poate fi periculos. Uite ce s-a întîmplat în timpul demonstraţiei cînd ai crezut că mă ţin de mînă cu Dan.

Eric se încruntă.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai fost trîntit la pămînt. Dan a spus că a fost pentru prima oară cînd te-a văzut luat pe nepregătite.

Eric rîse, iar ea îl simţi relaxîndu-se.

– Cu tine, experimentez multe lucruri noi. Mă ierţi?

– Eşti iertat. Cum ar fi putut să nu-l ierte?

Punîndu-şi mîinile în jurul mijlocului lui, ea îl trase mai aproape. Maşinile evacuară apa, apoi se umplură din nou, dar ea nu observa şi nu-i păsa. Nu-i păsa decît că era împreună cu Eric, că-i simţea sărutările şi că prăpastia apărută între ei dispăruse.

Mai tîrziu, ghemuită lîngă el pe saltea, satisfăcută şi mulţumită, nu-i mai păsa nici că a doua zi dimineaţă va fi moartă de oboseală, nici că hainele ei se aflau încă în maşinile de spălat. Cumva, era sigură de asta, totul se va rezolva.

Cînd Eric îşi trecu vîrful degetelor peste sînii ei, ea îşi aminti că nu lămuriseră totuşi un lucru. Prinzîndu-i mîna, îl zgîrie cu unghiile în palmă.

– Unghiile mele nu sînt prea lungi.

Degetele lui se strînseră în jurul alor ei.

– Ba da, sînt.

Încăpăţînată, ea insistă:

– Dacă aş fi bărbat, m-ai pune să-mi tai unghiile?

– Dacă ai fi bărbat, n-aş avea această discuţie acum. Rîse, apoi deveni serios. Taie-le.

10

Ashley îşi tăie unghiile şi mai scurt. Merse la orele de sîmbătă şi marţi, iar miercuri seara plecă în Indiana pentru a petrece împreună cu părinţii weekend-ul de Ziua Recunoştinţei. Joi noaptea totuşi era înapoi în Ann Arbor.

În timp ce urca scările spre etajul al doilea al blocului, îl întîlni pe Charlie care cobora.

– Credeam că petreci Ziua Recunoştinţei împreună cu ai tăi, spuse el, oprindu-se pe treapta de deasupra ei.

– Aşa am crezut şi eu. Tot timpul drumului înapoi spre Ann Arbor se întrebase de ce nu rămăsese.

– Ei bine? Charlie îşi lăsă capul într-o parte, ridicînd uşor din sprîncene. Ce s-a întîmplat? Din cîte îmi amintesc eu, ai spus că nu te întorci pînă duminică.

Ea nu-i putea spune ce se întîmplase, ce se întîmplase cu adevărat. În schimb, îşi ridică servieta.

– M-am răzgîndit. Am foarte mult de lucru.

– Fetiţo, munceşti prea mult.

Ea oftă, amintindu-şi discuţia avută cu tatăl ei.

– Ba din contră, se pare că nu muncesc suficient. Cred că pentru o clipă am uitat spre ce mă îndrept.

– Şi spre ce te îndrepţi? întrebă Charlie foarte serios.

– Spre Chicago.

Era din nou pusă pe treabă. Avea un plan. Va ajunge acolo fie obţinînd transferul la biroul principal al companiei *Stedfeld,* fie găsindu-şi de lucru la altă companie.

Tatăl ei o făcuse să înţeleagă clar că Jack nu şi-ar fi irosit cinci ani din viaţă într-un loc ca Ann Arbor, că pînă acum ar fi ajuns într-un oraş mare şi şi-ar fi făcut un „nume".

– Chicago, repetă Charlie, strîmbînd din nas şi clătinîndu-şi capul chel. De ce doreşti să ajungi să locuieşti şi să munceşti acolo, e peste puterea mea de înţelegere. Oraşul ăla e aproape la fel de rău ca Detroit, renumit pentru jafurile şi împuşcăturile lui.

– E centrul Midwest-ului. Nu putea număra de cîte ori îi spusese tatăl ei acest lucru: „Regina" lacurilor.

– Un oraş bătut de vînturi, asta e. Dar, dacă eşti în căutare de regine, sînt sigur că le vei găsi acolo.

Brusc, Ashley rîse, relaxîndu-se pentru prima dată în acea zi.

– Ştii că nu ne vom înţelege niciodată în privinţa acestui subiect, Charlie. Poate că nu-ţi place Chicago, dar eu am fost crescută de un bărbat care iubeşte acest oraş. Mă tem că te lupţi cu anii lungi în care tatăl meu mi-a lăudat Chi Town, cu amintirile grădinii zoologice şi ale acvariului, ale muzeelor şi jocurilor de baseball de la Wrigley Field. Cînd fratele meu trăia, în fiecare weekend cînd tata nu trebuia să muncească, ne

ducea acolo. Am fost crescută în ideea că dacă nu ajungi să trăieşti şi să munceşti în Chicago, atunci n-ai realizat nimic în viaţă.

– Şi crezi asta?

– Cred, spuse ea fermă, ştiind că aşa era. Credea din tot sufletul şi se simţea datoare să reuşească.

Charlie se încruntă.

– Dacă e aşa grozav la Chicago, atunci de ce tatăl tău nu lucrează acolo?

– Ar fi lucrat dacă ar fi putut. Dar, din cauza ei, nu putuse.

Nu putea schimba faptul că se născuse şi nu-l putea aduce înapoi pe fratele ei, dar îi putea dărui acestui om, care sacrificase atît de multe, puţină fericire.

– Charlie? întrebă ezitînd o voce de femeie de deasupra lor.

Ashley privi în sus şi văzu o femeie în vîrstă, stînd pe pălierul de la primul ètaj.

Avea un bust mare, şolduri înguste şi era îmbrăcată cu un tricou albastru cu mînecă lungă, presărat cu paiete şi stretch negri, băgaţi într-o pereche de cizme negre. Părul ei era de un albastru-argintiu şi era machiată strident, dar, cu toate acestea, era o femeie atrăgătoare.

– Edie, zise Charlie, apoi se corectă repede, vreau să spun, doamnă Wyconski. Ea e Ashley, a cărei poşetă aţi găsit-o dumneavoastră. Doamna Wyconski locuieşte în blocul de alături. Jucăm împreună bingo în fiecare miercuri seara.

După felul în care Edie Wyconski îl privea pe Charlie, Ashley bănui că jucau mai mult decît bingo împreună. Profitînd de ocazie pentru a se scuza, trecu pe lîngă Charlie şi urcă scările.

Ajunsă în apartament, puse servieta pe tejgheaua barului şi duse valiza în dormitor. Apoi, se prăbuşi pe pat, epuizată.

Ce zi!

Detesta vacanţele. Îi trezeau întotdeauna amintiri. Trecuseră şaptesprezece ani, dar încă îşi mai amintea ultima sărbătoare a Zilei Recunoştinţei petrecută împreună cu fratele ei.

În acele timpuri, Ziua Recunoştinţei era o sărbătoare plăcută, un eveniment în familie, cînd mătuşile, unchii şi verii se adunau cu toţii într-una din case pentru tradiţionala masă în familie.

Acum şaptesprezece ani se adunaseră cu toţii la ei acasă. Mama ei avusese o zi bună... fiul ei se întorsese acasă de la colegiu, iar Jack fusese centrul atenţiei.

Mătuşile şi unchii îl întrebaseră la nesfîrşit dacă îi place la colegiu şi ce va face după absolvirea lui. El le spusese că are de gînd să se îndrepte spre domeniul relaţiilor publice, să-şi găsească de lucru la *Stedfeld*, pentru că era cea mai mare companie de relaţii cu publicul din Midwest şi să locuiască undeva pe Lake Shore Drive.

Ashley, care avea pe atunci zece ani, ascultase şi tînjise să i se acorde şi ei aceeaşi atenţie.

Nu era sigură cînd se hotărîse s-o ia pe urmele lui Jack. Tot ce ştia era că atunci cînd îndrumătorul ei de la liceu o întrebase care sînt planurile ei de viitor, ea spusese că vrea să intre în domeniul relaţiilor publice. Cînd absolvise colegiul, primul loc unde căutase de lucru fusese la *Stedfeld*.

În timpul cinei din acea după-amiază, tatăl ei îi spusese cît de mîndru ar fi fost Jack de ea... mai ales dacă obţinea transferul la Chicago.

Desigur, asta fusese înainte ca ea să pomenească ceva despre cursurile de autoapărare.

Oh, cît de mult şi-ar fi dorit să se întoarcă în timp.

Să se întoarcă în urmă cu şaptesprezece ani. În urmă cu cinci ore.

Anul acesta, ca în fiecare an de la moartea lui Jack, toţi trei luaseră cina de Ziua Recunoştinţei în oraş. Nu la cineva acasă... tatăl ei simţea nevoia să fie doar cu familia, iar amintirile ar fi fost prea dureroase pentru mama ei.

Se duseseră la un hotel din apropiere şi stătuseră la o masă din spatele restaurantului, vorbind despre cît de multe persoane iau cina în oraş de Ziua Recunoştinţei. Tatăl ei comandase un cocktail şi o felicitase din nou pentru promovare. Iar mama ei chiar îi zîmbise.

Fusese o seară aproape veselă... pînă ce ea începuse să vorbească despre ceea ce învăţase la dojo-ul lui Eric. Cînd pomenise despre exerciţiile pe saltea, mama ei începuse să plîngă.

O saltea. Cine şi-ar fi putut închipui că un cuvînt atît de banal va produce o asemenea dramă?

Încerca să le explice că învăţarea artelor marţiale nu avea nimic în comun cu lecţiile de gimnastică. Dar, dacă mama ei o auzise sau o înţelesese nu răspunsese. În cîteva minute era atît de tulburată, încît nu reuşiră să mai termine masa.

Depresia mamei ei, din cîte ştia Ashley din experienţele trecute, va dura cîteva zile.

Va plînge şi va suspina după copilul pe care-l pierduse şi va blestema copilul pe care nu şi-l dorise niciodată.

La început, Ashley se oferise să rămînă, de dragul tatălui ei.

Însă era clar că şederea ei nu va face decît să înrăutăţească lucrurile, aşa că îşi făcu bagajul şi porni înapoi spre Ann Arbor.

Călătoria îi dăduse timp să se gîndească la trecutul şi la viitorul ei. Trei ore şi jumătate de drum îi dădură ocazia să-şi analizeze ţelurile şi motivaţiile, vinovăţia şi obligaţiile. Ştia ce era de făcut... şi de ce.

Era clar, de prima dată cînd îl văzuse pe Eric, orice raţiune îi dispăruse. Nu-şi putea explica de ce, dar el devenise o obsesie.

O nevoie. Dorinţa de a fi cu el căpătase o prea mare importanţă. Marţi seara fusese la cursuri, apoi petrecuse noaptea la el în apartament, în loc să fi rămas la birou să lucreze.

Îşi periclita şansele de a obţine transferul.

Era foarte bine că Eric se afla acum la New York, în vizită la părinţii săi. Şi era bine că nu se va întoarce pînă duminică.

Va avea astfel trei zile în care să şi-l alunge din minte.

Trei zile în care să se întoarcă din nou la munca ei, să uite de lecţiile de autoapărare şi de nopţile de dragoste.

De acum încolo, îşi va concentra întreaga energie spre munca ei.

Aşa trebuia să fie.

Marţi seara, în timp ce elevii începură să sosească la dojo, Eric se uită mereu după Ashley. Ştia că ceva se întîmplase.

Trecuseră două zile de cînd ea îl evita... se culca devreme, pleca dimineaţa devreme.

Nu sperase să-l aştepte duminică noaptea, dar se gîndise că va fi trează luni seara, cînd el trecuse pe la

ea. Bătăile lui în uşă nu primiseră însă nici un răspuns.

Uşa de la intrare se deschise, iar el îşi ţinu respiraţia, aşteptînd să vadă cine intrase.

Inima începu să-i bată mai repede cînd Virginia, secretara lui Ashley, intră înăuntru. Timidă, îi zîmbi lui Eric. Imediat în spatele ei veni o altă femeie de la *Stedfeld.*

Eric nu-şi putea aminti numele ei, ci doar că lucra la departamentul artei. Ashley le adusese pe amîndouă în urmă cu o săptămînă. Amîndouă se înscriseseră la cursuri.

Cele două femei se îndreptară spre vestiar, iar el aşteptă, sperînd că Ashley era doar mai întîrziată şi îi lua mai mult timp ca să-şi parcheze maşina.

Nimic.

La ora şapte, cînd elevii se aliniară pe saltea, Eric ştiu că Ashley nu va veni. Parcurse noţiunile pe care le avea de predat, dar mintea şi inima nu-i erau la curs.

Se strînseseră prea multe întrebări la care trebuia să primească răspuns, iar cea mai importantă era ce se întîmplase cît timp fuseseră despărţiţi.

Simţise o tensiune la Ashley chiar înainte de plecarea ei, dar ea spusese că nu este nimic şi că e doar obosită.

Din cele ce-i povestise despre mama ei, el bănuise că era din cauză că trebuia să petreacă patru zile cu familia ei.

În ultima clipă el o invitase să-l însoţească la New York şi să petreacă vacanţa cu părinţii lui.

Tatăl lui va fi ocupat, ca întotdeauna de altfel cînd veneau în Statele Unite pentru scurt timp, dar mamei lui i-ar face plăcere să o cunoască pe Ashley.

Ea însă refuzase spunînd că datorează părinților să petreacă vacanța împreună cu ei.

Tot timpul cît stătuse la New York se gîndise la ea, se întrebase ce face şi cum se simte. Părinții lui observaseră că e preocupat de ceva, iar în cele din urmă el le povestise despre Ashley.

Nu le spusese că o iubeşte, doar că o place. Şi le spusese despre planul ei de a se muta la Chicago.

Tatăl lui îi spusese că dacă vrea ceva, trebuia să se ducă după acel lucru.

Mama lui aşteptase pînă a doua zi, cînd rămaseră singuri, pentru a vorbi cu el.

Ea îi povesti o întîmplare din copilăria ei, despre ziua în care o pasăre micuță şi frumoasă, o kotori, venise la ea pe balcon. Pasărea se întorsese în fiecare zi şi curînd ea începu s-o aştepte, convinsă că era un dar ceresc.

Tatăl ei îi sugerase s-o prindă şi s-o bage în colivie, dar ea nu se îndurase să închidă în colivie o făptură atît de frumoasă şi plină de viață. Într-o zi, pasărea zbură şi nu se mai întoarse.

Mama lui Eric îi spuse despre singurătatea şi golul pe care-l simțise atunci în inimă, dar şi despre fericirea pe care i-o dăruise frumoasa pasăre.

Mama lui nu-l întrebă dacă înțelesese tîlcul poveştii, dar el înțelesese. A iubi pe cineva înseamnă a lăsa acea ființă să-şi urmeze drumul pe care-l doreşte. Trebuie să fie pregătit pentru ziua în care kotori a lui îşi va lua zborul.

Ashley nu-şi luase zborul. Nu încă. Miercuri, Eric plecă de acasă mai devreme ca de obicei şi merse la adresa pe care o găsise pentru *Stedfeld Inc.* Pentru o firmă de relații cu publicul, birourile i se părură destul

de modeste. Persoana de la recepție îl conduse de-a lungul unui hol lung, pînă la biroul lui Ashley.

Virginia era așezată la un birou, în afara încăperii unde se afla Ashley. Nu-l auzi, așa că el tuși ușor pentru a-i atrage atenția. Ea ridică privirea, iar ochii i se măriră de surpriză.

– Sensei, ce cauți aici?

– Virginia-san. Făcu o plecăciune. Am venit s-o văd pe Ashley-san. E înăuntru?

– Da. Virginia privi spre telefon. Dar vorbește la telefon. Nu știu sigur cît va dura.

– Voi aștepta, spuse el și păși înapoi, începînd să privească fotografiile ce atîrnau pe peretele de lîngă ușa închisă ce dădea la Ashley.

Erau fotografiile cu Ashley dînd mîna cu bărbați în costume elegante, Ashley zîmbind, primind un premiu, Ashley tăind panglica de peste un pod.

Eric privi fiecare fotografie, iar Virgina își continuă treaba. Nu observă cînd el se apropie de ușa biroului lui Ashley. Nu auzi nici cînd răsuci clanța ușii. Și nu știu cînd intră înăuntru.

Chiar și Ashley nu fu conștientă de prezența lui, pînă nu închise telefonul.

În clipa în care-l văzu, scoase un strigăt de mirare și își duse mîna la gură.

– De cît timp stai aici?

– Nu de mult. El dădu din cap. Ce faci?

– Bine... cred. Privirea ei alunecă în jos, de-a lungul hainelor lui negre. Apoi zîmbi slab. M-ai speriat.

Conform obiceiului japonez, el făcu o plecăiune în semn de scuză.

– Te rog să mă ierți. N-am vrut să te sperii. Am vrut doar să văd unde lucrezi.

Merse spre biroul ei, uimit că ea putea găsi ceva în

hîrtiile dezordonate ce-i acopereau în întregime biroul. Pe măsură ce se apropia, ea se ridică, împingîndu-şi scaunul în spate.

O făcu ca pe ceva normal, îndreptîndu-şi apoi fusta albastră, iar el fu impresionat. Era o mişcare bună. Voia să fie sigură că nu va fi prinsă în cursă, să fie sigură că avea o portiță de scăpare.

Numai că el nu voia ca ea să scape... sau să simtă nevoia de a scăpa. Se opri la cîțiva paşi de ea.

– Ai lipsit de la curs seara trecută.

– Am fost ocupată, spuse ea, evitînd să-i întîlnească ochii. Cazul *VanGuard* îmi ia mai mult timp decît mă aşteptam.

– Dar merge bine? întrebă el, făcînd prudent un pas mai aproape. Sînt mulțumiți de ceea ce faci?

– Ah, da.

Ashley putea spune asta cu toată sinceritatea.

Chiar în acea după-amiază conducerea companiei *VanGuard* sunase personal şi o felicitase pentru munca făcută. Ea minţise totuşi cînd spusese că avusese de lucru seara trecută. Adevărul era că nu reuşise să lucreze nimic. Nu făcuse decît să-şi dea seama cît de imposibil era să şi-l gonească pe Eric din gînduri.

– Secretara ta şi cealaltă femeie pe care ai adus-o înainte de Ziua Recunoştinței, au fost la curs seara trecută. Vreau să ştii că apreciez faptul că ai reuşit să le trezeşti interesul.

– Tu eşti cel care a spus că toate femeile trebuie să cunoască cîteva metode de autoapărare. De îndată ce spuse acest lucru, Ashley ştiu că se lăsase fără acoperire. Repede, continuă: Virginia a spus că au fost destui seara trecută.

– Au fost, spuse el şi mai făcu un pas spre ea. Totuşi, mi-a fost dor de tine.

Venise prea aproape. Încercînd să se comporte firesc, ea se întoarse şi merse spre raftul cu cărţi.

– Le-am pomenit şi altora de cursuri, spuse ea, prefăcîndu-se că se uită după o carte. Cine ştie cîţi elevi vei avea de la *Stedfeld.*

– Vii la curs joi?

– Eu, aaaa... Împinse cartea înapoi la locul ei, încercînd să găsească o scuză potrivită pentru care nu va veni joi... Un motiv pentru care nu va mai veni la alte cursuri, pentru care nu-l va mai putea vedea, nu va mai putea face dragoste cu el vreodată.

Căută în zadar. Fără să ştie de ce, cînd se întorsese din vizita făcută părinţilor săi, se gîndise că-i va fi uşor să-l scoată pe Eric din viaţa ei.

Fusese în stare s-o facă şi cu ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. În clipa cînd simţise că munca ei are de suferit din cauza altor activităţi extraprofesionale, pusese capăt.

Însă acum, cu cît Eric fusese mai departe ea, cu atît îi fusese mai dor de el. Şi cu cît se apropiase ziua de duminică, cu atît decizia ei începuse să se clatine.

Duminică noaptea, cînd îl auzise întorcîndu-se acasă, vrusese să se ducă la el. De-abia reuşise să doarmă în acea noapte şi în următoarea, cînd el bătuse la uşa ei. Bătăile lui îi umpluseră ochii de lacrimi şi doar îndreptîndu-şi toate gîndurile spre tatăl ei, amintindu-şi cît de entuziasmat fusese cînd îi spusese că ar putea lucra la Chicago, reuşise să rămînă în pat.

– Ashley?

Sunetul vocii lui Eric, atît de cald şi de aproape, o aduse din nou în prezent. Întorcîndu-se, ea se pomeni cu el doar la cîţiva centimetri distanţă, cu ochii lui întunecaţi privind intens într-ai ei, văzînd mai mult decît voia ea să vadă.

– Ce s-a întîmplat între noi? întrebă el.

– Nimic, minți ea, coborînd privirea, de teamă că el ar putea vedea dorința şi vinovăția care o sfîşiau.

Punîndu-i un deget sub bărbie, el îi înălță fața, aşa că ea trebui să-l privească.

– Nimic e atunci cînd doi oameni care au fost iubiți, se întîmpină unul pe altul cu un sărut. Cînd de-abia aşteaptă să se revadă, să-şi povestească ce s-a întîmplat cît timp au fost despărțiți. Nu e adevărat că nu s-a întîmplat nimic.

Ea ar fi vrut să-şi ferească privirea, dar mîna lui... blîndă, dar fermă în acelaşi timp... o forță să-şi țină privirea ațintită în ochii lui.

– Am... am fost doar ocupată.

El nu spuse nimic, dar ea simți cum încearcă să-i citească gîndurile, cerîndu-i adevărul, nu minciuni. În ochii lui negri şi adînci văzu îngrijorarea, iar prin degetele lui simți căldura compasiunii.

– Mă faci să uit, spuse ea, mirată de vocea răguşită şi de-abia şoptită.

– Să uiți?

– Ceea ce am de făcut.

– Şi ce ai de făcut, Ashley-san?

Privindu-i fața... şi gura care ştia că poate produce atîta plăcere... ea îşi linse buzele fără să se gîndească.

– Trebuie să...

Cuvintele ei se pierdură, iar ea întinse mîna şi-l atinse, simțind cu vîrful degetelor materialul aspru al jachetei.

El era lumina şi întunericul, o umbră care nu va dispărea. Un vis mult prea real ca să nu fie luat în seamă. Era diavolul, venit s-o pună la încercare şi s-o chinuiască.

Iar ea era o muritoare, prea slabă şi lipsită de apărare ca să se poată lupta cu puterea pe care el o avea asupra ei.

Crezuse că-l poate goni din mintea ei, dar el se încăpăţînă să rămînă acolo.

– Trebuie să obţin acel transfer, şopti ea. Trebuie să ajung la Chicago.

– Dacă trebuie, atunci vei ajunge, zise el încet, trăgînd-o mai aproape. Nu mă voi pune în calea destinului tău, kotori.

Ea nu-şi putu lua mîinile de pe el şi ironia comportamentului ei o făcu să rîdă.

– Problema e că vreau în acelaşi timp să fiu cu tine.

– Şi eu vreau să fiu cu tine.

– Oh, Eric, nu ştiu ce să fac. Înălţîndu-se pe vîrfuri, ea îi încercui gîtul cu mîinile şi oftă. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îşi petrecu braţele în jurul ei, trăgînd-o mai aproape şi aplecînd capul spre al ei. Exact cînd buzele li se atinseră, cineva bătu la uşă.

Înainte ca vreunul să facă o mişcare sau să spună ceva, uşa se deschise şi Virgina intră în birou.

– Ghici cine a fost aici? spuse ea, privind spre biroul lui Ashley. Sensei. A...

Se opri cînd îi văzu în colţ. Imediat obrajii Virginiei se înroşiră.

– Eu... aaa... am... aşa... Îmi pare rău.

Ieşi cu spatele din cameră şi trînti uşa după ea. Ashley rîse, simţindu-se deodată veselă şi fericită.

– Înţeleg că nu ştia că ai intrat aici?

– M-am strecurat înăuntru.

– Te-ai strecurat, nu-i aşa? Îmi imaginez.

Ochii lui sclipeau amuzați și o lipi din nou de corpul lui.

– Mi-am imaginat diverse lucruri aproape o săptămînă. E timpul pentru puțină realitate.

Ea nu întrebă despre ce fel de realitate era vorba. Sărutările lui îi spuneau tot ce era de spus. Sărutări pline de tandrețe și pasiune, de plăcere și dorință.

Numai cînd respirația lui deveni neregulată, el se trase înapoi. Amîndoi știau că nu puteau merge mai departe, că biroul ei nu era locul potrivit pentru a face dragoste.

Tîrziu, în acea noapte, în patul ei, terminară ceea ce începuseră mai devreme, satisfăcîndu-și dorințele și nevoile. Pînă a doua zi dimineață, în timp ce se îmbrăca, și Eric o privea somnoros din pat, sentimentul de vinovăție nu mai reveni în sufletul lui Ashley.

În urmă cu numai o săptămînă îi spusese tatălui ei că în curînd va lucra la Chicago. Atunci, de ce se implica tot mai mult într-o relație cu un bărbat care o lega de Ann Arbor? De ce nu-și putea controla dorința pe care-o simțea față de Eric? De ce nu-l putea uita?

De ce, chiar și acum, dorea să se urce înapoi în pat, lîngă el, și să petreacă dimineața... întreaga zi... cu Eric? Trebuia să-și îndeplinească promisiunea, nu-i așa?

– Eric, spuse ea, întorcîndu-se cu fața spre el, eu...

El se sprijini într-un cot pentru a o privi, cu părul negru ciufulit și o privire senzuală în ochi. Toate gîndurile de a pune capăt legăturii lor se spulberară.

– Eu, aaa... se bîlbîi ea, fără să mai știe exact ce voia să spună. Tuși, pentru a-și drege vocea: Mă întrebam...

– Da?

El se dădu jos din pat dintr-o singură mişcare. Fără să se preocupe de faptul că era dezbrăcat, porni încet spre ea.

Ea cuprinse cu o privire rapidă întrega lui siluetă bărbătească şi ştiu că nu era singura care se gîndea la a face din nou dragoste împreună.

– Eric? întrebă ea, cu o uşoară prudenţă în voce.

– Da, repetă el, iar cuvîntul sună aproape ca o promisiune.

– Eu... Îl opri cînd ajunse doar la distanţa unui braţ. În cîteva săptămîni, *Stedfeld* va organiza petrecerea anuală de Crăciun. Ai vrea să vii cu mine?

– O petrecere de Crăciun? Zîmbi, iar mîinile lui începură să-i mîngîie braţele prin mînecile albe ale bluzei, ajungînd pînă la umeri.

– E într-o sîmbătă, continuă ea, simţind că gîndurile ei încep s-o ia razna. Ştiu că ai ore de la şapte la opt şi jumătate, dar petrecerea nu începe pînă la nouă, iar majoritatea invitaţilor nu apare înainte de nouă şi jumătate sau mai tîrziu. Dacă vrei să vii, nu mă deranjează să ajungem mai tîrziu.

– Dar la serviciu? întrebă el. Ce zici dacă ai întîrzia la serviciu?

– Să întîrzii? Ideea îi era atît de străină, încît simţi nevoia s-o repete. Vrei să spui?...

– Azi. În dimineaţa asta.

– N-am întîrziat niciodată. N-aş putea...

Buzele lui le atinseră pe ale ei şi ştiu că va putea.

11

Ashley fu sigură că secretara deduse din scuzele ei motivul întîrzierii din acea dimineață, dar Virginia zîmbi doar, fără să spună nimic. Numele lui Eric nu fu pomenit decît o săptămînă mai tîrziu.

Rod trecu pe la ea prin birou, în timp ce-i dicta o scrisoare Virginiei.

– Vrei să te duc cu maşina la petrecere sîmbătă seara? întrebă el.

Ridicînd privirea din hîrtiile de pe birou, Ashley clătină din cap.

– Mulțumesc, Rod, dar merg împreună cu vecinul meu.

– Aha. El zîmbi. Sper că ştii că-i vei zdrobi inima fiicei mele. Încă îl mai place pe tipul ăsta.

– Eric şi cu mine sîntem doar prieteni, insistă Ashley, privind-o pe Virginia. Doar prieteni.

Virginia dădu aproape imperceptibil din cap, ținîndu-şi creionul îndreptat spre agendă.

Dar după ce Rod plecă, spuse:

– Dacă ai nevoie de o rochie, la Hudson au cîteva modele ieftine care îl vor face să nu-şi mai ia ochii de la tine. Zîmbi, apoi adăugă: Oricum, şi-aşa nu şi-i ia.

– Sîntem doar prieteni, vecini, repetă Ashley. Iar pentru această petrecere am nevoie de ceva care să-l impresioneze pe şef, nu pe Eric. Ceva care să mă facă să arăt ca fiind cea mai potrivită pentru acel post. Ceva conservator, dar festiv în acelaşi timp.

În seara petrecerii, Ashley se gîndi că rochia pe care o alesese putea fi descrisă ca festivă, dar cu siguranţă nu şi conservatoare. Era sigură, de asemenea, că îl *va* face pe Eric să nu-şi mai ia ochii de la ea.

Albastru fusese întotdeauna culoarea ei preferată şi adora senzaţia pe care i-o producea satinul. De fapt, dacă se gîndea cît de mult costase rochia, în raport cu simplitatea modelului, ar fi trebuit să fie confecţionată din aur. Dar aurul n-ar fi căzut atît de sexy peste umerii ei, nu i-ar fi scos atît de bine în evidenţă sînii şi nici nu s-ar fi mulat atît de perfect peste şolduri, de parcă era o a doua piele.

Îi mai plăcea şi faptul că lungimea rochiei permitea să i se vadă picioarele lungi şi subţiri. Pantofii cu tocuri înalte, din satin, care se asortau perfect cu rochia, accentuau această imagine, deşi era convinsă că pînă la sfîrşitul serii va blestema în gînd momentul în care îi cumpărase.

Îşi lăsase părul liber, aşa cum îi plăcea lui Eric, în urechi avea cercei lungi, din email albastru şi auriu, cumpăraţi dintr-un boutique de lîngă campus-ul Michigan, la gît un colier din catifea albastră, cumpărat cu o vară în urmă, şi pe degete trei dintre inelele ei prefe-

rate. În cele din urmă, îşi aplică pe piele puţin din parfumul pe care-l cumpărase chiar în acea după-amiază.

Echilibrul cărţii ei de credit fusese considerabil afectat, ştia acest lucru, dar cînd îi deschise uşa lui Eric acest lucru păru lipsit de importanţă. Ochii lui exprimau tot ce îşi putea dori o femeie. Zîmbind, ea se răsuci, pentru ca el să aibă o imagine completă.

– Îţi place?

– Îmi place, spuse el răguşit, apoi îşi drese vocea. Îmi pare rău că am întîrziat.

– Nu-i nimic.

Mai ales ţinînd cont de felul în care *el* arăta. Ashley nu ştia cît plătise pentru acest costum, dar, în ceea ce-o privea, meritase pînă la ultimul ban.

Era diferit de costumele americane, lipsa reverelor hainei dîndu-i un aer oriental. Materialul părea incredibil de moale, culoarea era un negru intens, iar pe dedesubtul hainei purta obişnuitul lui pulover negru, pe gît. Efectul era subtil şi misterios.

Ea simţi ceva zbătîndu-i-se în stomac şi ştiu că ar face bine să se grăbească şi să-şi îmbrace haina, pentru că altfel nu vor mai pleca din apartamentul ei.

Era aproape ora zece cînd ajunseră la hotelul unde avea loc petrecerea. După ce-şi lăsară hainele la garderobă, ea şi Eric se opriră o clipă la intrarea din sala de banchet pentru a arunca o privire în jur.

Un bar mobil fusese amenajat într-un colţ, iar în apropierea lui se afla o masă lungă, pentru bufet, a cărei suprafaţă era acoperită cu platouri cu mîncare şi o sculptură în gheaţă reprezentîndu-l pe Moş Crăciun. În colţul îndepărtat se afla un pom de Crăciun împodobit şi o combină muzicală de unde se auzeau cîntece de vacanţă.

Deasupra capetelor lor atîrnau ghirlande roşii şi verzi, ce porneau din mijlocul plafonului spre colţurile camerei. În încăpere se aflau mai multe mese mici, decorate cu crenguţe verzi de brad şi ornamente colorate.

În lumina slabă, Ashley observă că doar o singură pereche dansa, în timp ce toţi ceilalţi erau fie aşezaţi la mese, fie stăteau în picioare, bînd şi mîncînd, rîzînd şi vorbind. Spera să se poată alătura petrecerii fără să fie observaţi, însă nu fu aşa.

Virginia fu prima care îi văzu şi le făcu semn cu mîna, în timp ce privirea ei căzu asupra lui Eric. Apoi Jill, de la departamentul artelor, îi zări şi-i spuse ceva femeii de lîngă ea, care, la rîndul ei, făcu acelaşi lucru cu femeia care se afla alături.

În timp ce Ashley îl conduse pe Eric spre bar, tot mai multe capete se întoarseră spre ei, şuşotind.

– Cred că se vorbeşte despre noi, şopti ea.

– Te deranjează? întrebă Eric. El era obişnuit cu priviri curioase şi şuşoteli în asemenea ocazii. Ştia că însoţind-o pe Ashley, îi putea face pe unii să ridice din sprîncene. Grija lui era însă dacă ea regreta că îl invitase.

– Să mă deranjeze? Ea îşi strecură posesiv braţul sub braţul lui. Nu. Dar la cît de arătos eşti în seara asta, pun pariu că multe femei din această firmă vor începe să vină la dojo-ul tău.

– Arătos! Se relaxă şi rîse de cuvîntul folosit de ea. Dacă aş fi ştiut că-i atît de uşor să fac rost de elevi, m-aş fi dus în mod regulat la petreceri.

– Era şi timpul să apăreţi, se auzi o voce bărbătească în spatele lor.

Pe faţa lui Ashley apăru imediat un zîmbet, iar Eric ştiu că era o persoană pe care îi făcea plăcere s-o

vadă. Cînd se întoarseră spre bărbat, Eric îl recunoscu.

– Mai bine mai tîrziu decît niciodată, răspunse Ashley. Eric, ți-l amințeşti pe Rod, nu-i aşa? L-ai cunoscut la petrecerea mea.

– Bineînțeles. Eric făcu o uşoară plecăciune şi strînse mîna lui Rod. Cel a cărei fiică a urmat cursul meu.

– A murit de invidie cînd i-am spus că te-am cunoscut. Pari să ai un efect puternic asupra femeilor. Rod se adresă apoi lui Ashley: Virginia şi Jill au spus tuturor că „inspiri respect şi teamă", ca să le citez exact. Iar Virginia a jurat că poți trece prin pereți.

Ashley îi zîmbi lui Eric.

– Cine ştie, poate să fie aşa. Rod, tu şi fiica ta ar trebui să treceți o dată pe la dojo-ul lui Eric, să-l vedeți în acțiune. De fapt, ar trebui să luați nişte ore.

Eric rîse.

– Cred că încearcă să-mi găsească elevi în seara asta. Dar sînteți oricînd bineveniți.

– Poate că vom trece. Din nou Rod se întoarse spre Ashley şi-i şopti: Bătrînul Jimbo joacă tare în seara asta.

Repede, ea privi prin încăpere.

– Cum adică?

– A băut cam mult. Cred că ceea ce s-a întîmplat cu June la tine, ultima dată, l-a făcut să transpire puțin.

Ashley clătină din cap.

– Nu ştiu. A jurat că nu s-a atins niciodată de ea şi, la cît de agresivă e femeia asta, s-ar putea să spună adevărul. Dar nu ştiu cum a putut încurca atît de tare lucrurile privind copia acelui anunț. Dacă ea ar fi ajuns la presă, capul cuiva ar fi căzut cu siguranță.

– Ei bine, modul tău rapid de a acționa te-a făcut să cîştigi nişte puncte în fața şefului, iar Jim ştie asta.

– Acum, tot ce-mi rămîne de făcut e să am grijă să nu fac eu alte greşeli.

Eric observă că privirea ei se îndreptă spre el cînd spuse acest lucru şi ştiu că Ashley considera relația lor o greşeală. Ea se luptă cu sentimentele, iar confuzia ei îl duru.

Ştia cum se simte în brațele lui, cum i se dăruieşte cu o pasiune totală, însă cu toate acestea, erau clipe cînd o simțea dînd înapoi, cînd îi putea citi vinovăția şi nehotărîrea din ochi. Obsesia ei de a obține transferul la Chicago nu scăzuse nici un moment.

– Din cele auzite de mine, spuse ea, selecția se va face din patru persoane. Un tip din Indiana, o femeie din Wisconsin, Jim şi cu mine. Hotărîrea se va lua cîndva, după Anul Nou, aşa că ține-mi pumnii.

Ea strînse din pumni, dar Eric era convins că nu avea nevoie de aşa ceva. Dacă era la fel de conştiincioasă şi în meseria ei, cum era la el la cursuri, ea va fi cea aleasă. Şi atunci va pleca... iar el nu va rămîne decît cu amintirile.

În timp ce ea vorbea cu Rod, Eric îşi aminti de povestea mamei lui. Ashley era, într-adevăr, ca o pasăre mică... cu voce melodioasă şi care cînta atît de dulce. În seara asta era ca o pasăre albastră. Atît de frumoasă şi sexy. Era kotori a lui, pe care avusese bucuria s-o cunoască şi s-o iubească, chiar dacă numai pentru o scurtă perioadă.

Îşi repeta la nesfîrşit că va fi în stare să-i dea drumul să plece cînd va sosi momentul. Totuşi, acum, cînd o avea alături de el, cînd îi simțea parfumul, se întreba cum o va face.

– Rod, nu vreau să vorbesc despre serviciu în

seara asta, spuse Ashley, iar Eric îşi îndreptă din nou atenţia asupra conversaţiei. Ashley îi zîmbi. Eu şi vecinul meu, care inspiră teamă şi respect, vrem să ne bucurăm de petrecere.

Rod rîse şi-i strînse din nou mîna lui Eric.

– Sper că ştii ce bijuterie e fata asta. Va ajunge departe.

Eric nu mai avea nevoie să-şi amintească.

Îşi luară de băut şi de mîncat, iar Eric fu nevoit să recunoască că, pe toată durata serii, Ashley încercă să nu vorbească despre serviciu. Cînd un bărbat o întrebă ceva despre un articol pe care i-l dăduse cu o zi în urmă, ea îi spuse că vor discuta despre asta luni.

Cînd o femeie îşi ceru scuze că nu-şi găsise timp să strîngă date despre noua dezvoltare din regiunea Ann Arbor, Ashley îi spuse că acum sînt la petrecere şi nu are de ce să-şi facă griji.

Dar cînd un bărbat în vîrstă, cu părul tuns scurt şi îmbrăcat într-un costum gri conservator veni spre ei, Eric ştiu din felul în care Ashley se încordă că trebuia să fie cineva important.

– Minunată petrecere, Wayne, zise ea. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe însoţitorul meu, Eric Newman. Eric, el este Wayne Martin, vicepreşedintele de la *Stedfeld* şi şeful filialei noastre de aici.

După cîteva minute, Eric ajunse la concluzia că Wayne Martin era un bărbat căruia îi plăcea poziţia pe care-o ocupa şi credea în ierarhia puterii. Cînd el o întrebă pe Ashley ce crede despre sporturile de treizeci de secunde, ca un cadou oferit unui client, Eric nu fu surprins că ea nu-l amînă pînă luni, ci-i răspunse de îndată.

După ce şeful ei plecă, Ashley îşi ceru scuze.

– Îmi pare rău. Trebuie să te fi plictisit.

– Deloc. De fapt, găsise conversația chiar interesantă. Ideile tale sînt bune.

Ea privi peste umăr, în direcția în care se îndreptase şeful ei.

– Să sperăm că şi Wayne e de aceeaşi părere.

– Şi dacă nu e?

– Cînd comitetul de selecție va fi gata să ia decizia finală pentru acel post, îl vor contacta. El va fi cel care îl va recomanda fie pe Jim, fie pe mine. Şi, deşi Jim a făcut cîteva greşeli în ultimul timp, lucrează aici de mulți ani şi e bun prieten cu Wayne. Eu sînt considerată încă nou-venită la firmă. Fiecare idee pe care o prezint contează, tot ce spun sau fac. O singură greşeală, şi Wayne îl va recomanda pe Jim în locul meu. Ştiu că o va face.

– Iar tu vei rămîne legată de acest loc. Eric îi studie fața delicată... ochii albaştri luminoşi, gura ademenitoare. Aplecîndu-se, o sărută uşor pe păr. Ar fi atît de cumplit să rămîi în Ann Arbor? întrebă el încet.

– Cumplit?

Ashley îşi dori să poată spune da. Problema era că, în ultimii cinci ani, ajunsese chiar să iubească Ann Arbor. Era un oraş cu multe fețe.

Dezvoltat din punct de vedere tehnic, la care se adăuga atmosfera universitară. O anume sofisticare. Spre deosebire de viața din marile oraşe, aici respira un aer curat.

Iar Eric se afla în Ann Arbor.

Nu, a rămîne aici n-ar fi atît de cumplit... dacă ar fi după ea.

– Cumplit ar fi, spuse ea, să-l dezamăgesc pe tatăl meu.

– Pe tatăl tău?

Eric se încruntă, iar ea nu ştiu cum să-i explice.

Ferindu-şi privirea, încercă să se gîndească, dar îl văzu pe Jim Stanton îndreptîndu-se spre ei.

– O-ho, spuse ea printre dinţi. După felul în care Jim o privea, era sigură că nu vine să-i ureze la mulţi ani.

– Măi, măi, măi, spuse Jim, scoţînd o şuierătură. Uite-o pe mica noastră vorbăreaţă. Se încruntă la ea, apoi îşi întoarse privirea spre Eric.

Ashley aproape că putu să vadă rotiţele învîrtindu-se în capul lui, în timp ce măsura silueta subţire a lui Eric, în comparaţie cu corpul lui solid şi musculos. Lui Jim îi plăcea întotdeauna să se laude despre cît de mult exersa şi de faptul că se afla în aceeaşi formă fizică perfectă ca atunci cînd fusese la colegiu. După cum îl privea pe Eric, ea ştiu că subestima ceea ce vedea.

– Iar acesta este cîinele tău de pază? întrebă el.

– Acesta e vecinul şi prietenul meu, Eric Newman, răspunse ea, sperînd să evite o scenă. Eric, el e Jim Stanton.

Eric întinse mîna, dar Jim o ignoră. În schimb, îşi puse agresiv mîinile în şold şi-l măsură cinic pe Eric de sus pînă jos.

– Am auzit ce s-a vorbit despre tine şi nu sînt deloc impresionat. Nu pari deloc „înspăimîntător".

– Nici n-am spus vreodată că aş fi, răspunse Eric calm, dar Ashley observă că-şi lăsase paharul pe o masă, pentru a avea mîinile libere.

– Păi, eu numai asta am auzit despre tine. Jim privi spre ea. Secretara ta spune că e un războinic ninja, vorbeşte despre el ca despre un zeu.

– Crede-mă, spuse Eric, făcîndu-l pe Jim să-şi îndrepte din nou atenţia spre el. Sînt foarte muritor.

– Oh, sînt sigur că eşti. Jim pufni din nou. Dă-ne o

saltea şi te pun jos în treizeci de secunde.

Pentru a-şi accentua spusele, Jim vru să împungă cu degetul în pieptul lui Eric. Însă Eric se dădu înapoi şi într-o parte, iar degetul lui Jim nu lovi decît aerul.

Imediat, ochii lui Jim se îngustară, iar atitudinea lui deveni şi mai ostilă.

Îşi proiectă bărbia în faţă, iar Ashley ştiu că trebuie să pună capăt acestei scene. Puse mîna pe braţul lui Jim.

– Oamenii se uită la noi, spuse ea cu voce joasă.

Jim se uită la cei care-i priveau, apoi zîmbi trufaş şi strigă:

– Spuneţi-mi, arată tipul ăsta chiar aşa de înspăimîntător?

Nu aşteptă un răspuns, ci îi luă mîna lui Ashley de pe braţul lui şi veni mai aproape de Eric.

– Eu am fost cel mai bun la lupte în liceu şi colegiu. Întotdeauna m-am întrebat cum m-aş descurca în faţa unui luptător oriental.

– N-ai avea nici o şansă, zise Ashley, temîndu-se că ar vrea să încerce. Nu te lupta cu el, Eric. E beat.

– Nu am de gînd să mă lupt cu el, o asigură Eric şi făcu încă un pas înapoi. Dar ea ştia după atitudinea lui că era pregătit de luptă.

– Vă e frică? întrebă Jim, grozăvindu-se.

Făcu un pas înainte şi din nou, Eric păşi înapoi.

La combină continua să cînte „White Christmas", însă în jurul lor, conversaţia se oprise şi Ashley simţea ochii tuturor aţintiţi asupra lor.

Oamenii din spatele lui Eric se dădură la o parte cînd el mai făcu un pas înapoi.

El încerca să se depărteze de mese şi să ajungă aproape de uşă.

– Eşti un laş, zise Jim. În lupte, cînd un tip merge

cu spatele, e penalizat la punctaj. Nu poți cîştiga dacă pierzi puncte.

– Sînt diferite nivele de cîştig, spuse Eric.

Ashley ştia că Jim n-ar putea suporta să piardă nici un nivel şi că nu va dura mult pînă să acționeze. Trebuia să facă ceva, şi încă repede.

Aşa că se băgă între ei doi.

– Jim, gîndeşte-te unde ne aflăm. Doar nu vrei să începi o bătaie.

Pentru a-l opri, ea îşi puse mîinile pe pieptul lui, dar el le dădu la o parte şi continuă să meargă spre Eric.

– Ce-ar trebui să fac atunci? întrebă el, privind-o încruntat. Să linguşesc, aşa cum faci tu? Să încerc să-mi croiesc astfel drumul spre vîrf?

Înainte ca ea să poată răspunde, Eric puse mîinile pe mijlocul lui Ashley şi o dădu la o parte.

– Cred că e timpul să pleci, îi spuse el lui Jim, pe un ton amenințător.

– Mă vei forța?

Din nou, Jim păşi spre el, de această dată vrînd să-l împingă pe Eric, iar Ashley gemu.

Înainte ca mîna lui Jim să atingă pieptul lui Eric, acesta fu în spatele lui, prinzîndu-i brațul şi răsucindu-i-l la spate.

Ashley ştiu din puținele cunoştințe pe care le avea de la orele de autoapărare, cît de imobilizantă era această manevră. Nu fu deloc surprinsă cînd atitudinea lui Jim se schimbă imediat, iar ochii i se umplură de frică.

– Nu-mi rupe brațul, imploră el.

– Atunci nu te lupta cu mine, spuse Eric ferm. Ai venit cu cineva?

– Cu soția mea.

Ashley o văzu pe Teri Stanton stînd lîngă bufet, muşcîndu-şi buza de jos şi frîngîndu-şi mîinile. Îl mai văzu şi pe Wayne Martin traversînd încăperea şi îndreptîndu-se spre ei, cu o expresie severă pe faţă.

– Cred că e timpul pentru tine şi soţia ta, să consideraţi seara aceasta încheiată, spuse Eric şi îl întoarse pe Jim spre Ashley, iar ea îi văzu ochii cenuşii şi plîngăreţi.

– Cere-i imediat scuze! îi ordonă Eric. Pentru tot ce-ai spus.

Jim ezită.

– Îmi cer scuze, se tîngui el, iar ea simţi dintr-o dată că i se face milă de el. În ciuda taliei lui impresionante şi a bravadei afişate, nu era nici pe jumătate un bărbat aşa ca Eric.

– Probleme? întrebă Wayne cînd ajunse lîngă ei, plimbîndu-şi privirea de la Ashley la Jim, apoi la Eric.

Fără să-şi slăbească strînsoarea, Eric clătină din cap.

– Îl ajut doar să-şi îmbrace haina.

Wayne îl privi din nou pe Jim.

– Ai nevoie de ajutor ca să-ţi îmbraci haina?

– Nu, spuse Jim pe un ton aproape rugător.

– Cred că se va descurca acum, zise Wayne. Soţia lui Jim venise lîngă el. Wayne o bătu uşor pe braţ. Îl poţi ajuta să-şi îmbrace haina, nu-i aşa, Teri?

Teri aprobă imediat. Ashley îşi ţinu respiraţia, nefiind sigură că Eric îi va da drumul. Pantera îşi înhăţase prada.

Spre uşurarea ei, el îi dădu drumul şi veni lîngă ea.

Jim îşi frecă încheietura pumnului.

– M-ai luat pe nepregătite, spuse el, apoi repetă cu glas tare: M-a luat pe nepregătite. Asta-i tot.

Însă Ashley ştia mai bine care era adevărul.

Nu era sigură ce gîndea Wayne, dar acesta păşi între Jim şi Eric.

– E păcat că trebuie să pleci aşa devreme, se adresă el lui Jim. Vă conduc pînă afară.

De-abia cînd cei trei se depărtară, Ashley se relaxă. Închizînd ochii, oftă.

– Te simţi bine? întrebă Eric, atingîndu-i braţul.

Se simţea?

Forţîndu-se să zîmbească, ea îl privi.

– Ai fost nemaipomenit. Dar... Oftă din nou. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Jim va avea resentimente pentru ceea ce s-a întîmplat în seara aceea. Ne-ai învăţat la ore să ştim la ce să ne aşteptăm, înainte de a ne confrunta cu o situaţie anume. Ar fi trebuit să ştiu că se va comporta aşa şi ar fi trebuit să stau la distanţă în seara asta.

– Dar aveai tot dreptul să te afli aici în seara asta.

– Poate. Întrebarea e, ce va gîndi Wayne?

Eric o studie pentru o clipă, apoi privi spre uşă. Ashley se uită şi ea în acea direcţie şi-l văzu pe Jim şi pe soţia lui vorbind cu Wayne. Rîzînd.

– Nu contează cine a avut dreptate, contează doar ce gîndeşte şeful tău? întrebă Eric.

– Contează pe cine recomandă Wayne. Şi a cui poveste o crede.

– Dacă e un bărbat înţelept, tu vei fi cea aleasă de şeful tău.

Ea nu era însă sigură cît de înţelept era Wayne Martin.

După acest incident petrecerea pierdu din atmosfera festivă, iar Ashley ştiu că trebuie să plece. Fu bucuroasă cînd Eric o aprobă. Chiar şi Wayne păru uşurat cînd ea spuse că pleacă.

Îşi luă rămas-bun de la ei, amabil, dar ea observă

că n-o conduse la uşă, aşa cum făcuse cu Jim. Pe drumul înapoi nici unul din ei nu vorbi prea mult. După ce Eric parcă maşina, îi puse mîna pe braţ, oprind-o să coboare.

– Ştiu că eşti îngrijorată pentru ceea ce s-a întîmplat în seara asta şi îmi pare rău.

– N-a fost vina ta, spuse ea. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. De fapt, te-ai descurcat minunat. Numai că...

Se opri, nesigură de ceea ce voia să spună, iar el o strînse uşor de braţ.

– De ce e atît de important pentru tine să ajungi la Chicago, Ashley?

– Pentru că... Ridică din umeri, neştiind cum să explice... sau dacă putea să explice. Pentru că am făcut o promisiune că voi ajunge.

– Cui i-ai promis?

– Cuiva pe care nu-l pot dezamăgi.

– Tatălui tău?

– Tatălui meu şi... Simţindu-se deodată stînjenită de direcţia pe care-o lua conversaţia, ea dădu înapoi. Uite, nu vreau să vorbesc despre asta. Hai să mergem înăuntru.

El o ţinu de braţ.

– Imediat. De ce nu vrei niciodată să vorbeşti despre asta?

– Pentru că nu vreau. Simţea cum tensiunea din interiorul ei creşte. Întotdeauna se întîmpla aşa cînd îşi amintea. Iar aerul din maşina lui devenise foarte apăsător, făcîndu-i respiraţia dificilă.

– Ashley, te întreb încă o dată. De ce e atît de important să ajungi la Chicago?

– Pentru că e un vis care trebuie îndeplinit. Eric mă duc înăuntru, insistă ea şi, răsucindu-şi încheie-

tura mîinii se eliberă din strînsoarea lui şi deschise portiera.

El fu lîngă ea înainte de a ajunge în faţa maşinii.

– De ce anume fugi? o întrebă el.

– Nu fug de nimic. Dar era aproape gata s-o ia la fugă cînd traversă strada.

El rămase lîngă ea.

– E vorba de un vis sau de un coşmar?

Ea se cutremură de cît de aproape de adevăr fusese el.

– Un vis. Pur şi simplu n-ai cum să înţelegi.

Intră prima pe uşă, dar urcară scările împreună, paşii lui abia auzindu-se. O conduse pînă la uşa apartamentului şi o opri înainte să intre înăuntru.

– Înţeleg multe lucruri, Ashley. Văd o femeie care nu se poate opri dintr-o cursă, care se îndreaptă spre un ţel despre care nu poate vorbi. Ceva nu-i în regulă.

– Totul e-n regulă, spuse ea, însă ştia că era o mincinoasă. Atît de multe nu erau în regulă, încît nu avea puterea să recunoască.

El nu spuse nimic pentru o clipă, apoi dădu din cap.

– Ei bine, dacă vreodată vei vrea să vorbeşti despre asta...

– Te voi suna, îi promise ea, reuşind să zîmbească.

12

Eric ştia că n-o putea forța pe Ashley să-i spună de ce era atît de important să ajungă la Chicago.

N-ar fi aflat nimic dacă insista.

Văzuse durerea din ochii ei şi ştia că era ceva mai presus de ambiție. Mai mult decît un vis.

Hotărî să petreacă mai mult timp împreună cu ea. Era sigur că, odată ce va avea încredere în el, îi va mărturisi totul.

Dar dimineața următoare, cînd citi ştirile din ediția de duminică a ziarului *News* din Ann Arbor, planurile lui se schimbară.

Articolul despre cei doi hoți se afla în josul paginii a treia.

Atenția îi fu la început atrasă de locul unde se petrecuseră tîlhăriile.

Una avusese loc la cîteva străzi distanță de dojo-ul lui, alta nu departe de blocul în care locuia.

Declarația uneia dintre victime, care spunea că în

urmă cu o lună îi fusese furată poşeta, îl făcu să pună mîna pe telefon.

Cînd Eric nu trecu pe la ea nici duminică, nici luni seara, Ashley se temu că era supărat pe ea.

Apoi, marţi seara, cînd merse la cursuri şi îi întîmpină bărbatul cu centura neagră, care le spuse că Eric fusese nevoit să plece din oraş, ea se îngrijoră pentru motivul plecării lui şi pentru faptul că nu-i spusese nimic despre plecare.

Apoi, miercuri noaptea, cînd lucră pînă tîrziu la un discurs pe care trebuia să-l termine pînă a doua zi la prînz, fu sigură că auzise pe cineva umblînd prin apartamentul lui Eric. Însă joi, bărbatul cu centura neagră anunţă că Eric era încă plecat din oraş.

Vineri, Charlie îi spuse că l-a văzut pe Eric.

– Azi-dimineaţă, devreme, îi spuse el. Foarte devreme. Poate în jur de ora patru dimineaţa.

Ea nu-l întrebă ce făcea la acea oră. O văzuse pe Edie Wyconski trecînd de mai multe ori pe la apartamentul lui Charlie.

– Tocmai venea acasă, spuse Charlie. Era îmbrăcat în negru, ca de obicei, şi avea chiar şi un ciorap negru tras pe faţă. Ştii de care, din acela găurit la ochi şi la gură.

Sprîncenele lui Charlie se ridicară uşor, sugerînd mai mult decît puteau spune cuvintele.

– A părut surprins că mă vede. Părea preocupat de ceva. Ce crezi că se întîmplă?

Ea nu ştia ce să creadă.

Dar peste alte trei zile, cînd locotenentul Pease o sună la birou şi o rugă să treacă pe la secţie, ştiu. Voia să vadă dacă putea identifica cîţiva puşti.

O funcţionară de la primul birou o întîmpină pe

Ashley cînd ajunse la secția de poliție.

– Locotenentul Pease a spus că veți trece pe aici. Îi făcu semn lui Ashley s-o urmeze. Băieții ăştia v-au spart locuința?

– Locuința? întrebă ea, derutată.

– E vorba de o tîlhărie.

– Nu, dar ar putea fi cei care mi-au furat poşeta în urmă cu o lună.

– Atunci ați avut noroc. Probabil că urma să vă jefuiască într-una din zilele următoare, dacă nu li se înfunda. Privi înapoi la Ashley. Sînt doi puşti care se droghează, dacă vreți părerea mea. Au venit aici jurînd că o fantomă bîntuie străzile, că le suflă lucrurile exact de sub nasul lor. Femeia clătină din cap.

– Au văzut vreodată această fantomă? întrebă Ashley. Avea o bănuială cine putea fi această fantomă care bîntuia străzile din Ann Arnor.

– Au spus că nu, dar totuşi au jurat că există. O conduse pe Ashley pînă la o încăpere mică şi-i făcu semn să intre. Locotenentul va veni într-un minut, zise ea, apoi rîse. Nu ştiu ce-au văzut sau ce n-au văzut băieții ăştia, adăugă ea, dar, indiferent ce a fost, i-a speriat al naibii de tare. Cînd au venit aici, au mărturisit totul.

Ashley zîmbi. A fi hăituit de o panteră, era sigură, îi putea face pe unii să-şi piardă cumpătul.

Nu fu absolut deloc surprinsă că cei doi băieți erau aceiaşi care o atacaseră şi-i furaseră poşeta. Îi recunoscu imediat.

– Se pare că păstrau cheile din poştele pe care le furau, împreună cu adresele, îi spuse locotenentul. Le păstrau pentru... o vizită ulterioară. Sînt sigur că şi cheile dumneavoastră se află printre cele găsite la ei. Vi le vom da înapoi cît de curînd.

Ea îi mulțumi şi plecă. Seara următoare, Eric trecu pe la ea, scuzîndu-se că a trebuit să plece atît de repede din oraş, încît n-a putut s-o anunțe şi îi aduse un cadou de Crăciun.

El nu recunoscu că era fantoma care bîntuia străzile şi care îi speriase pe băieți, dar Ashley era sigură că el fusese.

Mai ales cînd, curînd după începutul noului an, amîndoi băieții începură să lucreze la dojo... şi să urmeze cursurile. Ea îl întrebă pe Eric dacă era înțelept. Răspunsul lui fu simplu.

– Pentru a te îndrepta într-o noua direcție, trebuie să urmezi o cale nouă.

Privind modul în care lucra cu băieții, ajunse curînd la concluzia că dacă era cineva care să le arate băieților o nouă cale, acela era Eric. Oh, ei îi vor opune rezistență la început. Aşa cum făcuse şi ea. Vor crede chiar că pot să nu-l ia în seamă. Dar în final el va cîştiga.

Nu reuşise el să-i fure inima?

Nu ştia cînd anume, exact, se îndrăgostise de el. De Crăciun încă mai nega acest lucru, încă îşi mai spunea că îi place doar să fie împreună cu el, dar atunci cînd va veni momentul să plece îi va fi foarte uşor. De Anul Nou luă hotărîrea că, indiferent dacă va obține sau nu transferul, pînă în vară va lucra la Chicago. De-abia în ziua cînd Wayne Martin o chemă la el în birou pentru a o anunța cine obținuse transferul pentru Chicago, văzu cît de dureroasă era înfruntarea adevărului.

Seara, în timpul cursului, nu-şi putu lua ochii de la Eric. O parte din ea dorea să strige tuturor de acolo: „Îl iubesc pe acest bărbat".

O altă parte din ea se lupta cu lacrimile.

După oră, merse acasă, în timp ce Eric rămase pentru a-şi ţine cursul cu clasa de elevi avansaţi. Singură, în apartamentul ei, pregăti cina pentru amîndoi şi plînse. Apoi îşi refăcu machiajul şi se îmbrăcă special pentru Eric.

Spera că lui îi va plăcea ce gătise ea. Nici un fel de mîncare nu fusese cumpărat de la vreun restaurant fast-food sau de la raionul cu produse congelate. Întinse o faţă de masă nouă, iar în mijloc puse o lumînare şi flori.

La ora zece şi jumătate, cînd Eric bătu la uşă, totul era pregătit. Stinsese luminile, pusese o muzică romantică, o sticlă de şampanie aştepta la gheaţă şi lumînarea era aprinsă.

– Ashley-san, zise el, privind în jur în timp ce-şi scotea pantofii, iar ea închidea uşa în spatele lui. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că încerci să mă seduci.

– Ai grijă, spuse ea în glumă, ştiind că dacă nu adoptă o atitudine veselă, va izbucni în lacrimi. Eşti pe cale să fii atacat de o femeie înfometată de sex.

Îşi puse braţele în jurul gîtului lui şi se ridică pe vîrfuri, lipindu-şi corpul de al lui.

– Să mă tem pentru viaţa mea? întrebă el răguşit, punîndu-şi mîinile pe mijlocul ei.

Ea simţi dorinţa crescînd în interiorul lui şi, provocator, îşi frecă şoldurile de ale lui, amplificînd şi mai tare răspunsul.

– Viaţa îţi va fi cruţată, dar virtutea e cea care se află în pericol, şopti ea cu buzele aproape de buzele lui.

Se aştepta ca el s-o sărute, dar fu luată pe nepregătite cînd el îi lovi gleznele cu talpa piciorului, făcînd-o să piardă contactul cu podeaua.

În clipa cînd era gata să cadă, Eric îşi mări strîn-

soarea în jurul mijlocului ei şi o culcă uşor pe covor. Folosind o singură mînă pentru a le fixa pe ale ei deasupra capului şi picioarele pentru a o imobiliza, se întinse peste ea.

– Incorect, se plînse ea, zbătîndu-se sub el.

– Foarte corect, o asigură el. Acum, tu te afli sub puterea mea.

Privind în ochii lui, ea ştiu adevărul.

– M-am aflat sub puterea ta din prima zi cînd ne-am cunoscut.

– Aş vrea să fie aşa. Rîse şi-o sărută pe buze. Abia am aşteptat să se termine orele, ca să vin aici.

– Sărmanul băiat. Se prefăcu îngrijorată. Îţi este chiar atît de foame?

– Foame de tine. O sărută din nou, de data aceasta cu mai puţină blîndeţe, iar presiunea buzelor lui asupra buzei ei îi confirmă adevărul cuvintelor.

În timp ce buzele lui se jucau cu ale ei, mîna lui liberă se strecură pe sub tricou, atingîndu-i pielea. Degetele atît de puternice, dar în acelaşi timp atît de blînde, se plimbau pe pielea ei, iar ea se înfioră de dorinţă.

– Ah, şopti el descoperind că nu avea sutien dedesubt. Pentru o clipă, se ridică şi o privi în ochi. Apoi zîmbi şi spuse: Îmi place.

Şi ei îi plăcea. Oh, cît de mult îi plăcea atingerea blîndă a degetelor lui, căldura mîinii şi pasiunea sărutărilor lui. Fiecare atingere, fiecare mîngîiere, o excita şi o alina în acelaşi timp.

Acesta era bărbatul pe care-l iubea.

Nu vrusese să-l iubească. Crezuse că deţine toată situaţia sub control.

Dar dragostea reuşise să se furişeze, reuşise să-i înfrîngă apărarea. Acum, acest gînd o făcea să se

simtă completă, o făcea să se simtă arzînd prin interior.

– Te iubesc, şopti ea, uimită la auzul acestor cuvinte.

El îi dădu drumul şi se ridică în picioare, privind spre ea.

– Vorbeşti serios?

– Da. Din tot sufletul şi din toată inima, adăugă ea în gînd.

– Şi eu te iubesc, spuse el plin de pasiune, sentimentele reflectîndu-i-se în ochi.

– Atunci fă dragoste cu mine, îl imploră ea. Sălbatic, cu pasiune.

– O fac bucuros. Îi scoase tricoul peste cap şi-l aruncă alături. Flămîndă, privirea lui îi devoră goliciunea, apoi zîmbi mulţumit. Iubesc fiecare părticică din tine.

Veni peste ea, se aplecă şi-i luă în gură un sfîrc întărit. Ea gemu şi-şi adînci degetele în părul lui des, încîntată de fiecare sărut al lui, de fiecare atingere cu vîrful limbii.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Cuvintele îi răsunau neîncetat în minte. Era sălbatic şi excitant. Înspăimîntător.

El îi mîngîie şi-i supse sînii. Apoi mîinile lui coborîră pînă la elasticul chiloţilor, iar sărutările lui urmară mîinile, ajungînd la buric.

Ea îşi ţinu respiraţia cînd el îi scoase puţin chiloţii, şi tensiunea din interiorul ei crescu. Încet, el îi descoperi triunghiul de păr cîrlionţat dintre picioare şi începu să-i sărute abdomenul din ce în ce mai jos.

Inima ei începu să bată nebuneşte cînd el se opri pentru a-i trage chiloţii şi ciorapii dincolo de glezne. Apoi, începînd cu vîrful picioarelor, refăcu întreg dru-

mul înapoi, pînă ajunse la locul unde pulsa dorința ei. Fiecare atingere cu vîrful limbii îi umezea pielea, fiecare muşcătură pe partea interioară a coapselor o făcea să înnebunească, pînă ce îi veni să țipe de plăcere.

Ashley ştia că lui îi place poziția şi puterea pe care-o exercita asupra ei, însă nu se mulțumi să rămînă pasivă.

Înainte ca el să o facă în întregime prizoniera lui, ea acționă. Profită că Eric nu se aştepta şi se mişcă repede, folosindu-şi picioarele şi greutatea corpului. Dintr-o singură mişcare ea inversă pozițiile, aşezîndu-se peste pieptul lui şi prinzîndu-i mîinile cînd el încercă s-o oprească.

– Te-am prins, zise ea mîndră, imobilizîndu-i brațele deasupra capului.

Eric rîse şi se relaxă, fără să se lupte cu ea. Deşi îl luase prin surprindere, i-ar fi trebuit foarte puțin să-şi redobîndească poziția.

Numai că n-avea nici cea mai mică dorință pentru aşa ceva, la fel cum nu-l deranja deloc că unul din sînii ei se afla atît de aproape de gura lui.

– Mai ai puțin şi devii o adevărată ninja, mica mea pasăre.

– Iar tu ai prea multe haine pe tine.

Ea se dădu înapoi, astfel că şoldurile îi ajunseră mai aproape de ale lui. Iar în timp ce făcu această mişcare, greutatea corpului ei se ridică. Ashley rîse. Cum ar putea o femeie, care e mai mică decît un bărbat, să-l violeze?

Îl țintuise la pămînt cu sărutări pasionale. El înălță capul, astfel că buzele îi veniră în contact cu ale ei, apoi, oftînd mulțumit, se relaxă din nou.

– Ah, da, spuse el, sînt prizonierul tău.

Ashley oftă la rîndul ei, dîndu-i drumul din brațe şi aşezîndu-se la loc.

– Cîți ani ar trebui să treacă, Eric, pînă să pot deține avantajul asupra ta?

Frecîndu-şi mîinile de brațele ei, el deveni foarte serios.

– Uneori cred că ai deja acest avantaj.

Apoi îi zîmbi din nou şi se zbătu dedesubtul ei, trăgîndu-şi tricoul peste cap.

– Sînt al tău, spuse el din nou, întinzîndu-şi brațele de o parte şi de alta a corpului, de parcă erau țintuite de podea prin nişte cuie invizibile.

– Să-ți aminteşti asta, spuse ea şi se lăsă în jos, de-a lungul picioarelor lui pentru a-i putea descheia blugii.

– Ce torturi îngrozitoare ai pregătit pentru mine?

Fără să-l privească, ținînd ochii îndreptați asupra fermoarului, ea îl coborî încet.

– Greu de spus. Sensei-ul meu spune întotdeauna să lăsăm lucrurile să decurgă natural.

– Asta deja spune foarte mult, fu Eric de acord. Iar a lăsa lucrurile să decurgă natural, se întîmplă de fiecare dată cînd sînt lîngă tine.

– Bietul băiat.

– Sufăr foarte mult, spuse el, dorindu-şi ca ea să-l atingă, fie intenționat, fie din greşeală.

– Sensei-ul meu mai spune că trebuie să transformăm suferința în plăcere.

– Sună foarte bine. Deşi nu-şi amintea să fi spus vreodată asta.

Suferința lui se transformă într-o adevărată plăcere cînd ea îl mîngîie, mai întîi cu o uşoară atingere a palmei cînd îi dădu jos pantalonii şi chiloții, apoi cu vîrfurile degetelor.

El închise ochii şi pluti spre culmile extazului cînd ea îi cuprinse sexul cu mîna şi se aplecă să-l sărute. De-abia cînd se culcă peste el şi începu să-şi frece şoldurile de ale lui, el trecu la acţiune.

Cuprinzînd-o cu braţele, o trase aproape.

– Încet, dragostea mea, îi şopti el la ureche. Încet.

Iar ea se mişcă încet. Încet, se aşeză deasupra şi tot încet îl lăsă s-o pătrundă, înconjurîndu-l cu căldura ei.

Şi atunci, foarte încet, începu să se mişte cu graţia unei femei, iar el ştiu că adevărata iluminare constă în a descoperi ce putea deveni atunci cînd dăruiai şi primeai, cînd erai atît de aproape şi în atîta armonie cu o fiinţă umană încît formai o singură persoană.

Cînd nu mai conta care din ei deţinea puterea, el o răsuci şi ajunse deasupra ei. I se dărui în întregime, savurînd plăcerea a tot ce însemna ea şi pe care doar ea o adusese în viaţa lui.

Ashley se agăţă de el, dorind ca această clipă să nu se sfîrşească niciodată, lăsîndu-se cuprinsă de sentimentul de totală satisfacţie şi mulţumire.

Foarte curînd, ştia acest lucru, va trebui să înfrunte realitatea. *Te iubesc, Eric Newman,* se gîndi ea din nou, cînd se întinse alături, ghemuindu-se lîngă el.

Era o binecuvîntare şi un blestem.

Cît de uşor ar fi fost dacă nu l-ar fi iubit, dacă nu l-ar fi lăsat să se apropie atît de tare de ea.

I se părea nedrept ca tocmai acum, în această perioadă a vieţii ei, să-l fi cunoscut pe Eric.

Cum putea să-şi satisfacă toate nevoile din viaţă?

Era prea greu de răspuns, aşa că lăsă întrebarea deoparte.

– Ţi-e foame? întrebă plimbîndu-şi vîrful unui deget peste pieptul lui.

El îi prinse mîna şi-i sărută degetele.

– Sînt sătul.

– Iar eu care am petrecut întreaga seară pregătind o cină tipic americană, sănătoasă şi nutritivă.

El rîse şi se sprijini într-un cot.

– Cît de mult te-ai schimbat faţă de femeia pe care am cunoscut-o în urmă cu patru luni şi jumătate.

Asta era problema. Se schimbase.

– Sînt într-o formă fizică mult mai bună.

Privirea lui se plimbă de-a lungul corpului ei, apoi degetele lui îi strînseră braţele musculoase şi umerii, îi mîngîiară conturul sînilor şi abdomenul plat.

– Într-o formă grozavă, spuse el.

– Nimeni nu mai are curajul să mă atace sau să-mi fure poşeta.

Din nou el rîse.

– Chiar alaltăieri, unul din băieţi a spus că au avut noroc că nu ştiai atunci ceea ce ştii azi, pentru că altfel ar fi dat de necaz. Dacă obţii transferul ăla la Chicago, va trebui să ştii să te poţi apăra de una singură.

Deodată, Ashley ştiu că nu mai poate amîna, că sosise momentul să-i spună. Respirînd adînc, încercă să-şi facă ordine în gînduri.

– În legătură cu Chicago... începu ea, apoi se opri. El nu spuse nimic, dar îl simţi încordîndu-se. Wayne m-a chemat azi la el în birou. A fost luată decizia.

Pentru o clipă, Eric rămase tăcut. Apoi îi ridică bărbia pentru a o privi direct în ochi.

– Ai obţinut transferul?

Ea aprobă din cap.

– Ciudat... Se opri din nou, realizînd cît era, într-adevăr, de ciudat. Într-un fel, tu m-ai ajutat să obţin transferul. Departe de a fi supărat pentru ceea ce s-a

întîmplat la petrecerea de Crăciun, Wayne a fost impresionat de felul în care te-ai descurcat cu Jim. Şi i-a plăcut că am convins atîtea femei din firmă să urmeze cursul de autoapărare. A spus că demonstrează spirit de inițiativă din partea mea. Şi a spus că şi comitetul de selecție a fost cu adevărat impresionat. Aşa că, vezi, îți datorez totul ție.

– Ai acceptat? întrebă Eric încet.

– Da. Voi începe cît de curînd va fi posibil.

– Credeam că ai spus că mă iubeşti.

– Te iubesc. Voia ca el să înțeleagă acest lucru. Oh, Eric, te iubesc cu adevărat. Dar trebuie să plec.

– Deci... Îşi trecu degetele prin părul ei, fără să-şi ia privirea de la fața ei. Mica mea pasăre e gata să-şi ia zborul.

Să-şi ia zborul. Ashley simțea că i se sfîşie inima.

– Nu înseamnă că nu ne vom mai vedea. Cel puțin, nu dacă el gîndea la fel ca ea.

– Şi cum ne vom vedea? întrebă el, ridicîndu-se şi întinzînd mîna după chiloți.

În timp ce îi îmbrăca, Ashley se întinse după ai ei.

– Ai putea veni la Chicago. E un oraş nemaipomenit. Seamănă probabil mai mult cu oraşele în care eşti obişnuit să trăieşti, decît în Ann Arbor.

– Chicago e departe de aici, zise el, luîndu-şi blugii.

De vreme ce el părea că doreşte să se îmbrace, Ashley îşi luă la rîndul ei pantalonii.

– Nu-i chiar atît de departe, spuse ea. Un drum de patru ore cu maşina. Uneori mai puțin chiar, dacă apeşi pedala acceleratiei pînă jos.

El îşi trase fermoarul.

– Nu atît de departe, totuşi destul de departe.

– Totuşi, după ce plec, ai putea veni să mă vezi. Şi

eu aş putea veni aici să te văd. Înainte de a continua să vorbească, se rugă în gînd ca el să accepte. Sau te-ai putea muta tu acolo.

El nu răspunse imediat, aşa că ea continuă:

– Ştiu că n-ai putea să te muţi imediat, că ai toţi banii blocaţi în dojo-ul tău, dar poate într-un an sau doi? Şi, în acelaşi timp, am putea continua să ne vedem în weekend-uri. Probabil nu în toate, sînt sigură că voi avea uneori de lucru, dar măcar o dată pe lună.

El tot nu spuse nimic, studiindu-i tăcut faţa. Apoi clătină din cap.

– Nu va merge, Ashley-san.

Respingea ideea. Îi anihila singura ei speranţă de a rezolva cumva această situaţie.

Spusese că o iubeşte, dar era clar că n-o iubea atît de mult cît îl iubea ea pe el.

În timp ce continuară amîndoi să se îmbrace, ea lupta cu lacrimile care ameninţau să curgă.

Apoi, el îi atinse braţul.

– Şi dacă nu te-ai duce?

13

Eric ştia că era egoist, dar nu voia ca Ashley să plece. Nu conta că plecarea însemna un pas important pentru cariera ei, sau că obținerea acestei slujbe la Chicago era visul ei de ani de zile. Nu conta nici că ea îi spusese de la bun început că va pleca. Să se vadă doar cîteva ore, în weekend-uri, nu era suficient. Voia ca ea să rămînă.

Răspunsul ei fu o clătinare din cap. Părul ei lung, răvăşit de cînd făcuseră dragoste, îi căzu pe față.

– Trebuie să plec, spuse ea.

– Trebuie?

– Am promis.

– Ai promis. Cui ai promis?

Ea privi în jos.

– Lui Jack.

Eric încercă să-şi amintească de vreun coleg de-al lui Ashley cu numele de Jack. Apoi îşi dădu seama la cine se referea.

– Fratele tău?

– Da. Ea ridică privirea, uitîndu-se direct în ochii lui. În ziua cînd a fost îngropat, i-am promis că voi obține o slujbă la Chicago, că voi avea o locuință cu vedere spre lac. A fost visul lui. Şi al tatei.

– Ashley, aveai zece ani cînd a murit fratele tău. Erai un copil. Nimeni nu aşteaptă de la tine să ții o astfel de promisiune.

– Eu aştept, spuse ea încet, apoi întoarse privirea. După ceea ce am făcut, e singurul lucru prin care mă pot răscumpăra.

Ea merse spre masa pe care-o aranjase mai devreme pentru cină.

Derutat, Eric ezită o clipă, apoi întrebă:

– Şi ce-ai făcut?

Din nou ea se întoarse cu fața spre el. Avea buzele crispate, de parcă voia să-şi rețină cuvintele, apoi respiră adînc. Răspunsul ei veni odată cu aerul dat afară:

– L-am omorît pe fratele meu.

O spuse încet, fără pic de emoție, dar el îi văzu ochii umplîndu-i-se de lacrimi şi bărbia începînd să-i tremure. Imediat o prinse de mîini.

– Cum? întrebă el, încercînd să-şi ascundă uimirea din voce.

– Cu egoismul meu. Cu prostia mea. Cu...

Ea se opri, închizînd ochii şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

El o trase mai aproape, punîndu-şi brațele în jurul ei. Indiferent care era vina ei, acum suferea, iar dacă el îi putea alina durerea... oricare ar fi fost... era bucuros s-o facă.

– Oh, Eric, spuse ea, plîngînd cu fața în tricoul lui. Oamenii spun că n-a fost vina mea, dar se înşeală. A

fost. Eu sînt cea care trebuie să fiu condamnată pentru asta.

– Cum l-ai omorît pe fratele tău? repetă el.

– N-ar fi trebuit să plecăm la drum, spuse ea, iar vocea părea că-i vine de undeva, de departe. Trebuia s-o fi ascultat pe mama. În schimb, eu m-am gîndit numai că încă o dată nu voi obține ceea ce vreau. Încă o dată, speranțele mele urmau să se spulbere.

– Ce anume voiai?

– Să cîştig. Oftă, apoi continuă: Să cîştig un concurs de gimnastică. Pe vremea aceea, eram destul de bună la gimnastică. Sau cel puțin aşa spunea antrenorul meu. Eram sigură că dacă aş fi cîştigat, tata ar fi fost atît de mîndru de mine, la fel de mîndru cum era de succesele lui Jack. Şi mama mi-ar fi acordat mai multă atenție. Nu conta că şoseaua era acoperită cu gheață. Eu voiam să merg acolo.

Din nou Ashley oftă, ridicînd capul să-l privească.

– Aşa că l-am rugat pe Jack să mă ducă. Ştiam că rugămințile mele şi cîteva lacrimi îl vor convinge.

Eric îşi putea imagina. Dacă la zece ani Ashley era măcar pe jumătate atît de irezistibilă ca acum, fratele ei ar fi fost neputincios în fața ei.

– Aşa că te-a dus la concurs?

Ea lăsă din nou capul în jos, iar el îi simți mişcarea făcută în semn de aprobare.

– Nici măcar nu i-am spus mamei că mergem. Şi, ca de obicei, tata era plecat la lucru. Ne-am urcat în maşina lui Jack şi am plecat. Se făcuse tîrziu, aşa că l-am rugat să se grăbească. Mi-a spus: „Te voi duce acolo, copilule". Şi apoi...

Se opri, iar rigiditatea corpului ei îi spuse lui Eric că se întorsese înapoi în timp, retrăind în gînd acel moment.

– Ashley, zise el, mărindu-şi strînsoarea pentru a o face să înţeleagă că era alături de ea.

Ea respiră adînc, se cutremură şi se trase din nou înapoi pentru a privi în ochii lui. Cînd vorbi, vocea îi era de un calm înfricoşător:

– Apoi maşina a început să se învîrtească. Ne-am lovit de un copac. Eu am fost aruncată din maşină, am avut o uşoară comoţie şi cîteva zgîrieturi. Asta a fost tot. Mi-au spus că Jack a murit pe loc.

– Dar, Ashley, nu tu l-ai omorît.

– Oh, nu? Atunci, cine? întrebă ea, trăgîndu-se din braţele lui. Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi condus maşina pe gheaţa aia, n-ar fi mers atît de repede. Nu s-ar fi răsucit cu maşina. Dacă n-aş fi fost eu, el ar fi trăit şi astăzi, ar fi muncit şi locuit la Chicago, ar fi devenit ceea ce-şi dorea să fie.

– Şi crezi că plecarea ta la Chicago îl va aduce înapoi?

– Nu. Dar i-am promis că voi face acest lucru, că într-o zi îi voi împlini visul. Visul lui şi al tatei.

Ajunseră de unde plecaseră, iar Eric nu ştia ce să zică. În mintea ei, Ashley purta vina accidentului. Nu conta că fratele ei avusese atunci optsprezece ani, că fusese suficient de matur să cunoască pericolul de a conduce pe un drum îngheţat.

Murise, lăsînd în urma lui o fetiţă de zece ani care credea că accidentul avusese loc din vina ei. Iar femeia de douăzeci şi şapte de ani care stătea acum în faţa lui credea că datorează familiei ceea ce accidentul le luase atunci.

Ceea ce nu-i plăcea lui Eric era faptul că-i înţelegea atitudinea. Fusese crescut în tradiţia japoneză. O promisiune trebuia onorată, indiferent care era sacrificiul.

– Le-am promis amîndurora, lui Jack şi tatei, că mă voi răscumpăra faţă de ei, spuse Ashley, iar vocea ei căpătase din nou hotărîrea pe care o cunoştea el. Mi-a luat mai mult decît am crezut, dar acum am reuşit.

– Şi ce părere are tatăl tău despre asta? întrebă Eric.

– Nu i-am spus că am obţinut postul, dar ştiu că se va bucura. Din ziua morţii lui Jack, a fost singurul lucru despre care am vorbit, ca tată şi fiică. Mai întîi, el mi-a răspuns cu un zîmbet amuzat şi o mîngîiere pe creştetul capului, cînd i-am spus că voi obţine o slujbă într-una din clădirile acelea înalte şi că voi locui într-o casă frumoasă, cu vedere la lac. Apoi, cînd am mai crescut, a început să-mi pună întrebări. Cum am de gînd să reuşesc acest lucru? Ce fel de serviciu va fi? Iar, de cînd am început să lucrez la *Stedfeld,* întrebarea care mi-a pus-o în permanenţă a fost: „Ai idee cînd?"

– Deci, asta e pentru el?

– Şi pentru Jack, adăugă ea. Am reuşit ceea ce au dorit amîndoi, Jack şi tata, asta ar fi făcut Jack dacă trăia. Şi, poate că pare o nebunie, dar am senzaţia că Jack ştie.

– De ce nu mi-ai spus toate astea pînă acum? O întrebase de atîtea ori. Şi de atîtea ori ea încercase să evite subiectul.

Ea lăsă capul în jos.

– Nu-i uşor pentru mine să vorbesc despre accident, Eric. La mine acasă nu se pomeneşte niciodată despre asta. Ar tulbura-o prea mult pe mama. Şi înainte de moartea lui Jack era destul de labilă psihic. Însă după aceea, a fost din ce în ce mai rău. Fie m-a învinovăţit pe mine pentru ceea ce s-a întîmplat, fie a

trăit într-o lume a ei, crezînd că Jack este încă în viață. Tatăl meu, el...

Se opri, iar Eric își dădu seama că lupta din nou împotriva lacrimilor. Clipind, ridică privirea și se forță să zîmbească.

– Îmi pare rău. Motivul pentru care nu vorbesc e că, atunci cînd o fac, întotdeauna sfîrșesc prin a plînge. Așa că, hai să schimbăm subiectul. O.K.?

– Poate ai nevoie să plîngi.

– Poate, fu ea de acord, dar își șterse lacrimile care i se prelinseră și-l strînse de braț. Acum știi de ce trebuie să plec la Chicago.

– Și dacă nu pleci?

– E imposibil. Numai...

Aproape cu disperare, își freca palmele în sus și-n jos, de-a lungul mînecilor tricoului lui, de parcă astfel putea șterge durerea care urma. Eric știa că sentimentele dintre ei erau mai puternice decît dorise ea. De la bun început ea luptase împotriva atracției dintre ei și chiar atunci cînd cedase, continuase să-i amintească că într-o zi va pleca. De fiecare dată insistase asupra faptului că relația lor n-avea nici un viitor. Faptul că-i spusese că-l iubește și-i sugerase să se mute la Chicago era un mare pas înainte. Iar dacă ar fi fost atît de simplu, el ar fi făcut-o.

Numai că viața nu era simplă.

Deodată, ea se opri și oftă.

– Se pare că am ajuns într-un impas. Tu nu vrei să pleci la Chicago. Iar eu trebuie să plec.

– Nu e vorba că nu vreau, spuse el. Ai dreptate. Toți banii mei sînt acum băgați în acest dojo. Iar afacerea mea nu e una de genul pe care le poți dezvolta în cîțiva ani, iar apoi să le începi în alt oraș. Pentru a reuși, trebuie să fac un angajament. Ca și tine, am

făcut nişte promisiuni pe care nu le pot încălca.

– Aşa că, fiecare îşi va urma drumul lui. Se întoarse şi porni spre bucătărie.

– Cred, spuse el repede, că putem încerca să ne vedem în weekend-uri. Pot renunța la orele de sîmbătă seara şi să plec spre Chicago imediat după orele de după-amiază.

Ea se opri şi privi înapoi.

– Nu, ai avut dreptate. Nu va merge.

Zece zile mai tîrziu Ashley era gata de plecare.

Totul se petrecuse atît de repede, încît nu-i venea să creadă. Din clipa în care îi spusese lui Wayne că acceptă postul, nimic nu mai fusese ca înainte. Sarcinile ei fuseseră trecute în seama lui Rod şi a lui Jim. Ea urma să plece la Chicago să se întîlnească personal cu domnul *Stedfeld* şi să primească un birou

Firma îi găsise un apartament, pe care urma să-l împartă cu o altă angajată... un apartament cu vedere spre lacul Michigan... şi-i închiriase o camionetă care să-i transporte mobila şi celelalte lucruri pe care urma să le depoziteze în apropierea noii ei locuințe.

Nu avea prea mult timp să-l vadă pe Eric, dar nu putea sta departe de el. De două ori fusese gata să renunțe la orele lui pentru a rămîne acasă şi a împacheta şi de două ori să răzgîndise şi se dusese, vrînd să-l mai vadă în acțiune şi să se minuneze de tot ce putea face.

Apoi, trebuise să demonteze biblioteca. L-ar fi putut ruga pe Charlie s-o ajute, dar ajunse tot la uşa lui Eric.

După ce rafturile fură strînse şi legate, făcură dragoste, sălbatic şi epuizant, simțindu-se apoi storşi din punct de vedere emoțional.

În timp ce stătea întinsă alături de el, aproape adormită, telefonul sună. Cînd Eric plecă de lîngă ea se simți singură şi îngrijorată. Pentru ea, telefoanele tîrzii însemnau că mama ei încercase din nou să se sinucidă.

– Nu, şopti el. Nu pot veni. Nu acum.

Un nod i se puse în gît, iar grija se transformă în gelozie. Nici nu plecase, iar el avea altă femeie care îl suna. Ar fi vrut să nu-l mai asculte, dar nu putea.

– Da... Steve, înțeleg, spuse el încet, dar nu acum.

Cînd îşi dădu seama că nu era o altă femeie, gelozia dispăru, dar nu şi nodul din gît. Îmbrăcînd halatul lui de mătase, ieşi din dormitor şi veni lîngă el. El o privi în timp ce se apropia. Din cauza întunericului, nu-i putea vedea bine trăsăturile, dar distinsese totuşi că era încruntat.

– Steve. Înțeleg... repetă el, cu vocea revenind la normal. Uite, Ashley e aici. Chiar lîngă mine... Da.

Ea nu spuse nimic, nici după ce el închise. Eric o conduse înapoi la salteaua lui şi se băgară amîndoi sub pătură. Ea simți tensiunea din interiorul lui, dar aşteptă, vrînd ca el să-i explice. În cele din urmă, el vorbi:

– Era Steve Pease. Locotenentul pe care l-ai cunoscut.

Ea nu spuse nimic, ci se întoarse spre el şi-i atinse brațul, simțindu-i căldura.

– Uneori mă sună. Cînd are nevoie de ajutorul meu.

– Ajutorul unui ninja?

Ea îl auzi ținîndu-şi respirația şi ştiu că ea şi Charlie ghiciseră adevărul.

– Nu e ceva ce trebuie să se ştie.

– Înțeleg. În filme poate părea eroic. Însă, în reali-

tate, era ceva ilegal. Are nevoie de tine acum?

– Poate aştepta.

Pînă după plecarea ei. Apoi va face tot ceea ce locotenentul Pease îi va cere, îşi va risca, poate, chiar şi viaţa. Acest lucru o sperie.

Ghemuindu-se mai aproape de el, îşi lipi obrazul de umărul lui.

– Ai grijă... întotdeauna.

El promise că va avea, dar ea nu putu goni gîndul că lui i s-ar putea întîmpla ceva după plecarea ei.

În seara dinaintea plecării, îi pomeni despre asta lui Charlie.

– Dacă i se întîmplă ceva lui Eric, mă vei anunţa, nu-i aşa?

– Ceva, cum ar fi...? întrebă Charlie.

– Cum ar fi, dacă va fi rănit... împuşcat. Abilitatea lui Eric o uimea întotdeauna, dar el însuşi recunoscuse că tot antrenamentul lui era lipsit de valoare în faţa unei arme.

– Împuşcat? Charlie îşi lăsă capul într-o parte. Cum să fie împuşcat?

– Oh, poate de un iubit gelos, zise ea, zîmbind inocent şi prefăcîndu-se că verifică conţinutul unei lăzi. Charlie n-avea decît să fie sigur că Eric lucra cu poliţia, dar ea nu avea de gînd să-i confirme.

– Dacă ai rămîne aici, în Ann Arbor, spuse Charlie, n-ar mai trebui să-ţi faci griji că ar putea fi împuşcat de un iubit gelos.

Ea nu-şi ridică privirea şi simţi ochii lui Charlie aţintiţi asupra ei, în timp ce stătea aşezat pe una dintre numeroasele lăzi care se aflau în living.

– Tot nu pot înţelege de ce îl părăseşti pe Eric.

Ridicînd capul, ea îl privi, dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr care îi cădea pe faţă.

– N-am încotro.

– N-ai încotro, repetă Charlie solemn şi apoi arătă spre cutia aflată vizavi de el. De ce nu te aşezi o clipă? De ce nu faci o pauză?

Ea avu senzaţia că urmează o predică, dar se aşeză.

– Tînără doamnă, nu ştiu de ce te simţi obligată să te muţi la Chicago, dar ştiu că faci o greşeală.

Ea ridică o mînă pentru a-l opri.

– Charlie, nu-i nevoie să-mi spui că Eric e cel mai bun lucru care mi se putea întîmpla în viaţă şi că sînt o proastă că-l părăsesc. Nu crezi că mi-am repetat-o de atîtea ori în ultimele două săptămîni?

– Atunci, de ce ai acceptat transferul ăla nenorocit? De ce te supui de una singură la acest întreg chin?

– Pentru că nu se poate altfel. Pentru că trebuie să-mi ţin promisiunea.

– Ce promisiune? întrebă el, neînţelegînd. Faţă de şeful tău?

– Faţă de... Se opri. Deşi îi spusese lui Eric despre fratele ei, nu-i putea spune şi lui Charlie. El nu ştia nimic de boala mamei ei, de visurile tatălui, sau de acea zi blestemată din urmă cu şaptesprezece ani. N-ar înţelege ce le luase părinţilor săi cînd Jack murise. Ce le putea da înapoi.

– Trebuie s-o fac, spuse ea ferm. Şi, la urma urmei e visul meu. Îmi place cu adevărat să lucrez în relaţiile cu publicul... şi asta e un pas important pentru cariera mea. Iubesc acest oraş.

– Şi-l iubeşti şi pe Eric, îi reaminti Charlie.

– Şi îl iubesc şi pe Eric. Îl iubea din tot sufletul şi din toată inima. Iubea misterul pe care el îl degaja, iubea puterea şi tandreţea lui. Seară trecută, spuse

ea, mi-a spus o poveste pe care o ştia de la mama lui. Despre o pasăre mică pe care ea a iubit-o şi pe care n-a putut s-o închidă în colivie, ci a lăsat-o să zboare atunci cînd a sosit momentul. Întotdeauna m-am întrebat de ce Eric îmi spunea „mica pasăre". Acum, am înţeles. Îl iubesc şi mai mult pentru că îmi dă libertatea să zbor.

Însă, chiar cînd spuse acest lucru, nu putu scăpa de nodul pe care-l simţea în gît şi nici nu-şi putu reţine lacrimile care îi umplură ochii. Era liberă să plece, şi trebuia să plece, dar o parte din ea va rămîne întotdeauna aici.

Dimineaţa următoare sosiră cei care o ajutau să se mute. În timp ce oamenii încărcau lăzile şi mobila, Eric ieşi pe uşă.

Ashley îl privi ocolind scaunele şi patul ce se aflau în mijlocul living-ului ei şi croindu-şi drum spre bucătărie. În mîini avea o cutie mare, pătrată, de culoare neagră, decorată cu un desen reprezentînd un cocor, colorat în roşu şi auriu.

– Ce ai acolo? întrebă ea, încîntată să-l vadă.

– O nimica toată. Îi întinse cutia cu amîndouă mîinile. Ceva pentru drum.

Ea aşeză cu grijă cutia pe dulap şi înălţă capacul. Înăuntru era o tavă puţin adîncă, cu gustări reci, apetisante. Ridicînd prima tavă, găsi una cu şi mai multă mîncare. Iar dedesubt se afla o a treia.

– Ce drăguţ, zise ea, aşezînd, una cîte una, toate tăvile la loc.

– În Japonia, îi explică Eric, cînd se pleacă la lucru sau într-o călătorie, oamenii îşi iau mîncarea cu ei în acest mod. M-am gîndit că poate vei vrea să mănînci ceva pe drum.

Întorcîndu-se spre el, Ashley îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi-l sărută.

– Cînd ai avut timp să pregăteşti mîncarea?

– Noaptea trecută, după ce-ai plecat. N-am putut dormi.

Şi ei îi fusese dor de el.

– Tata m-a sunat noaptea trecută, spuse ea, forţîndu-se să-şi amintească încă o dată pentru ce-l părăsea pe bărbatul pe care-l iubea. Este foarte fericit pentru mine.

Eric se încruntă.

– Un om nu poate trăi prin altul.

– Nu începe, îl rugă ea, închizînd ochii. Nu voia să audă adevărurile. Ar fi fost atît de uşor să-i accepte răspunsul, să cedeze şi să rămînă.

Dar ce s-ar întîmpla atunci cu tatăl ei?

– Trebuie să plec. Ştii asta.

– Ştiu că aşa crezi.

Eric îşi luă privirea de la ea, prefăcîndu-se că priveşte oamenii care cărau bagajele. Cît şi-ar fi dorit să-i fi făcut şi lui o promisiune, promisiunea de a-l iubi, de a nu-l părăsi niciodată. Dar ea nu-i promisese. Cu el, insistase să nu fie nici un fel de promisiuni.

Iar el îi acceptase condiţiile.

– Cînd pleci? întrebă el.

– Probabil de îndată ce totul este încărcat şi îi dau cheia lui Charlie.

– Atît de curînd.

Privi tăcut cum lăzile care conţineau obiectele ei părăseau, una cîte una, camera. Îşi aminti de prima dată cînd intrase în apartamentul ei, la petrecerea pe care-o dăduse. Ea îl avertizase atunci că acest moment va sosi. El spusese că înţelege.

Dar nu înţelesese.

Atunci, se simțise atras de ea, dar nu-şi dăduse seama că va deveni o parte din el, nu bănuise că numai împreună cu ea îşi va găsi echilibrul şi bucuria care lipsiseră pînă atunci din viața lui. Că iubirea pentru ea va da sens întregii lui existențe.

Ar fi vrut să-şi strige durerea cu voce tare, dar nu spuse nimic. De cînd se născuse fusese învățat de mama lui să-şi controleze emoțiile. Iar în cel de-al şaisprezecelea an de ninjitsu, profesorul lui îl învățase să rămînă puternic, indiferent ce i s-ar fi întîmplat.

Aşa că, rămase lîngă ea, deşi ar fi vrut să fugă, ar fi vrut să închidă ochii pentru a nu vedea ceea ce se întîmpla şi să alunge din mintea lui faptul că ea pleca cu adevărat. Chiar şi după ce toate lucrurile fură încărcate, aşteptă pînă ce Ashley îşi luă rămas-bun de la Charlie şi răsuci cheia în broască. Apoi o ajută să-şi ducă valizele la maşină.

Afară ningea cu fulgi mari şi înghesuiți, iar vîntul sufla rece. Stătu împreună cu ea lîngă portiera maşinii, ştiind că sosise clipa despărțirii. Îi petrecu fularul în jurul gîtului şi-i închise haina în față.

– Ei bine, spuse el, privind în ochii ei care deveniseră de un albastru apos.

– Ei bine, repetă şi ea. Îşi frecă mîinile, îmbrăcate în mănuşi, de haina lui.

– A sosit momentul să ne luăm la revedere.

– Îmi va fi dor de tine, zise ea, fără să mai încerce să-şi oprească lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Şi mie îmi va fi dor de tine.

Ea se forță să zîmbească. Obrajii îi erau de un roşu-aprins din cauza vîntului şi a frigului.

– Ninja al meu.

– Kotori a mea.

– Pasăre mică. Ea încercă să rîdă. Ai crezut că voi

fi suficient de deşteaptă să zbor spre sud, nu spre Chicago, unde vremea e la fel de rea ca şi aici.

– Sună-mă cînd ajungi acolo. Vreau să ştiu că ai ajuns cu bine.

– Te voi suna, promise ea şi-şi şterse ochii. Eric...?

– Da?

– Eu...

Ochii i se umplură de dorinţă, iar el aşteptă ca ea să-şi termine fraza.

– Ai grijă, şopti ea în cele din urmă, iar el bănui că nu asta vrusese să-i spună.

– Să nu laşi să ţi se întîmple ceva, adăugă ea. Mai ales cînd... Din nou ezită, iar degetele ei îi strînseră şi mai tare mînecile. Ştii tu, cînd îl ajuţi pe locotenentul Pease.

– Voi avea grijă, îi promise el.

Eric o simţi tremurînd şi o cuprinse în braţele sale, trăgînd-o mai aproape, vrînd s-o încălzească, s-o protejeze pentru totdeauna.

– Oh, Eric.

Ea ridică privirea, iar el ştiu că ea suferă la fel de tare ca şi el. Ar fi vrut s-o ducă înăuntru, s-o închidă în apartamentul lui, ca într-o cuşcă, pentru ca ea să rămînă acolo pentru totdeauna. Dar ştia că nu se poate.

Aşa că o sărută.

La început, buzele ei fură reci şi încordate, dar în contact cu ale lui se încălziră repede. O sărută şi o strînse cu putere lîngă corpul lui, dorindu-şi ca timpul să se oprească, iar el să nu mai fie nevoit să-i dea drumul.

Ea îi răspunse la sărutări, agăţîndu-se de el, gura ei mişcîndu-se flămîndă sub a lui. Îl sărută şi plînse, zguduită de suspine, pînă ce începu şi el să plîngă.

Eric gemu cînd, deodată, ea se smulse de lîngă el.

Se întoarse cu fața spre mașină, iar el o văzu ștergîndu-și obrajii. Repede, își șterse și el lacrimile, sperînd că dacă ea va vedea urmele lor va crede că sînt din cauza fulgilor de zăpadă.

– Ar fi mai bine să plec, spuse ea, fără să-l privească. Înainte de a începe să ningă mai tare.

Nu pleca! ar fi vrut el să-i strige. În schimb, o ajută să deschidă portiera mașinii.

– Să conduci cu atenție.

– Voi conduce cu atenție.

– Nu uita să mă suni.

Din interiorul mașinii, ea ridică privirea spre el.

– Cînd eu voi ajunge la Chicago, tu îți vei ține una dintre ore.

– Am anulat toate orele de astăzi. Mintea lui n-ar fi fost la predat.

– Te voi suna, promise ea. Ai grijă de tine, Eric. Și, nu uita, te iubesc.

El dădu din cap, dar nu-i putu spune același lucru. Nu acum.

Mușcîndu-și buza de jos, în timp ce lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji, ea închise portiera mașinii. Cînd porni motorul, el îi curăța zăpada de pe parbriz. Apoi se dădu înapoi și făcu o plecăciune.

Ea aplecă ușor capul, apoi băgă mașina în viteză. Ajunsese deja la mijlocul străzii cînd el fu în stare să rostească ceea ce ar fi vrut să-i spună.

– Ai shite iru, șopti el. Te iubesc.

Cuvintele lui se pierdură în vînt.

14

Ashley sperase că noul ei serviciu o va face să fie prea ocupată pentru a se mai gîndi şi la Eric, însă nu fu aşa.

La două luni şi jumătate după ce plecase, gîndurile ei erau încă pline de el.

Dacă vedea pe cineva cu trăsături orientale, dacă auzea o muzică ce îi amintea de koto, harpa japoneză, sau dacă vedea un bărbat îmbrăcat în negru, se gîndea la Eric. Tînjea după Eric.

Plîngea după el.

Plecase de lîngă el, dar el era mereu prezent în gîndurile ei.

– Promisiuni, bombăni ea, în timp ce se strecura cu maşina prin traficul din Chicago. Nu va mai face niciodată altele.

Ultimele douăzeci şi patru de ore îi arătaseră clar unde o pot duce promisiunile făcute de ea.

Iată, se afla la 250 de mile distanţă de bărbatul pe

care-l iubea, încercînd să îndeplinească promisiunile făcute fratelui şi tatălui ei, iar tatăl ei nici măcar nu-i aprecia sacrificiul. Nici un pic.

Discuţia lor de ieri demonstrase acest lucru.

Iar promisiunea făcută lui Dean Asante, că se va uita la depozitul lui, era mai presus de puterea ei de înţelegere.

A merge cu maşina prin una dintre cele mai urîte zone din Chicago nu era ceva tocmai amuzant, mai ales cînd nu dormise suficient noaptea trecută.

N-ar fi promis niciodată că va împărţi apartamentul cu altcineva, dacă ar fi ştiut ce petreceri obişnuia să dea colega ei de cameră.

Singurul lucru bun era vremea. Era o zi plăcută, de petrecut în afara biroului. Soarele strălucea, temperatura era ridicată şi părea că primăvara venise cu adevărat.

Nimeri cu roata din stînga într-o groapă şi înjură. Acum, că vremea se îmbunătăţise, ar fi bine dacă „inginerii de drumuri" din Chicago s-ar ocupa de astuparea gropilor.

Tatăl ei fusese nebun să creadă despre acest oraş că-i atît de grozav. Era poate un loc minunat pentru vizitatori.... dar să locuieşti în el? Să lucrezi în el? Era cu totul altceva.

Ashley verifică faţada depozitului după adresa pe care Dean Asante i-o dăduse şi adăugă cuvîntul „periculos" lucrurilor negative pe care le descoperise în legătură cu acest oraş. Bărbaţii care-şi pierdeau timpul pe lîngă clădiri şi prin parcări nu arătau tocmai prietenoşi.

Întotdeauna fii atentă cine se află în jurul tău, îşi aminti ea cuvintele lui Eric. Va fi atentă. Şi, de acum încolo, nu va mai promite nimic, nimănui.

Nici chiar unui client. Ce importanță avea dacă vedea unde își depozita Asante mărfurile? I-ar fi putut foarte bine descrie întreg ansamblul. Avea o imaginație bogată.

Prea bogată, își spuse ea, convinsă că fiecare bărbat de pe stradă o privește... cu intenții necurate.

În cele din urmă găsi depozitul, iar acum căuta un loc de parcare.

Deși existau cîteva locuri libere pe stradă, lîngă marginea trotuarului, se îndoia că s-ar afla în siguranță parcînd mașina acolo.

La întoarcere va avea noroc dacă va mai găsi capacele roților. Sau chiar mașina. Din acest motiv alese parcarea special amenajată, situată puțin mai încolo.

– Stați mult? întrebă omul din parcare, la intrare.

– O oră. Cel mult două, răspunse ea. Voia ca la ora trei să fie înapoi la birou, pentru ca la cinci să poată pleca. În seara asta va avea o discuție cu colega ei de cameră. O discuție lungă.

Bărbatul din parcare îi indică un loc lîngă perete. Ashley hotărî să sune la birou de la telefonul portabil, înainte de a coborî din mașină, gîndindu-se că poate Asante se răzgîndise și anulase în ultima clipă întîlnirea. Nu o atrăgea deloc să se plimbe de una singură pe aceste străzi.

În timp ce aștepta ca numărul să se formeze, privi în oglindă, verificîndu-și machiajul și aranjîndu-și o șuviță de păr care nu stătea la locul ei.

Își dori să nu-și fi îmbrăcat tocmai astăzi costumul ei roșu.

Nu era o zi cînd să dorească să fie remarcată. Cel puțin, nu de bărbații din această zonă.

– Vreun mesaj? își întrebă ea secretara cînd aceasta răspunse.

– Doar unul. De la cineva cu numele de Charlie. A spus că ştii tu cine este.

– Charlie? Ashley încercă să-şi amintească de cineva cu numele de Charlie, pe care să-l cunoască de cînd se mutase la Chicago. Apoi, deodată, îşi dădu seama. Charlie Iler? Din Ann Arbor?

– N-a spus, răspunse secretara. Tot ce-a spus a fost că tu l-ai rugat să te sune dacă se întîmplă ceva şi că nu este sigur că s-a întîmplat ceva, dar a citit ceva în ziar despre un raid al poliţiei în noaptea de sîmbătă, în care cîţiva oameni au fost împuşcaţi şi că nu l-a văzut pe un oarecare Eric de două zile. Pricepi ceva?

– Da, spuse Ashley ameţită.

Nu-şi aminti dacă îi mulţumise secretarei sau dacă închisese direct telefonul. Sună la Ann Arbor, mai întîi la Eric, apoi la Charlie. Cum nici unul nu-i răspunse, nu ştiu ce să facă.

Îşi repetă în gînd că nu trebuie să se îngrijoreze, că Eric nu păţise nimic şi că era în stare să-şi poarte singur de grijă. Dar cuvintele nu-i scăzură tensiunea pe care-o simţea în piept. Îi spusese lui Charlie s-o sune dacă Eric păţeşte ceva.

Iar Charlie o sunase.

Primul ei impuls fu să plece direct spre Ann Arbor şi pusese deja mîna pe cheia din contact cînd îşi dădu seama că nu poate face aşa ceva.

Trebuia să se întîlnească peste cinci minute cu un client important. Poate putea să-i transmită un mesaj prin telefon, dar ideea i se păru ridicolă cînd se afla la o aşa mică distanţă de el.

Va merge să se întîlnească cu el, îşi va cere scuze şi va spune că a intervenit ceva, apoi se va opri la birou, îşi va lua cîteva zile libere şi va pleca.

Va ajunge la Ann Arbor înainte de ora cinci.

Îşi lăsă servieta în maşină, încuie şi se îndreptă spre depozit. Nu se putea gîndi decît la mesajul lui Charlie.

Vineri seara vorbise cu Eric la telefon. Nu-i spusese nimic despre faptul că urma să lucreze cu poliţia. Dar oricum nu i-ar fi spus.

Nu, să-l ia naiba. Acea parte a vieţii lui era ţinută în secret.

Era oare mort? Cu fiecare pas pe care-l făcea, teama din interiorul ei devenea tot mai mare.

Oare zăcea prin vreun spital, prea grav rănit pentru a putea contacta pe cineva?

Între cele două clădiri din apropierea parcării era o alee îngustă.

Ea nu aruncă nici măcar o privire, înainte de a o lua pe acolo.

Gîndurile îi erau în Ann Arbor, la Eric. De-abia după ce făcu trei, patru paşi pe alee simţi că nu era singură.

Era însă prea tîrziu.

Era ora patru şi jumătate cînd Ashley intră în biroul lui Ronald Stedfeld. Ştia că hainele îi sînt murdare, că un buzunar şi un nasture îi fuseseră rupte, că părul îi era ciufulit şi că arăta de parcă venea de la război.

Puţin îi păsa.

El ridică privirea de la ceea ce scria, apoi se încruntă şi-şi puse jos stiloul.

– Ce ţi s-a întîmplat?

– Am avut o problemă în timp ce mă duceam la o întîlnire cu unul dintre clienţii mei. Un bărbat m-a atacat.

– Eşti bine? Stedfeld se ridică, examinînd-o re-

pede din creştetul capului pînă la picioarele încălţate în pantofi roşii. Stai jos.

– Sînt bine. Dar se aşează. Fusese o după-amiază lungă, epuizantă. Ultimele trei ore le-am petrecut la poliţie. M-au reţinut pentru folosirea excesivă de forţă.

Nu-i venea să creadă. Eric îi avertizase la ore, dar ea nu-l luase în serios. La urma urmei, era o femeie. Nu mergea pe stradă şi se lua la bătaie. Dacă folosea cele învăţate de la el, o făcea pentru că era silită s-o facă.

– Folosire excesivă de forţă? repetă Stedfeld, iar încruntătura de pe frunte i se adînci.

Ea rîse cu amărăciune.

– Adică, l-am rănit pe tipul care m-a atacat mai mult decît m-a rănit el pe mine.

Tot încruntat, Stedfeld se aşeză şi Ashley îi explică:

– Eram în zona depozitelor, în drum spre locul unde urma să mă întîlnesc cu Dean Asante. E proprietarul depozitelor *Asante*. Tocmai mergeam pe o alee cînd tipul ăsta s-a luat după mine şi m-a atacat pe la spate. Nu m-am gîndit, ci am reacţionat aşa cum m-a învăţat Eric. Numai că de data asta era de-adevăratelea, iar poliţia a spus că, pentru că i-am dislocat genunchiul, i-am rupt braţul şi l-am lovit în burtă am folosit forţa în exces.

– Ai rupt braţul şi genunchiul unui tip?

Stedfeld părea să n-o creadă. Nici cei doi ofiţeri, care veniseră imediat la faţa locului, nu crezuseră la început, pînă cînd ea nu spusese că luase cîteva lecţii de autoapărare.

Abia atunci tipul care o atacase începuse să strige că folosise forţa în exces şi ameninţase s-o dea în judecată.

– Asta am fost învățată să fac, spuse ea ca pe ceva foarte normal, realizînd că meritase să aibă un profesor atît de pretențios.

– Nu-mi vine să cred. Stedfeld continua s-o privească îngrijorat. Vreau să spun, au renunțat pînă la urmă la această acuzare, nu-i așa?

Ashley știa că asta îl interesa. Un angajat al firmei *Stedfeld,* reținut pentru folosirea forței în exces, n-ar contribui la imaginea bună a companiei.

– Au renunțat la acuzare, dar abia cînd am ajuns la secția de poliție și un alt ofițer l-a recunoscut pe „atacatorul" meu, ca fiind un puștăriaș care evadase și fusese condamnat pentru atacul și violul a trei femei. L-a convins pe tip că n-ar obține prea mult dacă va face plîngere împotriva mea. De-abia atunci mi-au spus că pot pleca.

– Asta-i bine. Din nou Stedfeld o examină cu privirea. Ești sigură că te simți bine? N-ai de gînd să faci reclamație, nu-i așa?

– Nu. Ashley zîmbi. Lui Stedfeld îi păsa cu adevărat? Nu. Singurul lucru de care îi păsa era imaginea companiei și cît de mult îl va costa.

Nu că avea vreo importanță. Din punct de vedere fizic, era bine. Emoțional însă era disperată. Încă nu știa ce i se întîmplase lui Eric.

– Atunci... Stedfeld își privi hîrtiile de pe birou, iar ea știa că discuția lor era considerată încheiată.

Însă ea nu-terminase.

– Am totuși nevoie, de cîteva zile libere.

El păru surprins și, pentru o clipă, ea crezu că va spune nu. Însă el dădu din cap, afirmativ.

Eric își parcă mașina vizavi de blocul în care locuia și își luă geanta. Oricîtă plăcere îi făcuse weekend-ul

petrecut împreună cu prietenul său John, îi părea bine că se întorsese acasă. Nu era prea tîrziu s-o sune pe Ashley, să-i povestească despre excursia făcută. Ştia că ea nu va înţelege ce plăcere găsiseră doi bărbaţi să petreacă cîteva nopţi dormind sub cerul liber, cînd afară era încă destul de frig.

Nu, probabil că nu va înţelege... dar va fi totuşi bine să vorbească cu ea.

Şi poate, îi va spune că a primit un răspuns pozitiv la una dintre propunerile pe care le trimisese la colegiile din jurul oraşului Chicago.

Sau, poate, mai bine, va aştepta pînă va şti ceva sigur şi îi va putea spune că se va muta într-o zonă din apropierea oraşului.

Îi va fi greu să închidă dojo-ul din Ann Arbor, atît din punct de vedere financiar, cît şi sentimental, dar se va descurca.

Îi făcuse plăcere să predea acele ore de cultură japoneză la Universitatea din Michigan, în urmă cu cîţiva ani. Să aibă acum normă întreagă va fi, poate, bine.

Şi dacă la Tokio marii profesori puteau preda arta ninjitsu într-o cameră separată, lucrînd individual la cîte o saltea, va face şi el acelaşi lucru la Chicago.

Se opri în hol pentru a-şi lua corespondenţa, o băgă în geantă, apoi începu să urce scările. Înainte de a ajunge la jumătatea lor, Charlie deschise uşa de la palierul al doilea.

În clipa cînd îl zări pe Eric, Charlie rămase cu gura căscată. Apoi întoarse capul şi privi în urma lui.

Cînd se uită din nou la Eric, zîmbi.

– Eşti acasă.

– Şi mă bucur că sînt acasă, Charlie-san, spuse Eric continuînd să urce scările şi oprindu-se lîngă Char-

lie. Vreau s-o sun pe Ashley pînă nu se face prea tîrziu, dar mîine să-mi aminteşti să-ţi povestesc despre weekend-ul meu în mijlocul naturii.

Încă zîmbind, Charlie privi spre uşa apartamentului lui Eric.

– Oh, de-abia aştept să aud totul.

Începu să fluiere în timp ce cobora scările, iar Eric se întrebă ce se întîmplase cu el.

Curiozitatea lui deveni şi mai mare cînd se apropie de uşa apartamentului său.

Uşa era pe jumătate deschisă şi de la combina lui se auzea muzica koto.

Prudent, intră înăuntru, apoi se opri. Ashley stătea pe canapea, cu coatele sprijinite pe genunchi, ţinîndu-şi fruntea în mîini.

Părul îi era ciufulit, parţial strîns în coc, în timp ce mai multe şuviţe îi cădeau dezordonat în jurul feţei, mascîndu-i trăsăturile?

Roşul costumului ei contrasta cu negrul de la pielea canapelei, iar el îşi aminti de noaptea cînd venise îmbrăcată la fel, la cină... şi cum el o dezbrăcase. Închise fără zgomot uşa.

Însă Ashley auzi.

Îndreptîndu-se, se întoarse spre el.

– Charlie, mă gîndeam...

Se opri brusc şi se ridică în picioare.

– Eric! Eşti teafăr? Eu... noi...

El îşi lăsă geanta şi ea traversă repede camera spre el, cuprinzîndu-se amîndoi în braţe.

Timp de două luni şi jumătate el trăise doar din telefoane şi amintiri.

Să o ţină în braţe, să-i simtă căldura, era ceva dumnezeiesc. Nu ştia de ce se afla aici, dar era fericit s-o vadă.

– Oh, Eric, plînse ea, îmbrăţişîndu-l. Apoi îi dădu brusc drumul şi se dădu înapoi. Îl măsură, cu o expresie îngrijorată, din cap pînă în picioare. Eşti bine, nu-i aşa? Nu eşti rănit nicăieri?

– Sînt bine, spuse el, rîzînd. A fost ceva primitiv, dar nu periculos.

– Vrei să spui că armele nu sînt periculoase? întrebă ea, destul de tăios.

– N-am avut nici o armă cu noi. A fost o simplă excursie cu cortul.

– Excursie cu cortul? repetă ea, încruntîndu-se.

– Pînă la Grayling. Unul dintre elevii mei, John Rayburn, mi-a tot povestit ce frumos e acolo, aşa că, sub impulsul momentului, ne-am hotărît să mergem. De ce?

– De ce? întrebă ea, apoi începu să rîdă nervos. Îţi voi spune eu de ce. Pentru că am petrecut ultimele opt ore, ba nu, nouă, înnebunind de grijă din cauza ta, imaginîndu-te împuşcat şi mort. Am sunat la toate spitalele din Ann Arbor, iar Charlie e acum la el în apartament, să aducă o carte de telefoane din Detroit, ca să sunăm şi la spitalele de acolo. Şi tu vii şi-mi spui că ai fost în excursie?

– De ce ai fi crezut că sînt împuşcat şi mort? Era sigur că ceva îi scăpase.

Ea plecă de lîngă el şi merse înapoi la canapea, de unde luă un ziar, de pe una din perne. Flutură ziarul în aer, apoi i-l întinse.

– De aceea.

Titlul era scris cu litere mari şi groase.

RAIDUL POLIŢIEI S-A TERMINAT CU ÎMPUŞCĂTURI.

Luîndu-i ziarul din mînă, Eric îşi aruncă ochii peste articol, înţelegînd despre ce era vorba.

– Şi ai crezut că şi eu am fost acolo? întrebă el, întinzîndu-i-l înapoi.

– Da. Ce altceva aş fi putut crede? Locotenentul Pease a sunat, un ninja s-a furişat în noapte şi o reţea de traficanţi de droguri a fost descoperită. Dacă îţi aminteşti, s-a întîmplat exact după ce eu m-am mutat la Chicago... după ce ai primit acel telefon. Şi poţi să spui că nu-i nici un pericol, dar eu ştiu mai bine. Mi-ai spus chiar tu, că a fi un ninja, nu înseamnă că eşti invincibil. Sau nemuritor. Ai fi putut fi unul dintre cei împuşcaţi.

– Numai dacă luam parte la raid.

– Dar, tu, bineînţeles, ai fost în excursie. Aşa-i? Îl privi cu un aer suspicios, apoi clătină din cap. Aproape am înnebunit din cauza ta, ştii asta, Eric Newman?

Ashley încercă să-şi treacă mîna prin păr, însă degetele i se încurcară în nodul care îi ţinea părul strîns.

Exasperată, scoase acele care mai rămăseseră.

– Ştii care a fost primul lucru pe care l-am făcut cînd am ajuns aici? L-am sunat pe locotenentul Pease să aflu unde eşti. Şi ştii ce mi-a spus tipul care a răspuns? Mi-a spus: „N-am auzit în viaţa mea de locotenentul Pease". Asta mi-a spus.

– Trebuie să fi vorbit cu cineva nou de acolo. Au făcut multe schimbări în ultimul timp.

– Exact. Şi ce s-a întîmplat cu Pease?

– Steve, împreună cu soţia lui şi cei doi copii, s-au mutat pe 1 februarie la Connecticut. Tatăl soţiei e bolnav. Au vrut să fie mai aproape de el.

– Şi acum cu cine lucrezi?

– Cu nimeni. Eric zîmbi. Ashley, cînd îţi spun că nu fac ceva, nu fac.

Ea îl privi fără să spună nimic, apoi se întoarse şi

merse înapoi la canapea, lăsînd ziarul pe măsuța de cafea şi trîntindu-se pe una din perne.

– Deci, mi-am făcut griji pentru nimic. Cu umerii lăsați în jos, clătină din cap. Ce zi!

– Ce s-a întîmplat? El observase nasturele care lipsea şi buzunarul sfîşiat al jachetei. Ar fi fost măgulitor să-şi închipuie că-şi sfîşiase hainele din grijă pentru el, dar nu credea că poate fi adevărat.

Ea îl privi.

– Ce s-a întîmplat? În ultimele douăzeci şi patru de ore m-am certat groaznic cu tatăl meu, m-am întors acasă şi am descoperit o pereche pe care nici măcar n-o cunoşteam, făcînd dragoste în patul meu, mi-am dat seama că nu-mi place Chicago, am crezut c-ai murit şi am fost atacată.

– Atacată?

Ea făcu un semn nepăsător cu mîna, arătîndu-i că nu trebuie să-şi facă griji.

– N-a fost mare lucru. Numai că eu voiam să ajung cît mai repede aici, să aflu ce ți s-a întîmplat şi poliția m-a reținut ca să-mi pună la nesfîrşit tot felul de întrebări tîmpite.

– Ai fost atacată, repetă el, dar ea îl ignoră.

Faptul că Eric nu pățise nimic îi luase o piatră de pe suflet. Acum, alte lucruri aveau prioritate. Lucruri de o importanță vitală, cum ar fi de exemplu ce va face de acum încolo cu restul vieții ei.

– Vrei să ştii de ce m-am certat cu tatăl meu? întrebă ea.

– Vreau să ştiu ce înțelegi prin faptul că ai fost atacată? spuse el, mergînd spre canapea.

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

– Un tip m-a prins pe la spate. Am reuşit să scap. Asta înțeleg. Discuția avută cu tatăl meu a fost despre

țeluri şi nedreptăți, despre promisiuni stupide şi vinovăție. Ştii ce-a spus? A spus că sînt o proastă dacă m-am dus la Chicago, crezînd că asta îl va face fericit. Eu muncesc ca un cîine, numai ca să-i fac lui pe plac, să mă răscumpăr pentru ceea ce i-am luat, iar el îmi spune că, dacă ar fi fost în locul meu, n-ar fi făcut aşa ceva. Mi-a spus că faptul că lucrez şi locuiesc în Chicago nu înseamnă atît de mult pentru el, că m-a încurajat doar pentru că nu ştia despre ce altceva să vorbească cu mine. Şi cred că a avut dreptate. Cînd i-am spus că, după mine, Chicago nu-i un oraş atît de grozav, în care să munceşti şi să trăieşti, s-a înfuriat şi, într-adevăr, după aceea n-am mai avut alt subiect de discuție.

Se lăsă pe spate, amintindu-şi dezamăgirea pe care o simțise. Cu mult timp în urmă acceptase că mama ei trăieşte într-o lume a fanteziilor.

Ce şoc fusese acum să descopere acelaşi lucru şi despre tatăl ei. Chicago era ideea lui de Paradis.

Iubea oraşul mai presus de orice şi chiar cînd venise s-o viziteze acolo, văzuse doar ceea ce vrusese el să vadă... clădirile înalte, vitrinele şi hotelurile elegante, toată agitația specifică unui mare oraş şi diversele modalități de distracție.

Nu văzuse însă cerşetorii de pe străzi, fețele triste ale oamenilor obligați să facă munci care nu le plăceau, la fel ca şi el.

Şi nici tristețea oraşului.

– Provin dintr-o familie cu multe probleme, mărturisi ea. Părinții mei trăiesc într-o lume a fanteziilor, iar eu nu sînt cu nimic mai bună decît ei. Am douăzeci şi şapte de ani şi abia acum văd adevărul.

– Ashley, nu te judeca atît de aspru, îi spuse Eric, atingîndu-i mîna.

– Ştii care-i adevărul? întrebă ea, dar continuă înainte ca el să poată răspunde: Adevărul este că urăsc să lucrez la Chicago şi urăsc să lucrez la firma *Stedfeld*. Cu toţi înfumuraţii şi snobii de-acolo. Nu se discută: „Cum îl pot ajuta pe acest client?", ci „Cum poate acest client să-mi ajute cariera?" Pe toţi îi interesează doar persoana lor. Ştii unde eram fericită?

Eric nu spuse nimic, ci clătină uşor din cap, dar în ochi se citea înţelegere. Iar ea îşi dădu seama că el ştiuse întotdeauna unde era locul ei.

– Am fost fericită aici, spuse ea. În Ann Arbor. Aici, în acest bloc. Aici oamenilor le pasă de semenii lor. Poate nu tuturor. Poate Wayne şi Jim sînt la fel ca toţi cei de la *Stedfeld*. Dar Rod, Virginia şi mulţi alţii sînt nişte oameni pe cinste. Şi cine ar putea avea un tată mai bun ca Charlie? Întotdeauna a avut grijă de mine, şi-a făcut griji pentru mine. L-a interesat fericirea mea. Sau un prieten mai bun ca tine?

Eric ridică din sprîncene şi privi spre dormitor.

– Doar un prieten?

Ea zîmbi.

– Bine. Prieten şi iubit.

– Deci, ce ai de gînd să faci, prietena mea? întrebă el, luînd-o de mînă.

– Ce-ai zice dacă m-aş întoarce aici? În Ann Arbor? În sinea ei strînse pumnii, sperînd să primească un răspuns pozitiv.

Care nu întîrzie să vină.

Un zîmbet arcui buzele lui Eric, iar privirea lui îi mîngîie faţa.

– Ar fi bine. Foarte bine.

– Poate aş putea începe o afacere pe cont propriu, adăugă ea. M-aş putea ocupa de relaţiile cu publicul de una singură.

– Mi se pare posibil.

Ea spera să fie aşa.

– Sigur, probabil n-aş cîştiga atît de mulţi bani, cel puţin nu la început. Dar ştii ce? Banii nu mai contează acum atît de mult pentru mine. Îi strînse mîna. Tu eşti cel căruia trebuie să-i mulţumesc sau pe care trebuie să-l învinovăţesc pentru asta.

– Mă bucur. Şi promisiunile tale?

De cînd avusese discuţia cu tatăl ei, se gîndise la asta.

– I-am promis lui Jack că voi obţine o slujbă la Chicago, că voi face tot ce-a dorit el să facă. Ei bine, am făcut. El a spus întotdeauna că *Stedfeld* e cea mai bună firmă şi eu am reuşit să ajung în vîrful acestei firme. El a visat să aibă o locuinţă de unde să privească spre lacul Michigan, iar eu am locuit într-o astfel de locuinţă.

Ashley se juca cu degetele pe mîna lui Eric.

– Am trăit viaţa pe care a dorit-o el, continuă ea. Acum, e timpul să-mi trăiesc şi viaţa *mea*. Fără alte promisiuni, nimănui.

– Şi dacă te-aş ruga să faci o nouă promisiune?

– Care anume? întrebă ea prudentă.

– Să ne iubim şi să fim împreună pînă ce moartea ne va despărţi.

Îngrijorarea ei dispăru şi răsuflă uşurată. O senzaţie ciudată o străbătu în interior şi un zîmbet larg îi apăru pe faţă.

– Sensei, asta sună a jurămînt de căsătorie.

– Eu vreau o promisiune pe viaţă. „La bine şi la rău, la bucurie şi la tristeţe".

– Chiar cu mine, care vine dintr-o familie aşa ţicnită şi după ce-am făcut un lucru aşa nebunesc, părăsindu-te?

– Poate eu am fost nebun că te-am lăsat să pleci.

– Nu. Tú ai fost înțelept. Ea voia să dea trecutul la spate. Acum, era liberă să pornească pe un nou drum, alături de Eric. Sînt fericită că n-ai renunțat la mine.

– Niciodată. El îi ridică mîna şi o duse la buze, sărutîndu-i degetele. Cred că te-am iubit din ziua în care te-am văzut prima dată, stînd în fața uşii mele, sprijinindu-ți pe şold coşul cu rufe spălate.

Ea îşi aminti.

– Cu toată lenjeria deasupra.

– Tachinîndu-mă.

– Din noaptea aceea m-am aflat sub vraja ta, zise ea. Am crezut că-ți pot rezista, dar n-am putut. Am crezut că-mi pot controla sentimentele, dar chiar cînd luptam contra lor, m-am îndrăgostit de tine.

– Atunci, te vei căsători cu mine?

– Bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă el, apoi zîmbi şi o trase mai aproape.

Sărutul lui fu posesiv, plin de dragoste, iar în brațele lui, ea îşi dădu seama cît de singură fusese în ultimele două luni şi jumătate, cît de dor îi fusese de el.

Senzația pe care i-o dădea corpul ei lipit de al lui, brațele care o strîngeau cu putere şi presiunea posesivă exercitată de buzele lui, o făceau să se simtă completă.

Petrecîndu-şi brațele în jurul lui, savură minunea care era Eric.

Prima dată cînd îl văzuse, ştiuse că e periculos. Ceea ce nu ştiuse atunci fusese cît de minunat era să înfrunte acel pericol şi ce fericire va simți cînd bătălia va fi terminată.

El îşi strecură mîinile sub jacheta ei, apoi rîse.

– Ca de obicei, ai prea multe haine pe tine, Ashley-san.

– Şi, tot ca de obicei, tu vei face ceva în legătură cu asta, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

Cu ajutorul lui ea îşi scoase jacheta.

– Apropo, spuse ea, privind jacheta care cădea pe podea. Cînd vei avea o clipă liberă, vrei să mă înveţi cum să imobilizez un om fără să-i rup braţul?

Eric se încruntă.

– Fără ce?

Zîmbind, ea se lăsă din nou pe el.

– Mai tîrziu, şopti ea cu buzele lipite de ale lui. Îţi voi explica mai tîrziu.

Sfîrşit